

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L. Liebenberg.
Titel Title:	<u>Oehlenschlägers Poetiske Skrifter</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 19
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862
Fysiske størrelse Physical extent:	32 bd.

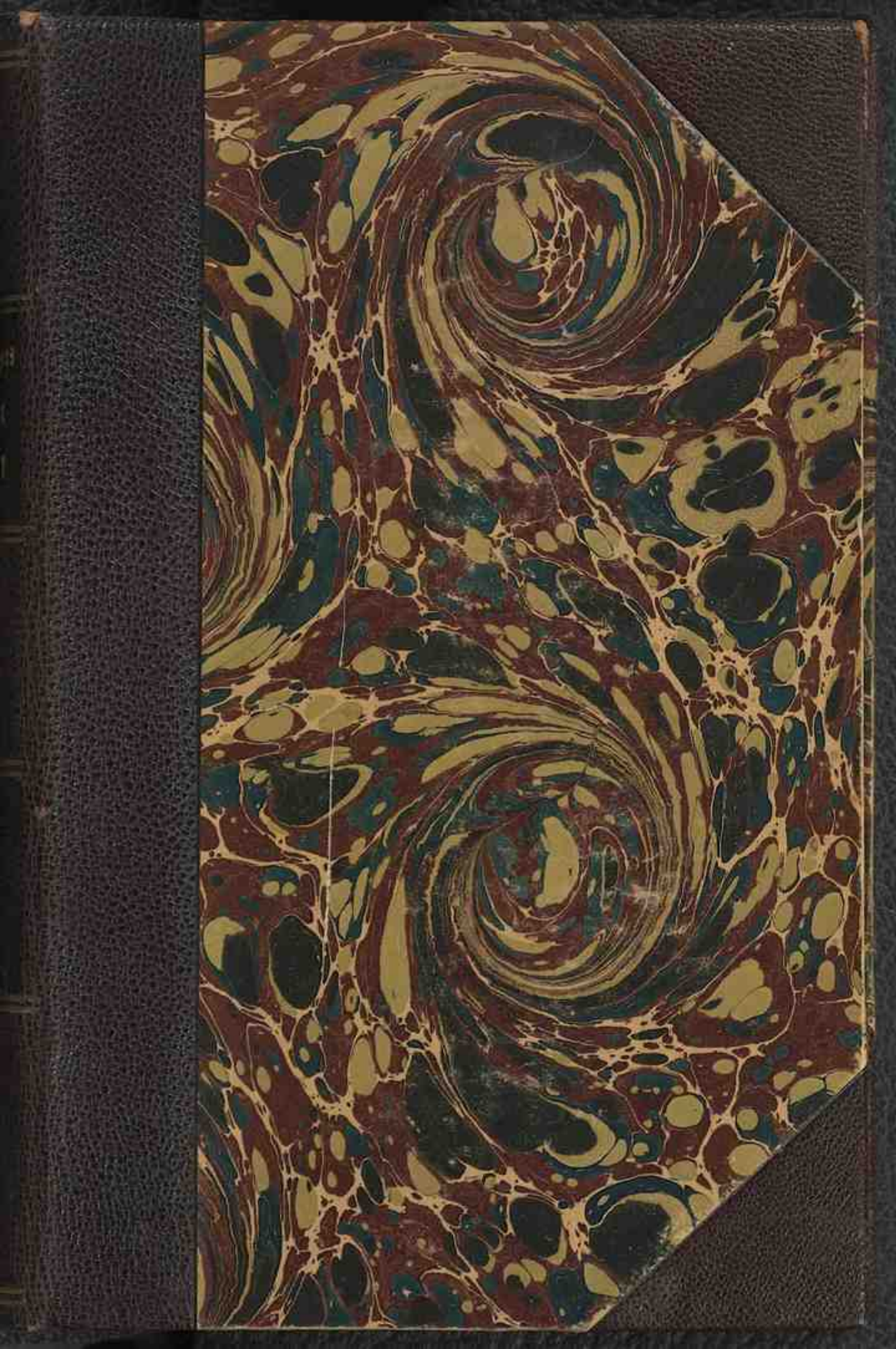
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

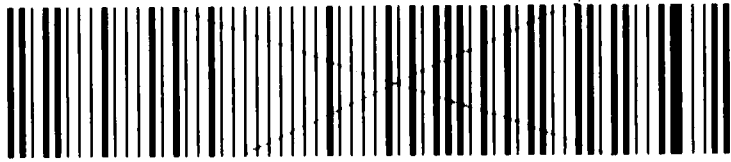
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

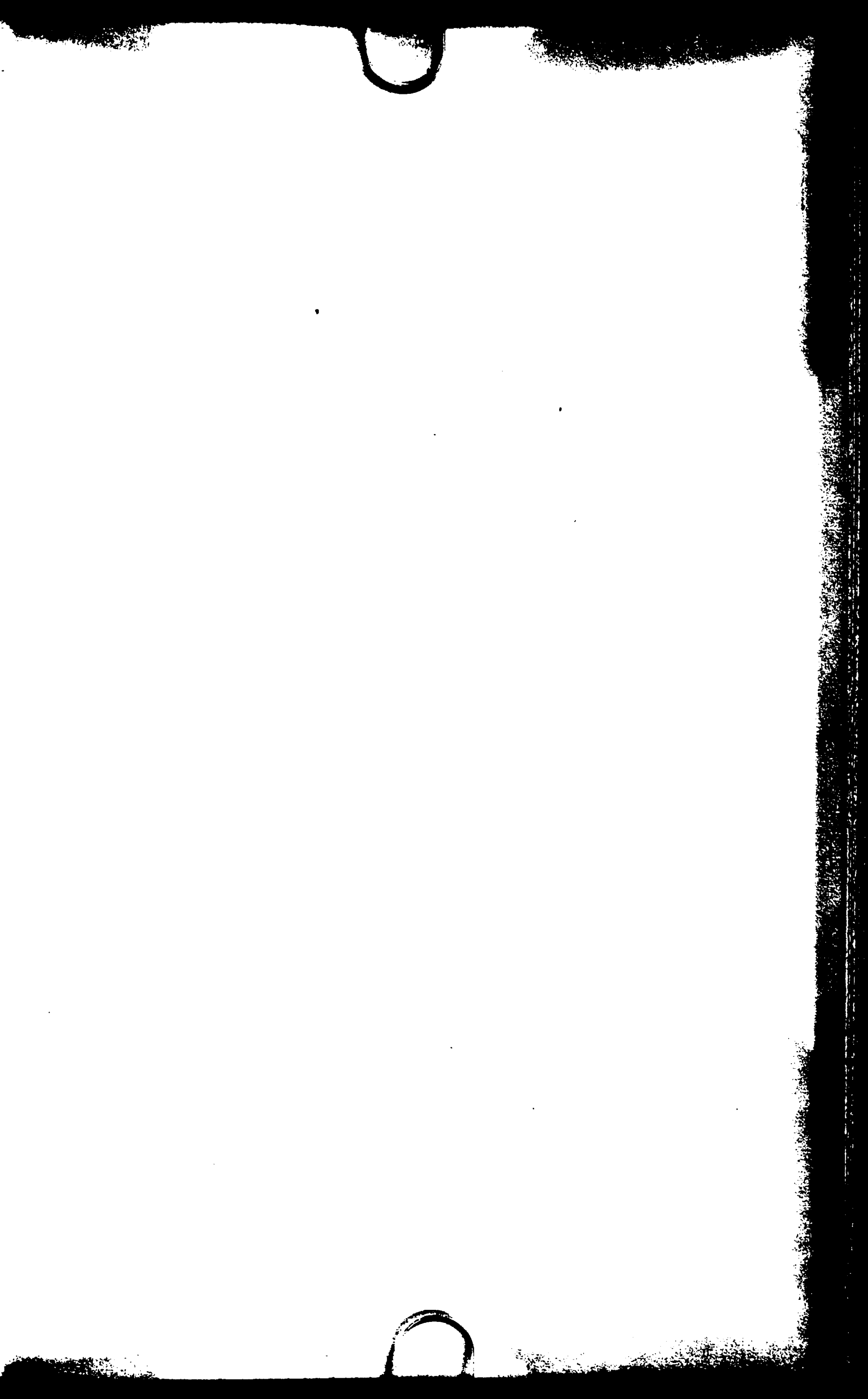
1 1 52 0 8 05753 7

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023479592

*Johannes Lassen
Stud. philol.*

Oehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne af **F. V. Viebenberg.**

5te Levering.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: **Rudolph Klein.**

Nedsat Pris.

Oehlenschlägers poetiske Skrifter,

udgivne af F. L. Liebenberg.

Denne fuldstændige Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter, gjengivne i deres oprindelige Stikkelse, og ledsagede af oplysende Anmærkninger af stor literærhistorisk Betydning har overalt vundet fortjent Bifald, og sikket sig en varig Plads i den danske Literatur.

For imidlertid at skaffe den en endnu større Udbredelse, og give selv den mindre Bemidlede Leilighed til at komme i Besiddelse af den, saa at den store Digters Værker i Virkeligheden kunne blive Folkets almindelige Eiendom, har Selskabet besluttet sig til at nedsætte Prisen betydeligt.

Hele Samlingen udgjør ialt 33 Bind (omtrent 742 Ark), inddeelte i følgende 7 Afdelinger:

- I. **Episke Digte:** Heltedigte og Sagaer. (Nordens Guder, Vaulundur's Saga, Selge, Groars Saga, Grolf Krake, Orvarodds Saga, Regnar Lodbrok). 4 Bind. Bogladepris 3 Rdl; **nedsat Pris 4 Kr.**
- II. **Lyriske Digte og Romancer.** 6 Bind. Bogladepris 4 Rdl 64 β; **nedsat Pris 4 Kr.**

Oehlenschlägers .

Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

J. L. Liebenberg.

Mittende Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1860.

Trykt hos J. H. Schultze.

Oehlenschlägers Digte.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1860.

Lrykt hos J. H. Schulz.

I n d h o l d.

Lyriske Digte.	Side.
Melodiens Almagt.....	1.
Paa min Moders Grav. Mai 1800	4.
Fæderssang til Skialden Tode.....	5.
Paa en Faders Fødselsdag	8.
Drikkevise	9.
Afskedsfang til Digteren Baggesen. Sept. 1800	11.
Drikkevise. Nov. 1800	13.
Den elskende Bondenøs	15.
Årstiderne	19.
Wilhelm og Blomsterne	20.
Hymne til Glæden. (Efter Schiller.).....	23.
Høitidsfang i Anledning af den 2den April 1802	27.
Cantate, den 2den April 1802.....	29.
Freias Rok	34.
Freias Sal	35.
Biarkemaal	36.
Beileren ved sin Moes Liig.....	38.
Den nordiske Pilegrim.....	40.
Til Apol	43.

	Side.
Min barnlige Dannelse. Helliget min Ven og Lærer Dichman..	47.
Natur-Temperamenter:	
Det phlegmatiske	53.
Det sangviniske	54.
Det choleriske	55.
Det melancholiske	57.
Den frembrydende Baar	59.
Den Forladte	62.
Den Tillidsfulde. (Efter Horats.)	64.
Den brustne Harpe	66.
Himmelslysene	67.
Drommene	68.
Til Rimer	70.
Oldingen ved Werthers Grav	71.
Digteren i Leirelunden	74.
Fødselsdagen	76.
Biergmands-Liv. (Efter Novalis.)	78.
Landlivets Glæder. (Efter Horats.)	80.
Elegie over en Landsby-Pige. (Efter Hölth.)	83.
Wiederwelt	85.
Den poetiske Billedjæger	88.
Hosten	89.
Til Hanna Steffens	92.
I Anledning af vor fære Moder G. G. Mollers Fødselsdag.	
April 1804	94.
Baaren	95.
Petrarcas Canzone ved Baucuse-Kilden	97.
Violerne	99.

	Side.
Baarsfang	100.
Biinguden. (Efter Novalis).....	103.
Island	105.
Uvald	106.
Langelands-Reise. I Sommeren 1804:	
Indledning	108.
Til Saxo Grammaticus	110.
Koeskilde Landevei	— .
Isfiorden	111.
Koeskilde Domkirke	112.
Overgang	119.
Degnen i Kroen.....	— .
Ringsted	120.
Sigersted.....	— .
Krebshuset	121.
Morgenstunden	122.
Soro.....	— .
Unders-Ekov.....	123.
Elagelse	127.
Korsør	— .
Korsørs Fæstning	128.
Korsørs Kirke.....	— .
Birckners Gravskrift.....	— .
Binden	129.
Reisen over Bæltet.....	— .
Reisen fra Nyborg til Svendborg	137.
Svendborg Sund	140.
Thorning	142.

	Side.
Oversfarten fra Bemmencæs til Rudkjøbing.....	144.
Apotheket	145.
Omskiftning	147.
Faareveile	149.
Faareveile Skov	155.
Gipsbilledet	156.
Morgenvandring	158.
Aftenvandring.....	161.
Freidigt Sommerliv	166.
Bennernes Ankomst	169.
Samliv	171.
Aftensang	175.
Toget til Thorsing	177.
Hiemsfarten	187.
Catastrophe.....	188.
Jesu Christi gientagne Liv i den aarlige Natur:	
Christi Fødsel.....	195.
Maria	196.
Joseph	197.
Den hellige Familie	— .
Barnet lærer i Templet	198.
Johannes i Stormen	199.
Christi Manddom	200.
Johannes den Døber	201.
Christi Daab	203.
Frøstelserne i Drken	— .
Jesu Lære.....	207.
Jesu Mirakler.....	211.

	Side.
Pharisæeren	213.
Saducæerne	216.
Nicodemus	217.
Simon Peder	220.
Paulus	223.
Johannes Evangelist	224.
Transfigurationen	226.
Den hellige Nadvere	228.
Judas Iscariothes	231.
Getsemane og Golgatha	235.
Disciplenes Jubelhymne	239.
Paaske	242.
Pindse	244.
Fortrosthing. Til Henrik Steffens	245.
Til Gamma Rahbek. Oct. 1804	246.
Julevise	248.
Bahl	250.
Til Danmarks Frederik	252.
Til Gallisen. Marts 1805	254.
I Anledning af M. G. Thuras Død. Juli 1805	257.
Den lille Guds Engel. Juli 1805	258.
Hiemvee. Efteraaret 1805	261.
Bar-Elegie. Min Veninde K. M. Rahbek tilskrevet. Foraaret 1806	264.
Bakkehuset	266.
Rafaels Madonna i Dresden	267.
Til Hanna Steffens. Nov. 1806	270.
Dichman	272.

	Side.
Sang paa Kongens Fødselsdag. Jan. 1807.....	276.
Med en Guldhalskæde. (Efter Goethe).....	278.
Blindebuks. (Efter Goethe).....	279.
De tre Fødselsdage. Sommeren 1807.....	— .
Digte hiemsendte med Palnatøke:	
Til Rahbek.....	283.
Til mine tre bedste Veninder, i alphabetisk Orden: Gamma, Christiane og Sophia.....	285.
Til Carl Heger.....	287.
Til den øvrige lille Vennefloks.....	289.

Lyriske Digte.

Første Deel.

Melodiens Almagt.

O du, som skabte blide Melodier
Til svage Dodeliges ædle Lyst!
Jeg kan ei takke dig, min Tunge tier,
Men høit, erkiendtligt slaaer mit unge Bryst.
Apollo! af, din Lyres skionne Toner
Fremloffe Fryd og Held blandt Millioner;
Høit hæver Siælen sig ved Harpens Klang,
Ledjaget af en ædel Bardes Sang.

I hver en Barm du skaber rolig Glæde;
Da Tonekunsten blid til Jorden steg,
Fra Hyrdens Hytte, Kongens Purpurjæde
Saa mangen tom og bitter Time veg.
O, Melodie! du Hjerternes Veninde!
Du lyde fun, og blide Taarer rinde;
O, du er Siælens Sprog, og Jordens Fryd,
Du toner Mod, og Følelse, og Dyd.

Taus laae den mørke Skov, sig Intet rørte
I høie Top, i lave, tykke Krat;
Kun tunge Skridt af Vandrerens man hørte,
Kun Spøgelsesnes Gang i sorte Nat.
Hæst hvisled Bækken giennem døde Egne,

Dg skræksomt Stille hersked allevegne —
 Da hortes, høie Gud! din Githars Bli v,
 Dg Alt var Sang, og Munterhed, og Liv.

Naar Hjertet banker varmt, og ærlig Borger
 Bed Bennebarm vil nyde ædel Fryd,
 Men Diet mørknes over fælles Sorger,
 Thi Magt og Tyrannie besejrer Dyd;
 Da toner du, og fast sig Hænder knytte
 I Broderhaand, da sværges Landets Støtte,
 Med ædel Kraft det aabne Hierte slaaer,
 Dg Bennen for sin Ben i Døden gaaer.

Taus hæver Siælen sig i store Tanker,
 Naar, Melodie! du toner Himlens Gud;
 Med høi og hellig Barme Hjertet banker,
 Naar Andagts høie Hymne bryder ud;
 Den gamle Svælving langsomt Lyden hæver,
 Dg styrker Stemmen, som i Afmagt hæver,
 Hoit stiger Støvet's Røst, og Støvet's Vand
 Sig svinger fri fra Laster's usle Baand.

Ja, Melodie! du toner Mod og Barme
 Dg Broderfærlighed i Mandens Barm;
 Stærkt spænde sig de senefulde Arme,
 Dg slaae med Kæmpevældens hele Harm:
 Forfærdet blegnende Tyranner vige,
 Marseillerhymnen vandt de franske Krige,
 Dg Frihedshymner evig vinde vil,
 Saalænge Mod og Frihedsaand er til.

I Livets Baar du smelter unge Hierte,
 Og vækker ukendt Fryd i varme Bryst,
 Forvandler haabløs Elskovs bittre Smerte
 Til blid Melancholie, til stille Lyst.
 O det, som bange Ungling ei tør sige
 Den yndige og elskelige Pige,
 Det vover Harpen i en eenjom Stund
 Ved Bækken i den skønne, tause Lund.

Naar Bennen bæres hen til sidste Gjemme,
 Og tause Skare staaer omkring hans Liig,
 Da lyder svagt den brudte, qualte Stemme;
 Men Hiertet røres, og — den hæver sig.
 Beemodig trænger Hver til sorte Baare,
 Og offerer Liget en oprigtig Taare;
 O, Melodie! du skaber Mod og Trøst
 I det af Sorgen sønderknupte Bryst.

Du Jordens Fryd! vær min ledsagerinde,
 O, dan mit Hierte, skønne Melodie!
 Lad mig en Himmel her paa Jorden finde
 Ved din guddommelige Harmonie.
 Du fjerner Hiertet høit fra Jordens Laster,
 Og over Kummer yndigt Dække kaster,
 Du danner Siælen ædel, stor, og varm;
 O, ton bestandig Dyd i Svages Barm!

Paa min Moders Grav,

da hun nylig var jordet.

Mai 1800.

Det er forbi!
 Jorden ruger paa dit Bryst i Gravens Siemme.
 De ile hver til Sit, som fulgte dig;
 Kun Kirkeflokken lyder sorgelig,
 Og dover lydende min brudte Stemme.

Det er forbi!
 Kulde sover i dit før saa varme Hierte,
 Som slog for mig med ømme Moderslag.
 O, evig mindes jeg den skumle Dag,
 Da skielvende det brast i Dødens Smerte.

Du var mig huld!
 Saa kun elste mig paa denne mørke Klode;
 Du elste mig — og reves fra min Favn,
 Nu staaer jeg bleg ved Mindet om mit Savn,
 Jeg seer dig aldrig, aldrig meer, du Gode!

Paa haarde Fiel
 Koldt og blegt dit elste Legem hviler.
 O, Moder! end i Døden var du blid,
 Du salig laae som Himlens Engel hvid,
 Jeg seer dig end paa Baaren, hvor du smiler!

Jeg trykker end
 Hede Kys paa dine kolde Arme,
 Som sank i Dødens Kamp saa kraestesløse ned.

O, de har baaret mig i Barndoms Kraftløshed,
 Og favnet mig med Moderømheds Varme!

Jeg stirrer end
 Modløs paa dit lukte, brustne Dæ.
 Det smiler aldrig til den arme Ungling meer,
 Det nedjank koldt og mørkt, som Gravens Leer,
 For aldrig meer at straaale til den Høie.

Det er forbi!
 Kloffen tier. Jorden ei dig favner.
 O, jov da jødt! Den Siæl, du skienkte mig,
 Skal varmt og veemodsfuldt erindre dig,
 Indtil forklaret hisjet jeg dig favner.

Hæderssang

til Skialden Johan Clemens Tode.

Vildt skingre vor Røst over bredden Bord!
 Raaber heit, I Frænder tilsammen!
 Hele det gamle trofaste Nord
 Skal sjuunge Herr Clemens til Gammen.

Fyld Hornet til Rand med bruneste Mød,
 Og slaa saa paa bugede Skiolde,
 At Baabengny mellem Hornenes Stod
 Kan runge til Dannevirk's Bolde.

Herr Clemens! det er din Hædersdag,
 Du est en saa drabelig Kæmpe.
 For dig lyder Hujen og Baabenbrag;
 Dog uden alt Rid og Ulempe.

Herr Clemens! det er din Hædersdag,
 Du est dig en Skiald saa spage.
 For dig lyder Qvad og Baabenbrag,
 Som naar Dansten i Leding mon drage.

Naar du slogst Harpen med liflig Klang,
 Da spæged du Kæmper saa giæve;
 Da stode de af fra Bersærkegang,
 Da lysted dem heller at leve.

Naar Brede blussed i jernhaarde Bryst,
 Og Diet mon gnistrende skule,
 Da qvad du om Benskab med mandig Røst,
 Som aldrig er qvædet i Thule.

Og Kæmperne Breden fare lod,
 Og grebe saa flux til Mioden,
 Og stænked i Fodspor hinandens Blod,
 Og svore at følges i Døden.

Hvi drog ei de Danske i Ledingsfærd?
 Bed Aja=Thor jeg tør sværges:
 Dit Qvad havde hardet det blanke Sværd,
 Og hvæsset det danske Bærges!

Men naarhelst du hviled paa Gynde blod,
 Og Moen dig Hornet mon bringe,

Da blev hende Kinden saa rosenrød,
Dg da lodst du Harpen klinge.

Dg naar du da prijste de Dine blaae
Dg Silkelokkerne gule,
Det hvælvede Bryst og de Hænder jmaae —
Da blusjed det mandlige Thule.

Da red hver Ungerjvend flug under D,
Saa brændende ved din Tale,
Dg fæstede sig en guldhaaret Mo,
Som kunde hannem trøste og husvale.

Dg inden Aaret var brat forbi,
Da jmiilte de Sønner saa spæde.
De skulle eengang med Daad, som vi,
Bort Danmark gavne og glæde.

Men Tak skyldes dig for den kommende Æt,
Herr Clemens! du skjæggede Kæmpe!
Af at sjunge din Priis jeg ei bliver træt,
Kun Mioden min Røst kan dæmpe.

Hæver da Hornet høit over Bord,
Dg sjunger i Sky tilsammen!
Hele det gamle trofaste Nord
Skal drikke Herr Clemens til Gammen.

Paa en Faders Fødselsdag.

See Bønder's Fryd i muntert Gilde
 Bed Gøstens Tid i dunkle Rund,
 Naar Gøpens Blade viste milde,
 Og spaae en yndig Aftenstund!
 Skiont smiler Solens Rosenhue,
 Og farver Vestens Himmelbue,
 Og al Naturen fiern og nær
 Oplives af dens hulde Skær.

Da reise sig de Mænd og Qvinder,
 Og Ung og Gammel stirrer hen,
 Hvor Aften-solens Rodme svinder
 I Azurblaat paa Himmelen;
 Og hvert et Die rolig taaler
 At see mod Solens brudte Straaler,
 Som før med alt for stærke Lyn
 Forblindede det svage Syn.

Den Sol, som før i hede Time
 Opvarmede det kolde Muld,
 Besælde den lukte Aime,
 Hvis Frugtbarhed er Bondens Guld,
 Træt af at virke, nu den rolig
 Meddaler i sin mørke Bolig,
 Og sluffes uformærkt i Lon,
 For at oprinde dobbelt skion.

O, Fader! siger ei dit Hierte,
 Hvorfra vi dette Billed drog,

Som barnlig Kiærlighed os lærte,
 Og som vi vort for dig gientog?
 O, see dig her i Kredss af Sonner,
 Hvis Kiærlighed din Daad belønner,
 Hvis Hierte banke Dyden troe,
 Hvis Lykke er din Alders No.

Som Solen leder spæde Bode
 Til Væxt og gavnlig Frugtbarhed,
 Saa ledte du jo os, du Gode!
 Som Solen nu du daler ned.
 Og herligt Livets Aftenrøde
 Paa dine gamle Kinder gløde.
 Med høie Hierte staae vi her,
 At signes i dit Aftenstær.

Drikkevise.

At opmuntre Folk til at drikke,
 Naar Bollen staaer fuld paa vort Bord,
 Den Skif er som tusinde Skikke
 Og mangefold Ting paa vor Jord;
 Kan Bollen ei selv dem indbyde,
 Saa kan de smukt lade den staae,
 Det skal os vist ikke fortryde,
 Desmere vi Andre kan faae.

O, foler du ei i dit Hierte,
 At denne velsignede Saft

Kan bortjage Kummer og Smerte,
 Hen Fanden i Bold, med sin Kraft:
 Saa staaer du ei til at curere;
 Men her, som paa hvert Hospital,
 Maa hver Incurabel spadjere
 Til Kiisten for den, som er gal.

Hvo glemmer, at Punsen opløder
 Den koldeste Siæl med sin Ild?
 Hvo glemmer, at Punsen forjoder
 Den Skiebne, som ikke er mild?
 Hvo glemmer, at Alting man glemmer
 Naar rundt om glastronede Bord
 Høit hæve sig mandige Stemmer
 I glade og jublende Chor?

Heraf nu Enhver kan fornemme,
 At ikke jeg quæder min Sang
 For med overtalende Stemme
 At faae vores Bolle i Gang;
 De klare og milde Vocaler,
 Dpfyldte til skummende Rand,
 Selv tale, som Cicero taler,
 Skiondt ei de er tørre, som han.

Men det, som udfordres til Tingen
 Blandt Ingredientjerne størst,
 Det negter vijt sikkerlig Ingen,
 At det fremfor Alting er Tørst;
 Og for nu ret tørstig at blive,
 Man Halsen maa synge sig tør,

Saa kan vi med Bollen det drive
 Net, som det sig skifter og bør.

Thi lader os samtligen skraale
 Om Piger og Vensteb og Puns,
 Saa meget som Halsen kan taale,
 Og lad os saa drikke til Bunds.
 Seer Glasjene kun, hvor de smile
 Og vinke med pirrende Damp.
 Op, Brodre! kom, lader os ile
 Med Mod i den fældende Kamp.

Afskedsfang

til Digteren Jens Baggesen.

September 1800.

Den, som med Snillet's hvasse Pile
 Medfældte Dumhed, Fordom, Svig,
 Den, som fik Diet til at smile,
 Naar det med Taarer hæved sig,
 Den, som god Smag og ædel Barme
 Og Følelse i Alles Bryst,
 Han trykkes bør i Broderarme,
 Før han forlader Danmarks Kyst.

Og derfor, danske Barde! lyder
 Vor Sang til dig om bredden Bord;
 Og derfor, ædle Barde! gyder
 Hvert Hierte sig i velmeent Chor.

Vor Koft er svag, den ikke stiger,
 Som din, til Pindi høie Fjeld;
 Det inderlige Hierte siger
 Dig kun et veemodsfuldtt Farvel.

Tak for hver Sang i svundne Dage,
 Naar Fjesten her bod fulde Maal!
 Tidtt skal vi dem med Fryd gientage,
 Og drikke deres Digters Skaal;
 Og hvergang vore Stemmer hæve
 Sig høit for dig paa danske Strand,
 Gid anende dit Hierte hæve
 Bed Mindet om sit Fødeland.

Thi skiondt du nu vil fra os drage,
 Saa vente vi dig snart igien;
 Her svandt dog dine bedste Dage,
 Din sorgfri, muntre Ungdom hen;
 Husk: ingensteds er Roser røde,
 Og ingensteds er Torne smaae,
 Og ingensteds er Duun saa bløde,
 Som de, vor Barndom hvuilde paa.

Men lyder du den Høies Stemme,
 Og er det Skiebne's mørke Bud,
 Et fremmed Land dit Stov skal giemme,
 Da smil til Danmark ned fra Gud!
 En Taare skal hvert Die væde,
 Og Hver skal hviste mod din Grav:
 „Gud glæde dig for hver en Glæde,
 Din sieldne Sang de Danske gav!“

Drifkevise

for Dreiers Klub paa dens femogtyvende Marsdag,

den 26de November 1800.

O, Bacchus! rul til Jorden paa din Tønde,
 Og tril den op paa dette fiære Bord;
 Thi drikke nu vi agter at begynde,
 Som jande Æt af Mænd fra gamle Nord.

Bort, Ballas! bort! Fornuft os rager ikke;
 Bort, Momus! bort! Satire lides ei.
 Men, Euan! kom! thi, Brødre! drikke, drikke,
 Det veed vi hvad det er, det Andet ei.

Og andre Ting ei vides skal i Aften.
 Som Philosoph jeg har mit Haandsystem:
 Al min Sophi' gaaer ud fra Druejasten,
 Dens Virkning spores skal i mine Been.

Og, Broder! agt det ei, om du maa rave,
 Du raver jo dog saa din hele Tid,
 Thi skrobelig du blev i Edens Have
 Ved Adams alt for lystne Æblebid.

Gid Æbler da saa dyre havde været,
 Som de er nu i Kongens Kiøbenhavn;
 Da havde han dem vistnok ei fortæret,
 Da følede vi nu ei Glædens Savn.

Da leved vi saa rart i Uskyldsstanden,
 For Intet drak vi da den bedste Viin.
 Da var ei Kiobmand seet med Horn i Panden,
 Og Fanden var ei manet ud af Sviin.

Da fløi os stegte Duer ind i Munden
 Med Kniv og Gaffel i den fede Ryg,
 Og da var Havet fyldt med Punsch til Bunden,
 Der voxte Ananas, hvor nu er Byg.

Da var vor Jord af pure Chocolate,
 Om Bintren sneede Sukker og Bonbon;
 Da lige gif selv Bimmelskafstets Gade,
 Og Alle kom i Himlen sans façons.

Da var vi Alle Grever og Baroner,
 Hver Stodder bar et Bon foran sit Navn.
 Hvad er vi nu? — Ulyffelige Zoner!
 Ulyffelige Kiobsted, Kiobenhavn!

Man lagde Bro med Perler, hvilken Glæde!
 Og dandsede derpaa med Silkebeen.
 Du græder vel, fortabte Raderstræde!
 Fordi du ei engang har Kampesteen.

Henrevne Mand! sving dig fra Glædens Enge,
 Hæv ei vor Qual ved Priis om dette Sted;
 Thi skulde du der endnu dvæle længe,
 Saa nødtes jeg vel til at græde med.

Dg nu i Aften maatte Pokker græde,
 Kun Glasfen sode Taarer fælde skal,
 Men Glasfen fælder dem af lutter Glæde,
 Fordi vi drikker os en Perial.

Belan, vi vil ei heller Gæsten spare.
 Kun den, som drikker nu, er klog og viis,
 Thi, Brodre! viid, paa Vinens Dunster fare
 Vi Alle levende til Paradiis.

Den elskende Bondekns.

Før var jeg saa fro,
 Jeg spogte, sang og stœied og loe,
 Foer omkring paa Alger og Enge;
 Dg hvor jeg kom hen,
 Der fandt jeg en Ven,
 Thi jeg havde Enhver
 Saa inderlig kjær,
 Dg saa lige kjær —
 Men det vared ikke ret længe.

Endnu er jeg fro,
 Langt meer end i Fior, da jeg stœied og loe;
 Men nu kan jeg ei synge og stœie.

Jeg Gilderne skyer,
 Til Lunden jeg tier,
 Hvor Blomsterne groe,
 Der søger jeg Ro,
 Og der er jeg fro,
 Skiondt en Taare staaer i mit Die.

Da Hanne jeg saae
 I Aar til Confirmation at staae,
 Af, den Dag jeg vist aldrig skal glemme!
 For Præsten hun stod,
 Saa yndig og god,
 Og læste saa flog
 Af sin Lærebog
 Og af Biblens Sprog
 Med den søde, deilige Stemme.

Og da hun nu fik
 Betsignelsen, da henflød hendes Blik
 I Taarer, saa rene og klare.
 Hun lovede Gud,
 At holde hans Bud,
 Med bævende Bryst;
 Med skælvende Røst
 Og med sagte Røst
 Jeg den Gulde hørte at svare.

Da banked min Barm,
 Den aldrig har svulmet saa høi og varm;
 Da var Hanne min eneste Glæde.
 Jeg vandrede om;
 Men hvor jeg end kom,

Hvorhen jeg mon gaae,
 I mørkeste Braa,
 I hvorhen jeg saae,
 Var min Hanne altid tilstede.

I Lunden engang
 Jeg hørte hendes yndige Sang,
 Did henfløi jeg paa Kiærligheds Vinge.
 Jeg for hende stod,
 Saa rød som et Blod;
 Hun smilte saa mild,
 Min Barm var som Ild,
 Og den slog saa vild,
 Gi et Ord jeg kunde frembringe.

Og dog er hun min,
 Hun selv har sagt: „Jeg er evig din!“
 Hun har blusset af Kiærligheds Varme
 Her tæt ved mit Bryst.
 O, himmelske Lyst!
 Gud! hvor hun er god,
 Gjør Ingen imod.
 O, jeg gier mit Blod,
 For at blegne i hendes Arme!

Det undrer mig ret,
 At aldrig jeg kan engang blive træt
 Af at see i det smilende Die,
 Af at kysse den Mund
 I rolige Lund,
 Naar Bagtelen flaaer,
 Naar Solen nedgaaer,

Dg naar Maanen staaer
 Bag de kratbevogede Høie.

Er Hanne der ei —
 Af! skummel da og fæl er min Bei,
 Dg da føler jeg slet ingen Glæde.
 Da er jeg saa mørk,
 Bor Lund er en Drk,
 Dg tungt er mit Fied;
 Jeg sætter mig ned
 Paa det elskte Sted,
 Dg da er min Trost kun at græde.

Dg ofte jeg staaer
 Om Aftenen paa vores Kirkegaard,
 Dg da har jeg saa sorgfulde Tanker.
 Da tænker jeg paa:
 „Hvis Hanne her laae!“
 Da vakler min Fod,
 Da isner mit Blod,
 Dg jeg blier saa mod,
 Dg mit Hierte skrækkeligt banker.

Men det er min Trost:
 „Hvis Døden rev hende fra dit Bryst,
 O, da fulgte du snarlig din Pige!“
 Kun i hendes Arm
 Dg ved hendes Barm
 Af Glæde jeg veed.
 Naar hun segner ned,
 Da segner jeg med,
 Dg til Gud vi vist skal opstige.

Aarstiderne.

„Du aldrig vil elske?“ til Stella jeg taled
 En Morgen i Vaar, da jeg hos hende sad,
 Mens Solen steg op over Hækken, og maled
 Med Purpur i Duggen hvert skælvende Blad.

„Nei,“ svared hun, „aldrig! thi Elskov er Tant;
 Som Duggen, som Morgenens Purpur den svinder,
 Og naar den er svundet, den sørgeligt minder
 Kun om, at den svandt.“

„Du aldrig vil elske?“ til Stella jeg taled
 En Middag i Sommer, da stille vi sad
 I kolige Grotte, mens Ildfuglen praled
 Paa Himlen, og brændte hvert visnende Blad.

„Du aldrig vil elske? Skal Kærlighed da
 Lige Solen fortære et Hierte, som brænder?“
 Hun rødmed, og folded de sneehvide Hænder,
 Og sukkede: „Ja!“

„Du aldrig vil elske?“ til Stella jeg taled
 En Aften ved Hytten i guldfagre Høst,
 Da Solen saa rød imod Bølgerne daled,
 Og smilte til Stellas bevægede Bryst.

„Fortryller Naturens Begierning dig ei?
 Og dog du dens herligste Glæde forskyder.
 O, fryd dig ved det, som Utallige fryder!“
 Hun sukkede: „Nei!“

„Du aldrig vil elske?“ til Stella jeg taled
 En Midnat i Vinter, mens ene vi sad
 Saa taust ved Kaminen, da Maanen opmaled
 I Binduet Rimens udfoldede Blad.

„Saa negtes mig altsaa den salige Lyst,
 At henvandre Livet med dig ved min Side,
 Til Alderens Sneer farver Lofferne hvide!“
 Hun sank til mit Bryst.

Vilhelm og Blomsterne.

Vilhelm.

God Morgen, J Skionne!
 Hvor smukt i det Grønne
 Bæver J, prydet med Dugperlens Glands.
 O kom, lad mig binde
 Min elskte Veninde
 En frisk, en duftende Blomsterkrands!

Blomsterne.

Ik, altid kommer du kun herhen
 For at plukke os Stakler, saa gaaer du igien.
 Grusomme Vilhelm! fort er vort Liv;
 Dog dræber du os til din Tidsfordriv.
 O, staaan os, og lad os beskygges af Hækken,
 Dufte i Dalen, smile til Bækken,
 Abne i Solen vor svulmende Barm,
 Indtil vi synker i Dodens Arm!

Vilhelm.

O, hvorfor kan eders Søstre dog ei,
 Som visned i Lydas bølgende Haar,
 Bende tilbage paa Livets Bei,
 Og sige jer, hvad J ikke forstaaer!

J vil heller blegne paa dette Sted,
 End flettes i en straalende Krands,
 Som jeg vilde pryde Lyda med,
 Naar med svævende Fied
 Hun i Aften iler til muntre Dands?
 O, Blomster! Blomster! o, lad eder sige!
 J veed vist ei,
 Hvor sødt det er, at omslynge en Pige;
 Men det veed jeg.

Blomsterne.

En Pige mig hid,
 Og en Pige mig did!
 Nei, kære Wilhelm! du skal have Tak;
 Du narrer os ikke med al din Snak.
 Du kan længe nok til din Pige gaae,
 Men os Blomster skal du smukt lade staae!

Wilhelm.

Hvor er J dog noget uvidende Kram!
 Det er sandelig næsten en Spot og Skam.
 Jeg skal lade jer staae? Det Imperativ
 Har jeg aldrig hørt Mage til i mit Liv.
 Derksom J kunde det ringeste Philosophie,
 Saa maatte J vide: kun den har Ret,
 Som er Diemed selv, Person, og fri,
 Som har Fornuft og Autonomie.
 Men det har J ikke. Seer J det!
 J er blotte Midler, J arme Skrog!
 Derksom J engang imellem saae i en Bog,
 Saa vidste J, inden en Uge var omme,
 At eders Billie stak i min Lomme.

Blomfterne.

O, fornuftige Vilhelm! bliv ikke vred,
Dg trød os ei i din Harmen ned.

Vilhelm.

Jeg har Ret til at blive alvorlig vred,
Jeg har Ret til at blive i Hovedet heed.
En Skabning, en Pige, fom min Veninde,
Der befkammer Flora, fkiøndt hun er Gudinde!
Som felv af de deiligfte Blomfter beftaaer,
Der smile faa huldt i en evig Vaar!
Hendes Dine: de fande Forglemmigeier!
Hvo eengang i deres Himmel jeer,
Han glemmer dem fandelig aldrig meer,
Hvis ellers han Noget erindre pleier.
Hendes Kinder: o, himmelfke Morgenfkier!
En Semperflorens bluffer paa hver.
Dg en Lilliehob faa blendende dolger
Det Hierte, fom fiærligt og fiælent bolger.
Forgieves den fkiønneste Rofe ftræber
At overgaae hendes smilende Læber.
Intet opveier de enfelte Dele,
Uden det fkiønne, harmonifke Hele;
Intet er deiligt og fædt, fom hun.
Dg I? quos ego!

Blomfterne.

O, pluf os fun!
Du flog os alt med din Philofophie,
Men meer endnu med din Poefie.

Hymne til Glæden.

(Efter Schiller.)

Glæde, Lynglint fra det Høie!
 Engel, som fra Himlen kom!
 Ild opfunkler Stovets Die
 I din lyse Helligdom.
 Guld din Trolddom sammenbinder
 Alt, hvad Fordom sonderfled;
 Hyrden Ven i Tyrsten finder,
 Hvor fra Gud du svæver ned.

Chor.

Favn mod Favn, I Millioner!
 Broderligt hvert Hierte slaae!
 Over Himlens Stjerneblaa
 Vi st en færlig Fader throner.

Hvo det store Held ei savner,
 Barmt at kaldes Bennens Ven;
 Hvo en elsket Viv omfavner,
 Juble Tak mod Himmelen.
 Ja, selv den, som kun kan sige:
 „Der var Een, som elskte mig!“
 Hvo som ei det kan, han snige
 Af vor Kreds med Taarer sig.

Chor.

Jordens vidtudstrakte Zoner!
 Hylder Glædens Sympathie;
 Ved dens Guddom hæves vi
 Did, hvor den Ufiendte throner.

Glæde drifter Jordens Klode
 Ved Naturens Moderbryst.
 Alle Onde, alle Gode
 Gaae din Rosenvei med Lyst.
 Ven, i Dødens Arm den samme,
 Kys og Viin os gav dit Bud;
 Ormen fryder Sandfers Flamme,
 Og Cheruben staaer for Gud.

Chor.

J nedstyrte, Millioner!
 Aner du en Skaber, Jord?
 Søg ham over Stjerner's Chor!
 Bist han over Stjerner throner.

Glæde er den Fær, som spænder
 Høit den evige Natur.
 Glæde, Glæde Hiulet vender
 I det store Verdensuhr;
 Blomstret den af Knoppen hyller,
 Sole paa det hvalte Blaa,
 Sphærer den i Rummet tryller,
 Som vort Die aldrig saae.

Chor.

Froe, som Almagts Sole glide
 Evgit giennem Himmelen,
 Som en Helt til Seieren,
 Freidigt J ad Banen skride.

Sandheds Ildspeil giennembæver
 Tænkeren med Glædens Blink.
 Pligtens Ven hun fiærligt hæver

Du paa Dydens steile Brink.
 Høit paa Troens Solbjerg luer
 Hendes Banner flagrende,
 Giennem sprængte Grav du skuer
 Hende hvid blandt Englene.

Chor.

Taalder modigt, Støvets Sønner!
 For et Liv af mere Bærd.
 Hisset over Stjerners Hær
 En retfærdig Gud belønner.

Støv fan Guder ei giengielde;
 Stort, at ligne dem i Dyd!
 Armod, Kummer, Smerters Bælde
 Svækkes mellem Glades Fryd.
 Ewig Nag og Hevn forsvinde
 Af vor Broderfreds med Skam!
 Fred selv med vor værste Fiende,
 Ingen Anger martre ham!

Chor.

Ja, vort Regnebræt! du blive
 Ewig, evig slettet ud.
 Hisset vist tilgiver Gud,
 Brødre! som vi her tilgive.

Glæde sprudler i Vocaler;
 Og i Druens Purpurblod
 Drifker Blidhed Cannibaler,
 Og Forsagthed Heltemod.
 Glade vi fra Banken ile,
 Glasset høit i høire Haand;

Vinen klart mod Himlen smile!
 Første Skaal: Den gode Mand!

Chor.

Ham, som højt Serapher ære,
 Ham, som høit ophøiet er
 Over blanke Stjerners Hær,
 Denne Skaal ham offret være!

Mod, naar Kummer overvælder!
 Evighed for hvad du svor!
 Hielp, hvor Uskyld Taarer fælder!
 Sandhed mod den hele Jord!
 Mandig Stolthed, selv for Throner,
 Lad den ogsaa fælde dig!
 Dyd, Forædling sine Kroner!
 Undergang for Last og Svig!

Chor.

Bryst mod Bryst, ved Glædens Druer
 Troskab sværge vi vor Ed,
 Og ved ham, som smiler ned
 Høit fra Himlens hvalte Buer.

Boldsmænds Blod kun Sværdet drikke!
 Hoimod møde Svig og List!
 Haab i Dødens Dieblikke!
 Naade for Guds Throne høit!
 Leve, leve selv de Døde!
 Synger, Brødre! drifter, leer:
 Hver tilgives, Ingen bøde,
 Intet Helved være meer!

Chor.

Mod, naar Afskedstimen vinker
 Os i Gravens Mørke ned;
 Brødre! og Barmhiertighed
 Højt, naar Dommersværdet blinker.

Høitidsfang

for Kronprindsens Livcorps i Anledning af
 den 2den April 1802.

Sving dig, glade Sang! fra Jorden,
 Høit til Himlens hvalte Buer,
 Tolk den Lyst, som hæver Norden,
 Som hvert Hierte giennemluer.
 Lad vor Glædes Samklang ligne,
 Fulgt af tusind Harpers Lyd,
 Seraphchorene, som signe
 Himlens Salighed og Fryd.

Jubler! jubler! jubler! jubler!
 Bildt vor Glædes Torden brage.
 Hellig, hellig, hellig, hellig
 Er du, saligste blandt Dage!
 Thi med Evighedens Runer
 Skreves du, med Helteblod.
 Toner, Zinker og Basuner!
 Toner Danmarks Kæmpemod.

Unge Piger! unge Qvinder!
 Iler til de Dodes Have,
 Plukker Glemmigei, og vinder
 Krandsse om de store Grave.
 Tab jert Lov, I Egestove!
 Spred det, Storm! paa Danmark's Hav,
 Bryd, Natur! den stolte Bove,
 Som blev Danerheltens Grav.

Ingen Graad i sorgfuldt Die
 Følge Kampens blege Sønner.
 Held dem, Held dem! hist den Høie
 Tapperhed og Mod belønner.
 O, hvor skönt, hvor stort, at væрге
 For din Ære, Fædreland!
 Den skal staae, som Jordens Bierge,
 Mens der er en Dannemand.

Oldtids Kæmpehøie sunke,
 Danmark's Daad blev glemt paa Jorden;
 Dag! som en electrisk Funke
 Rystede du atter Norden.
 Oldtids Aand og Oldtids Ære
 Skienktes atter os ved dig.
 Derfor, store Dag! du være
 Ewig uforglemmelig.

Cantate

den 2den April 1802.

Chor.

Det er Danmarks Høitidsdag,
 Dandsjer, I Piger!
 Synger, I Mand!
 Toner, I Harper!
 Blusjer, I Helte!
 Det er Danmarks Høitidsdag.

En Stemme.

I Ketfærds Herredom, i Elfkøvs Arm,
 I Oliegrenens Skygge
 Den Danske sad,
 Mens rygende det vaade Blodslag vaied
 Hen over Sydens lunkne Liig.
 Keen var vor Himmel,
 Keen og blaa;
 Thi med sin Binge visted Fredens Engel
 Al Røg og Damp fra milde Dyders Sphære.
 Da skuled Kampens blodbestænkte Søn
 Til Danerkongens Have;
 Og gusten Avind laante ham sin Fakkell,
 Der knittede med Helveds Svovellue.
 Da flygted Fredens Genius, og græd.

En anden Stemme.

Men sagte Tordner lod, og Jorden bæved,
 Og mosbegroede Bautaistene rasled,
 Og Oldtids sunkne Gravhøi hæved sig.
 Da traadte Skiold og Frode

Dg Svend og Knud og Baldemar
 I Kobberbrynier op, og viste frem
 Rustpletterne af Blod paa Sværd og Skiold —
 Dg svunde.
 Dg i de gothiskmørke Hvelvinger
 Bildt flagred af sig selv det gamle Banner,
 Som svæved over Heltens Been.
 Dg Sværdet flirred høit og lydeligt
 Fra Christian den Fierdes Kobberfiste.
 Dg tæt ved Tordensskiolds Capel i Stranden
 Lød vildt forvovne Havfrues Sang.
 Dg Stenen løsnedes om Gravene,
 Hvor Jueler laae;
 Dg Hvitfeld svæved smilende, forklaret,
 Indhyllet i en giennemsigtig Taage,
 Favn imod Favn med sine Heltebrødre
 Paa Kongedybet.

Chor.

Vi følte dem virke, de elskte Maner;
 I Løihuset hvisled de gamle Faner,
 En underlig Aand steg fra Himmel til Jord,
 Dg svæved over Nord.

En Stemme.

Da vaagned Thor,
 Dg spændte om sin Lænd det stærke Bælte
 Af Biornesener.
 Med Broderaand han hærkede sit Skiold,
 Med Tapperhed han hvæsede sit Glavind,
 Med Jernet af sin Hammer rørte han
 Hver Danskes og hver Normands Bryst,
 Dg god sin Helteild deri, og smilte.

Nogle Stemmer.
Og Danmark og Norge smilte.

Stærkt Chor.
Freidigt smilte
Det kække Nord;
Til Baaben vi ilte,
Alt glæde Thor.

Piger.
Da runde vore Taarer stride,
Da blegned vore Kinder hvide,
Da mangled vore Læber Ord
Til Gud for eder og for Nord.

Koner.
Og skjælvende med ængstlig Smerte
Vi knælte ned, mens kæft J stod,
Bortrevne fra vort omme Hierte,
J Rog, i Damp, i Brødres Blod.

Mande-Chor.
Kiærlighed kommer fra Gud,
Kiærlighed lovsjunger Qvinde og Mand;
Men Kiærlighed viger for Herrens Bud,
Alt offre vi Konge og Fædreland.

En Stemme.
Hvad sang J raske Skarer?
Gientager høit i Dag
En af de simple, diærve Sange,
Som lod paa eders Læber, medens J
Koldt ventede Kampens Fare!

Almindeligt Chor.
Vi alle dig elske, livsalige Fred! o. s. v.

Solo.

Ja, han kom som Nordhavets Bølge,
 Fraadende Fienden frembrød;
 Stolt af sin Bælde, tryk af sit Følge,
 Bilde han Heltenes Død.
 Men fra Danmarks gamle Brag
 Udbrod et græsseligt Baabenbrag.
 Da styrted hans Mast,
 Og hans Hierte brast,
 Og den Bølge, der ligned hans stolte Mod,
 Blandte sig nu med hans Blod.

Chor.

Det er Danmarks Høitidsdag,
 Danser, I Piger!
 Synger, I Mænd!
 Toner, I Harper!
 Blusser, I Helte!
 Det er Danmarks Høitidsdag.

En Stemme.

Men hvilke Suk og hvilke Sørgetoner
 Indblande sig i Glædens Jubelchor?
 Ha, stille! stille!
 En Skare hvide Piger nærmer sig
 Med Liliekrands om de fagre Lokker,
 Med tunge Taarer i de sunkne Blik.
 Den lyder svævende og dæmpet,
 Den sørgelige Sang,
 Ledsaget mildt af Harpetoner.

Unge Piger.

Elfskovs Rosenkræder
 Mildt sig om os vandt;
 Livets Saligheder

Smilende vi fandt.
 Favn mod Favn vi bæved
 Ved de Elsktes Bryst;
 Maanen blid sig hæved,
 For at see vor Lyst.

Danmarks Gre vinkte,
 Søens Torden gialdt,
 Krigens Lynild blinkte —
 Smilende de faldt.
 Sød er Gravens Slummer;
 Ingen Klagelyd!
 Kort er Jordens Kummer,
 Ewig Himlens Fryd.

Pludseligt Chor af de Henfarnes Maner,
 ovenfra.

Fra det himmelblaa, klare, usynlige Hiem
 Hører vor Røst:
 Ingen Blæder kan ligne dem,
 Som fylde nu vort Bryst.
 Elskte! blidt J ad Banen gaae,
 Og glemmer ei vort Minde.
 Høit over Stjernernes hvalte Blaa
 Skal Kierligheds skønnere Sol oprinde.
 Brødre! o, det er sødt, at døe
 For elskte Land og for elskte Mø.
 Held os, at vi udgød vort Blod!
 Ved Thronens straalende Fod
 Lønner den retfærdige Jehovah
 Kierlighed og Mod.
 Fred være med eder! Halleluja!

Freias Rok.

Naar Natten udruller sit sorte Slør,
 Naar Dagen dør,
 Naar Himlen, berøvet sin blanke Lue,
 Ruger ned som høitidelig Kirkebue:
 Da fremluer, Freia! din Rok saa blid,
 Bed Kierligheds stille Midnatstid,
 Sødstraalende, bævende, hvid.

Og mens den tindrer med venlig Ild,
 Du, deilig, mild,
 Med runde Fingre den Silke spinder,
 Som du om Rosenkæderne binder,
 Hvormed du, yndig og elskovsvarm,
 Med din fulde, sneehvide Arm
 Slynger Ungling og Pige Barm til Barm.

Og da nu hver voren Svend og Mø
 Vil heller døe,
 End vandre fiernet fra Elskovsflokken,
 End mangle Roser og Traad af Rokken,
 Saa sukker til dig det hele Nord,
 Og du bønhører hvert kærligt Ord.
 Derfor er din sunklende Rok saa stor.

Freias Sal.

Der er en Sal høit over Himlens Blaa,
 Den faaer sit Lys af Morgenrødens Lue,
 Dens Gulv er strøet med Nattens Stierneer smaae,
 Dens Løst sig hvælver over Himlens Bue.
 Der duster Rosen i en evig Vaar,
 Der bolge altid svale Vestenvinde.
 I Midten straalende en Throne staaer,
 Der sidder Freia, Kiærligheds Gudinde.

I denne Sal, hvor Vedbendranken hen
 Ud Bæggen frisk og grønnende sig slynger,
 Hvor Blomsten, pluffet, springer ud igien,
 Hvor Nattergalen dobbelt kiærlent synger,
 Der svæve Par og Par i kiærlig Dands,
 Favn imod Favn, paa Lilier og Violer;
 Og Freia smiler, hendes Dies Glands
 Fortryller Hver med lige milde Straaler.

Og hendes tvende Møer ved Harpens Klang
 Da synge sødt og jublende derinde;
 Hver svunden Fryd gientager Fyllas Sang,
 Og Hlynas vifter hen hvert Kummers Minde.
 Til Valhals Stridere, til Kampens Lyst
 Man ofte seer de unge Helte drage;
 Men til Folkvangur snart, til Elskovs Bryst,
 Med Egfrands de ile froe tilbage.

Naar Asken er i Urnen sluttet ind,
 Og Jorden forrigfuld sin Kæmpe savner,

Da stiger let hans Mand paa Nattens Vind
 Til Stierne op, og sødt sin Glæde favner.
 Der, Gyda! jeg forenes skal med dig,
 Naar Rotas Vingeflag her Livet ender,
 Naar Straalen i dit Døie slukker sig,
 Og Harpen synker taus af mine Hænder.

B i a r k e m a a l.

Naar Odin vinker,
 Naar Sværdet blinker,
 Er Helten glad;
 I røde Strømme,
 I Liig, som svømme
 I Birtingsbad,
 Paa Lynets Binger
 Han iler kold,
 Naar Rota svinger
 Sit røde Skjold.

Hans Baaben runge;
 Den blanke Tunge
 Han svinger stærk.
 Til Balhal rider,
 Naar Sværdet bider
 I Pandserstærk,

Den raske Kæmper,
 Hvis Mandemod
 Gi Skrækken dæmper
 Blandt Liig og Blod.

Paa Markens Flade
 I hardet Plade
 Med Kobberhielm,
 Som Blodgudinden,
 Hen giennem Vinden
 Den smalle Wlm
 Med Staal paa Spidse
 Han kaster let,
 For frem at ridse
 Den røde Tvæt.

Odin med Flammer,
 Thor med sin Hammer,
 Med Kølge Tyr,
 Og Kampens Piger
 Til Jorden stiger,
 Naar Baaben gnyer.
 Naar Luren tuder
 Som hungrig Biørn,
 Da loffes Guder
 Til Kampens Børn.

Hvad er vel Livet?
 Et Pust i Sivet,
 Som synker ned;
 Et Spil af Kræfter,
 Som higer efter
 En Evighed.

Til Evigheden,
 Saa morgenrød,
 Gaaer Bei. heneden
 Kun giennem Død.

Blandt Miod og Piger,
 Du danske Kriger!
 Blandt Blod og Liig
 Du rask dig svinge,
 Til Rotas Binge
 Bortvifter dig.
 Med Sværd fra Bælte,
 Med Egefrands
 Sig sommer Helte
 Den sidste Dands.

Beileren ved sin Møes Liig.

Bleg og hvid,
 Guld og blid
 Selv i Døden!
 Maanen vandt,
 Hurtig svandt
 Aftenrøden.

Lilieskin
 Paa den Kind,

Svagt indbuet,
 Hvor saa nys,
 Skabt til Rys,
 Rosen lued!

Langt hensnoer
 Lynde Flor
 Sig i Bølger;
 Hvide Fald,
 Lang og fold,
 Liget følger.

Uabner sig
 Ei for mig
 Meer dit Die?
 Skal i Nat
 Ewig mat
 Det sig høie?

Nei, o nei!
 Jord skal ei
 Det omværne.
 Det skal staae
 I det Blaa
 Som en Stjerne.

Hvert et Blink,
 Hvert et Bink
 Fra det Høie
 Er et huldt,
 Flammefuldt
 Pigeøie.

Alt forjaaer;
 Du bestaaer,
 Skionne Lue!
 Jeg skal døe,
 Men min Mo
 Hisset skue.

Den nordiske Pilegrim.

Laagen dybt nedfalder,
 Natten falder;
 Stiernen atter blinker,
 See, den vinker!

Dine Straaler klare
 Gi du spare!
 Lad mit Hierte drikke
 Dine Blikke!

See, paa Fædregraven
 Jeg med Staven
 Staaer, Farvel at sige
 Nordens Rige.

Led mig til de svale
 Blomsterdale,
 Hvor bag grønne Gitter
 Druen titter;

Hvor Melonen kraftig,
Kølig, saftig,
Skienfer, for at lædske,
Søde Bædske;

Did, hvor Perler bade
Rosenblade;
Hvor ad Liliens Side
De nedglide.

Led mig uden Fare,
Tag mig Vare,
Skionne Lys i Brimlen,
Sendt fra Himlen!

Som for hine Trende,
Du mig brænde!
Jeg vil og tilbede,
Christ oplede.

Jeg vil Hytten finde,
Ufkylds Minde,
Hvor som Glut han hvulste,
Barnlig smilte.

Vil i Templet's Gange
Høre Sange,
Hvor den Høie lærte:
Prøv dit Hierte!

Vil bag Skovens Grene
Staae alene,

Hvor han underviste,
Dg bospiste.

Bil ved Dommerhuset
Knæl' i Gruset,
Hvor ham, klemt om Haaret,
Tornen saared.

Redron vil jeg finde;
Der skal rinde
Mine Taarer, blandet
Sødt med Vandet.

Golgatha jeg giester,
Dg korsfæster
Sønderknuust min Brøde,
Hvor han døde.

Over Bierg og Bände
Beien stande!
Jeg vil taalig lide,
Dg bestride.

Thi hans stærke, svare
Engleskare
Gi fra mig forsvinder,
Før jeg finder.

Til Apol.

Du lange, laurbærkrandske Dreng,
Der altid Lyren har i Hænde,
Dg klimprer paa den gyldne Stræng
Fra Morgen indtil Aftens Ende;

Men gjør for Resten idel Bind,
Dg bryster dig saa stolt som Pokker,
Fordi du har en Rosenkind,
En rank Figur og brune Lokker;

Fordi der gaaer ei Dag forbi,
Da du tilsmiles jo af Here,
Dg ømt omfavnes af de Ni,
Dg henrykt kyskes af Cythere!

Hør, hvad i Dødeligheds Land
Man pleier høit om dig at tale.
Der har man dog lidt meer Forstand,
End i Olympens Stadsesale.

Thi Ballas lever ikke meer
Forflaret over Himlens Skyer;
Localiseert man hende seer
Nu overalt i store Byer.

Sit Kion hun snild forandret har,
Men ei sin Mine kold og bister;
Hun før en Amazone var,
Nu er hun blevet en Magister.

Sit Spyd hun trylled til en Pen;
 For en Paryk maa Hiemen glide;
 Imperativet kom igien,
 Da hun bortslængte sin Ugide.

Dg høit fra hendes lærde Bo
 Man horer hendes Sonner raabe
 (Hvis runde Tal er Regio):
 „Apol! du est en usjel Laabe.

Du spiller artig, det er sandt;
 Men mangler reent Soliditeter,
 Dg fylder Jorden kun med Tant,
 Med Følelser og med Poeter.“

I Fald, Apol! du er saa læg
 Dg veed ei, hvad solid betyder,
 Da er det Alt, hvad skaffer Steg;
 Det Skionne skaffer tørre Jyder.

Solidhed kaldes det, fordi
 Saalænge vi paa Jorden hinke,
 Saalænge dependere vi
 Af Gaafesteg og Flesteskinke.

Mercur, med Binger paa tilforn,
 Nu med en Pose fuld af Tutter,
 Dg Overflødighedens Horn
 I Panden, Rigdoms Attributer;

Mercur udraaber: „De har Ret,
 For sande Svindsot er Poeter.
 Kan man i Riim sig spise mæt?
 O, ei engang i Hexameter.“

„Dg“, raaber Ceres stoltelig,
 Men ikke just med solklar Tone
 (Hun her paa Jorden viser sig
 Som en forædt Forpagterkone);

„Mon man kan pløie Agerland
 Med saadant Fias? Det vil ha'e Hede!
 Mon det til Torvet bringes kan,
 Som Flesk og Rug, som Gæs og Hvede?“

„Ja, ganske vist,“ strax raaber ud
 En Flok, som ønsker dig beskiermet,
 Hvis Hierter, af! ved Skiebnens Bud
 Er flyttet ud paa Kiøleærmet;

„Paa Leipzigs Messe dette Fias
 (Ironice vi Navnet vælger),
 Som Svinefiød paa Ulfeldsplads,
 Som Rug paa Gammeltorv, man sælger.“

Dg, see! en Latter hæver sig
 Fra Lærd, fra Kiøbmand og Forpagter;
 Dg hvad der vil forsvare dig,
 Gjør, at man dig kun meer foragter.

Fortuna, uden Kapriol,
 (Paa Kuglen nu hun staaer ei gierne,
 Men sidder i en Lænestol,
 Med Slaaprof paa, med Baand og Stierne);

Fortuna gaber: „Paa min Tro!
 Apol jeg vorder ei forbunden.
 Han kan ei lade Folk i Ro,
 Den Næsviis bruger altid Munden.“

Kronion, som paa denne Jord
 Man som en kold Despot kan fiende,
 Om, Gud skee Lov! ei i vort Nord,
 Saa dog i Jordens anden Ende;

Kronion siger: „Pereat
 Apol med sine Idealer!
 De svare ikke til min Stat,
 De due ikke for en Daler.“

Thi stands, Apol! dit Kлимпneri;
 Din Daad foragtet er og lustig.
 Ei tryller meer din Melodie,
 Dertil er Verden for fornustig.

Lær Noget! du har Tid endnu,
 Og Hoved mangler dig just ikke;
 Men smil ei mere, hører du?
 Til Sanggudindens fade Blikke.

Italiensk Bogholderi
 Er Noget, hvortil du kan trænge;
 Dog tving dig ikke, du er fri,
 Bælg selv, lad bare Harpen hænge!

En Videnskab lidt mere reen
 Maa skee dig bedre funde smage;
 Belan, udgrund de Bises Steen,
 Og bliv en Fichte op ad Dage.

Dog nei! den Bise blier bespiist
 Saa slet, som du; thi uvilkaarligt
 Kun Verden raaber: Biist er viist,
 Og alt det Daarlige er daarligt!

J fulgte begge en Duet,
 J begge viist og galt crepere.
 Nei, vil du leve, lær da ret
 At domme, præke og curere.

Dog raad dig selv. Bliv lav, bliv stor,
 Naar, hvad du er, kun ei du bliver.
 Du trives ei paa denne Jord,
 Hvis Lyren du ei sønderriver.

Min barnlige Dannelse.

Helliget min Ven og Lærer Carl Frederik Dichman.

Instinctets Bud, vor Ven paa Dydens Bei,
 Du omme Datter af det glemte Minde,
 Naturens helligste Forglemmigei,
 Taknemlighed! vær du min Sanggudinde.

Erindrings rafaelske Maleri!
 Oprul dig for mit Blik i Morgenrøde,
 Og lad min heitidsjvungne Phantasie
 Paa glemte, halvudslukte Farver bøde.

Det ruller frem — o, Gud! det ruller frem.
 Min Aand! du svæver smilende tilbage.
 Hil dig, du Barndoms rosenstrøede Hiem!
 Hil eder, liliehvide Ustydts Dage!

See Drengen i den unge Floras Arm.
 En Blomst, en Sommerfugl er kun hans Glæde.
 For hvert et Indtryk aabner sig hans Barm;
 Det er ham lige let, at lee og græde.

Rundt om hans Blik Naturen smiler bold;
 Han føler den, ukiendt med Jordens Smerte.
 Dens Skønhed smelter ham; thi mildt, Apol!
 Du aander alt din Flamme i hans Hierte.

Naturens Straaler samles i hans Bryst,
 Og tænde Phantasiens vilde Luer.
 Han lytter, studser, drømmer hen i Lyst,
 Og higer efter mere, end han skuer.

I Morgenland, imellem Trolde og Dverg,
 Han tumler mellem Feer og Hekkekampe.
 Han gyser for Magnetens Ræmpebjerg,
 Og ønsker sig Aladdins Underlampe.

Og, Felsenborg! du edensskønne D,
 Hvis steile Klipper Held og Dyder hegne!
 Naar dig jeg mindes med din vilde Sø,
 Da er det, som jeg saae min Barndoms Egne.

Jeg seer Albertus flavre paa dit Field,
 Jeg seer den lumste Lemelie at skule,
 Jeg seer din Indgang med sit Styrtevæld,
 Jeg seer Cyrillo i den sorte Hule.

Og, Robin Crusoe! o hvor ofte har
 Jeg ønsket mig din Hytte og din Kilde!
 Du ene Herster over Den var,
 Og redded mangt et Dffer fra de Wilde.

Selv Keineke, som idel Ondskab drev,
 Stod fielden paa min Hylde i et Hjørne.
 Jeg fandt det ligefrem, at være Næv,
 Naar man var mellem Tigere og Bjørne.

Dg siden — thi alt tidlig Elskovs Bud
 Mit Die saae i Pigens Himmelsmile —
 Dg siden tomte jeg Bolum'ner ud
 Om Suk og Maaneskin og Amors Pile.

Saaledes randt min første Ungdom hen,
 Jeg kiendte Verden ei, men vel jeg kiendte
 De Følelser, den Gld, som hæver den.
 Med blandet Lue høit mit Hierte brændte.

Da, ædle Dichman! greb du varmt min Haand,
 Dg sagde: „Jeg vil luttre denne Lue,
 Jeg lede vil, jeg danne vil din Aand,
 Dg lade dig en større Verden skue —

En Verden, som er skøn, og som er sand;
 Dens Lyn skal tæt forbi dit Die svæve,
 Dens Tordenskrald skal vække din Forstand,
 Dg høiere dit unge Hierte hæve.“

Instinctets Bud, vor Ven paa Dydens Bei,
 Du ømme Datter af det glemte Minde,
 Naturens helligste Forglemmigei,
 Taknemlighed! vær du min Sanggudinde.

Fortæl, hvordan han tankesuld oplod
 Den store Krønike om svundne Tider,
 Med Gld, med Kamp, med Raseri og Blod,
 Med Skønhed, Dyd og Kraft paa alle Sider;

Hvor viist han fulgte mig fra Pol til Pol,
 Fra mystiskgamle Niil, hvor Trældom stønned,
 Til Fierde Christians steenudhugne Stol
 I Skoven, hvor han sine Børn belønned;

Hvor skiont han viste mig, at Tapperhed
 Dpoffrer Alt, og fiender ingen Fare,
 Hist ved det Pas, hvor Tusind styrted ned
 For Spartas ubetydelige Skare.

At Had til Svig, og hærdet Mandemod
 Den bedst udtænkte Marter rolig taaler,
 Det skued jeg i Romeren, som stod
 Med Diet vendt mod Solens Middagsstraaler.

At Benskab, trods hvert falskt og isnet Bryst,
 Dpliver Jorden med sin Himmelvarme,
 Det trængte i min Aand med evig Lyst,
 Da Henrik smilte i sin Sullys Arme.

At Kiærlighed er stærkere end Had,
 Og stærkere end Tid og Død paa Jorden,
 O, det stadfæstede hvert enkelt Blad,
 Som talte om mit elskte Gamle-Norden.

At Troskab aldrig Danmark har forladt,
 At ingen Storm dens Cherubflamme dæmper,
 Det vidnede den blodigskionne Nat,
 Da Rolf til Balhal gif med sine Kæmper.

Men og fra Lasten sank det sorte Flor,
 Bleg saae jeg Dydens Aand fra Himlens Bue
 At stirre giennem Taarer til vor Jord;
 Hans Altarild blev qvalt i Ondskabs Bue.

Jeg saae den store Jesus svede Blod
 I Urtegaarden, saae, hvor Judas iilde
 Med kolde Bødler frem paa jagte Fod,
 Forraadende den Ben, som Gud tilsmiilte.

Og Hellas' Jesus — ogsaa ham jeg saae,
 Tilgivende med saligmilde Blikke,
 I Fangselhvælvingen paa sine Straae
 Af Dødens Kalk høitidelig at drikke.

Jeg saae den brave Huß med rolig Taal,
 Den Sandhedsvæn! men saae ham ikke grue;
 Frimodig steg han paa sit Martyrbaal,
 Og stirrede til Himlen i sin Lue.

Jeg saae den allerusfeligste Tyran,
 Den lumste Bave byde — Jorden zittre,
 Europas Paradiis stod høit i Brand,
 Jeg hørte Blodet risle, Luen knittre.

Og fiernt det hvide Banner plantet stod;
 Med sværmerisk Haand Bouillon i Øst det satte,
 Pizarr' i Vest, han vanded det med Blod,
 Og stirred gridst paa Landets gyldne Skatte.

Og allevegne bølged røde Bad,
 Blodblokken bugnede sig under Byrden.
 Jeg saae din Myrden, Verdens Hovedstad!
 Den sidste og den gyseligste Myrden.

Jeg zitted kold. — Da blev det atter Dag,
 Det tykke Flor hen over Rædsler segned.
 Da saae jeg Dierødheds bratte Lynildslag,
 Høit blussed Helten, skumle Riding blegned.

Fælt Hiortvar, Geert og Marat sank i Blod,
 Corday og Niels og Biggo saae jeg smile;
 Den store Casar laae ved Thronens Fod,
 Af Brutus henstrakt til den lange Hvile.

Den vakke Frihedsaand steg til vor Jord,
 Jeg saae ham Paven og Bastillen fælde;
 Dem ingen Niding, var han nok saa stor,
 Skal atter hæve til den gamle Vælde.

Dg mangt et Land og mangen Oliegreen
 Dg mangen Stad du viste mig florerer.
 Gen blomstrede især; det var Athen.
 „Åh,“ sukked du, „den var, den er ei mere!“

„Hjst,“ sagde du, „hvor om den sunkne Muur
 Nu Zephir leger, vilde Roser rødme,
 Der blomstrede den skønneste Natur,
 Der klang den i de græske Harpers Sødme.“

Da blussed jeg, da smeltede min Aand
 I hellig Beemod ved de Uedles Minde;
 Da greb paa Lyren første Gang min Haand,
 Da kaldte jeg den skionne Sanggudinde.

Dg skaansom saae du mig ved Pindi Fod,
 Hvor glad jeg hen i drømte Himle smægted,
 Dg knuste ei den arme Ynglings Mod,
 Ved at bevise ham, hvor lidt han mægted.

„Stræb,“ sagde du med velmeent Fadersmiil,
 „At naae den skionne Krands, som evig pranger;
 Dan dig hos Placcus, Naso og Virgil,
 Dg hos din danske Broder, Balders Sanger!“

O, elskte Lærer! hvis det Held jeg fik,
 Det jieldne Held, den Gave fra det Høie,
 At mildne blidt min Broders Tankeblif,
 At lokke Taarer i den Skionnes Die;

At tolke frit Naturens Harmonie,
 At skildre Jordens Glæder og dens Smerte
 I simpel og utvungen Melodie,
 I sande Udbrud af det varme Hierte:

Da skylder jeg kun dig, kun dig, min Ven!
 At Taarer trænge frem i Edles Blikke,
 At paa min Grav en Krands de lægge hen.
 Gud lønne dig derfor; jeg kan det ikke.

Tag denne Sang! Bor Ven paa Dydens Bei,
 Den omme Datter af det gienste Minde,
 Naturens helligste Forglemmigei,
 Taknemmelighed var min Sanggudinde.

Natur-Temperamenter.

Det phlegmatiske.

Ostens lange, blege Strimmel
 Breder ud sin hvide Fold.
 Stierne døer paa matte Himmel,
 Luften er saa vaad og fold.

Perleduggens tætte Brimmel
 Glindser fra den grønne Bold.
 Langsomt følger Bonden Ploven,
 Vælter fugtigtunge Jord.
 Taus og sort sig hvælver Skoven,
 Uden Sange, uden Ord.
 Fjeldet staaer saa stump i Taagen,
 Hisset Balmubusken groer.
 Mattens hoitidsfulde Time
 Hen i Evigheden foer;
 Ingen Kirkeflokker kime
 Dødninger af dunkle Jord.
 Træt af store Midnatsscene
 Gover mystiske Natur.
 Roligt muldne gamle Bene
 Hisset bag den gamle Muur.
 Nat og kold kun Binden bolger
 Hen i Dammens vaade Siv.
 Morgentaagefloret dølger
 Hylende Naturens Liv.

 Det sangvinste.

Milde Sapphirer paa Himmels Bue
 Hæve den prægtige Hvælving med Ynde,
 Dystkanten brænder med Rosernes Lue,
 Skovenes quiddrende Sange begynde,
 Tusind Karfunkler i Solen vi skue,
 Guldgule Bolger i Floden sig skynde,
 Blomsten udfolder forforiste Blade,
 Boler med Solen i kolige Bade.

Elskov! Elskov!
 Venus Cypria!
 Dit Alter staaer
 I de svale Dale,
 I de skionne, grønne,
 Duftende Hvælvinger,
 Hvor Philomele flaaer,
 Hvor den rislende Sølvbølge gaaer.
 Bellysten blusjer paa svulmende Bæber,
 Faunerne smile, og Ufskyld forjager.
 Loffende Skiarsild, som pirrende dræber!
 Helvedes Rue, som Athren forjager!
 Siælen forsvinder, den hoiere Sands.
 Dyret og Mennesket, Blomsten og Løvet
 Torres, forstokkes, og nærmer sig Stovet,
 Svungen i Straalens ophidsende Dands.
 Elskov! Elskov!
 Venus Cypria!
 Hvor den rislende Sølvbølge gaaer,
 Hvor Philomele flaaer,
 I de dustende Hvælvinger,
 I de skionne, grønne,
 Svale Dale
 Dit Alter staaer.

 Det cholericke.

Hvad fortner?
 Det er Himlens Rue.
 Hvad lysner?
 Det er Heklas Rue,

Den stærkeste Kæmpe i Nord,
 Den gamle Thor.
 Der staaer han, forvandlet til et Fjeld,
 Hedder Hefla,
 Med Jispandsjer om sit Bryst,
 Med Torden i sin Røst,
 Med gloende Tunge.
 Harniskpladerne runge.
 Paa hiin Side af det vilde Ocean
 Staaer hans Fostbroder Vulcan,
 Hedder Wtna.
 Luende Blod paa den skielvende Jord
 Har de stænket i hinandens Spor.
 Da det gamle Rige svandt,
 Grumt de sig forbandt,
 For pludselig eengang med Kæmpevægt
 At knuse den nyere Slægt,
 Som myldrer mellem begge
 Deres Flintevægge.
 Nu raadslaae de sammen i den mørke Gang
 Saa lang
 Under Europa.
 Frels os, Jesus af Nazareth!
 Paa Engen hist to Røser stod,
 Fod ved Fod,
 I Ungdomsblod.
 See, hvor de skilles ad ved en Kloft,
 Bed en bundløs Grøft!
 Den evige Brede
 Har draget det flammende Sværd af sin Skede.
 Hvi bliver I alle saa blege?

Det melancholiske.

Jordnen meer ei lyder,
 Maanen giennembryder
 Nattens brustne Sky.
 Spredt er Jordens Dampe,
 Himlens hvide Lampe
 Brænder klart paa ny.
 Intet Skrald
 Og Klippesald;
 Alle vegne Taushed ruger,
 Græsset Regnen suger.

Venligt Nattergalen
 Synger hist i Dalen
 Mellem Blomsterbed
 Paa den Klippetinde,
 Som for barske Vinde
 Nylig styrted ned.
 Dybt til Krat
 I dunkle Nat
 Bød et Dieblif den reise.
 Secler saae den kneise.

Hist i Blomsterdække
 Jordens lange Sprække
 Gaber sort og stor.
 Mildt ved Maanens Straaler
 Duftende Bioler
 Sig ad Randen snoer.
 Snart en Bro
 Med freidig Ro

Dalens Hyrder her vil bygge
 Over Døden trygge.

Sorgløst Kildevældet
 Risler nu fra Fjeldet
 I sin gamle Dands.
 Klippens Roser vinke,
 Himlens Stierne blinker
 Med fornyet Glæds.
 Skionne Jord
 I Nattens Flor!
 Dobbelt skion er Midnatstunden
 Efter Rædselsstunden.

Naar den sidste kommer,
 Naar den store Dommer
 Knuser eget Bærk,
 Naar han Havet vælter,
 Naar han Jorden ælter
 Med sin Arm saa stærk,
 Skal en Nat
 Blandt Blomsterkrat,
 Mere klar, hvor Ingen samle,
 Blidelig os samle.

Den frembrændende Vaar.

Engene grønnes, og Skovenes Kroner
 Nyelig fremsprungne Smaragder bedække,
 Vætheren lynes, og Sangeren toner
 I den beknoppede, svulmende Hække.
 Vinteren bort til de livløse Poler
 Flygter med Matten og Kulden og Taagen;
 Flora paa Leiets af friske Violer
 Opflaaer sit Die, sødtsmilende, vaagen.

Harpe, som hang paa de riimfrosne Grene,
 Hyllet i Snee og i rugende Morke,
 Stum og forladt, medens Boreas ene
 Hyled en Liigsang i Vinterens Drke,
 Harpe! din Gis har Apollo bortsmeltet,
 Da han i Østen steg frem i sin Lue.
 Straalende hænger du nu under Teltet
 Med den blaahvælvede, udstrakte Bue.

Kom og lad Flora, den unge Gudinde,
 Stemme dig med sine sneehvide Hænder.
 Herligt bepurpres den kneisende Tinde
 Hjert af den hvirvlende Kugle, som brænder.
 Hen paa det bolgende Græs vil jeg stirre,
 Som i den mørkeblaa Bove sig taber,
 Rærfernes Slag vil jeg høre, som dirre,
 Slaae dine Strænge, og prise min Skaber.

Straale, som brænder i smægtende Die
 Paa den uskyldige, elskende Pige,
 Straale, du Skionhedens høieste Høie!
 Ned i mit bævende Hjerte du stige.

Elskende To, som i Skyggerne vanke!
 Indsmil mig Saligheds reneste Lue;
 Da skal min brændende, hellige Tanke
 Tonende hvirvle til Himmels Bue.

Da skal de smilende unge Hyrdinder
 Nærme sig mig under skyggende Grene
 Henrykt ved Bækken, som perlende rinder
 Over de hvide, solvspraglede Stene;
 Svævende de om min Harpe skal dandse,
 Som deres Skønhed at tolke kun stræber.
 Da skal jeg prydes med blomstrende Krandsse,
 Da skal jeg kysjes af blomstrende Læber.

Selve de solvlokke Gubber skal høre
 Gierne min Sang fra den mosgroede Hytte.
 Blidt skal de staae i de aabnede Døre,
 Og til veemodige Tonesald lytte.
 I deres gamle uskyldige Siæle
 Foraarets Fryd jeg med Kraft skal indsiunge,
 Til de, fremkaldte af venlige Fiæle,
 Nyde et Foraar, evindeligt unge.

Hyrden min Sang skal gientage, og smile,
 Naar han om Aften med bøgende Brimmel
 Skynder sig hjem til en qvægende Hvile,
 Stirrende hen paa den glødende Himmel.
 Tidt paa sit Rør skal han stræbe at ligne
 Strængens Toner, som bævende vige.
 Da skal han føle Naturen, og signe
 Skønhedens Gud, og omfavne sin Pige.

Af, men hvad haaber jeg, mægtig henrevet,
 Salig indlullet i hellige Drømme,
 Blussende, freidig, af Indtrykket drevet,
 Mens mine Tanker i Anelser svømme?
 Kan vel en Spurv, skøndt den saligt sig fryder,
 Tolke sin Salighed, som Philomele?
 Kan vel min Sang, skøndt i Baaren den lyder,
 Male, Natur! dit fortryllende Hele?

Af, der var Gen! Skøndt fortæret af Smerte,
 Stienkte ham Gud en udødelig Flamme,
 Og for Naturen det aabneste Hierte;
 Han kunde tolke, hvad Andre kun stamme.
 Rungsted! din lange og frugtbare Fure
 Grønnes, som forhen, og spirer, og pranger,
 Mens ved de gamle og gothiske Mure
 Gravmuldet længst har omfavnet din Sanger.

Hellige Ewald! i Danemarks Skove
 Føler min Siæl at forklaret du svæver.
 Bølgende over den krusede Bøve,
 Luttret din Aand giennem Roserne bæver.
 Lad den opløde de frostige Strænge,
 Gyd i mit Bryst dine hellige Luer,
 Da skal mit Hierte i Harpen sig trænge,
 Da skal jeg tolke, hvad nu kun jeg skuer.

Den Forladte.

Naar Solen rød og langsom daler
 Bag Horizontens Biergerad,
 Naar Bonden glad fra Marken iler,
 Og til sin stille Hytte smiler,
 Da Taaren i mit Øie taler,
 Og siger: Han er ikke glad.

Paa Bænken hist, naar svale Binde
 Hensuse i den høie Vind,
 Jeg stirrer sværmende i Møde
 Den sødthendøde Aftenrøde,
 De Roser, der saa brat forsvinde,
 Som Feberrosen paa min Kind.

Naar hist i Lunden vakke Pige
 Mig spørger, hvi jeg danser ei;
 Og naar en Ungling fro mig byder
 Sin Brud til Dands — min Taare flyder.
 Held den, hvis Brud kan ikke svige!
 Han gaaer ad Livets Blomstervei.

Jeg eengang Elskovsharpen stemte
 Til Glædens Priis, som du, min Ven!
 Hun var saa skøn som Morgenrøden,
 Hun svor at elske mig til Døden;
 Men, ak! sin Ed den Grumme glemte.
 Nu dør jeg langsomt, langsomt hen.

Hist, hvor de høie Taarne rage
 Med gyldne Spiir mod Himlens Blaa,
 Hvor Joden hyller sig i Taage,
 Hvor Uskyld døer, hvor Laster vaage —
 Did kunde Floras Datter drage,
 Og lade mig tilbagestaae!

Saa sukker jeg, og vanfer ene
 I Skoven ind, og kaster mig
 I Græsset, hvor de svundne Dage
 Lod Beemodsmindet staae tilbage,
 Hvor der i Stammer og i Grene
 Er skaaret: Stella elsker dig!

Naar da i lille grønne Kammer
 Guldmaanen titter blodigrød,
 Da tænker jeg: Her vil du træde
 Ved Midnat i dit hvide Klæde,
 Om disse fiære, elskte Stammer,
 I næste Aar, naar du er død.

Da blusser Kinden, Taaren rinder,
 Jeg vakler hjem ad grønne Bang.
 Kiærminderne saa huldt sig boie;
 Men hvad er de mod Stellas Die?
 Hvad Rosen er mod Stellas Kinder,
 Og Lærfens Slag mod Stellas Sang.

Jeg føler det, mit Hierte svulmer
 Ei meer saa stærkt ved hendes Navn.
 Mat glimter Straalen i mit Die.

J smaa nedstunkne Blomsterhøie!
 Jeg føler det, min Smerte dulmer,
 Snart synker jeg i eders Favn.

Den Tillidsfulde.

(Efter Horats.)

Den, som er uden Synd og Last,
 Og føler Elskovs Lyst,
 Han drager ei mod Ondskabs Bold,
 Mistvivlende, med Sværd og Skjold,
 Til Gud sin Lid han sætter fast,
 Og har et roligt Bryst.

Om han er i et Paradiis
 Ved blomsterkøle Bad,
 Om han er i en Drk af Sand,
 Hvor ei der er en Draabe Vand,
 Om han er paa et Fjeld af Is,
 Er han dog lige glad.

Jeg gik i Morgenrødens Skær
 Engang i dunkle Skov.
 De fiælne Nattergale slog,
 Min lille Guitar frem jeg tog,
 Og sang min Fiordimonas Lov,
 Hun, som er mig saa fiær.

Da sprang en Ulv saa græsfelig,
 Saa stor fra Træets Rod.
 Jeg frygted ikke for at døe,
 Men tænkte paa min elskte Mø,
 Som vilde lede efter mig —
 Og finde kun mit Blod.

En Taare i mit Øie kom,
 Den trilled paa min Kind.
 Da standsed Ulven, saae paa mig,
 Og logrede, og dreied sig,
 Og vendte ganske skamfuld om,
 Og jog i Skoven ind.

Og dog jeg tænkte vist at døe,
 Thi hungrig, gridst den laae.
 Men Ulven tænkte: Det var Skam,
 Ja Grusomhed, at dræbe ham;
 Han elkes af en deilig Mø,
 Ham maa du lade gaae.

O, jæt mig hen, hvor ingen Sol
 Kan trylle Blomster frem,
 Hvor ingen klare Bølger lee,
 Hvor Alt er stivt af Is og Snee;
 Giv mig den kolde, hvide Pol
 Til et bestandigt Hiem!

Og jæt mig i den hede Ørk
 Midt hen i Flyvesand,

Hvor Jorden brister tør og heed,
 Hvor Straalen falder lodret ned,
 Hvor ingen Myrte, venlig, mørk,
 Mig svalt beskygge kan.

Jeg trodser Straalens stærke Piiil,
 Ei Isen naaer mit Bryst;
 Et Eden blier mig hvert et Sted,
 Naar kun jeg har min Pige med,
 Min Pige med de søde Smiil
 Og med den søde Røst!

Den brustne Harpe.

Du, som blandt Skovens Kroner
 Tolked saa helligt sørgelig
 Med de bævende Toner
 Den Smerte, som langsomt fortærer mig!

Grusom nu du tier,
 Hæver ei længer din hulde Røst;
 Dine søde Melodier
 Gyder ei dulmende Beemod i mit Bryst.

Maanen skinner ei i Lunden,
 Hen i døsiges Taage kun dør min Sang,
 Dens Straaler er forsvunden
 Med din skionne, din smeltende Klang.

D snart, snart er mit Hierte,
 Som bløder saa mat og saa nedtrykt nu,
 Overvældet af sin Smerte,
 Taust og brustent, Harpe! som du.

Himmellysene.

Jeg skued Stella, hun var saa mild,
 Som Stierne flart hendes Die straalte.
 Den Jld optændte en anden Jld.
 Taalmodig længe min Qual jeg taalte.
 En Stierne er smuk, det bekiender jeg gierne;
 Men, af! man bliver dog fied af en Stierne,
 Dens Jld er for kold, for fiern og mat,
 Og naar man ei hører blandt Astronomer,
 Hvo vilde da see paa de Phantomer
 Bestandig, i en bestandig Nat?

Jeg skued Juno Heliona,
 Med Solens Kraft hendes Die brændte.
 Jeg vidste neppe, hvor det kom fra,
 Saa pludselig hun mit Hierte tændte.
 En Sol skaber Held fra Pole til Pole;
 Men, af, man blændes saa let af Sole,
 Deres Jld er for heed, for luende rød,
 Og naar man ei er paa Jorden en Abe,
 Hvo vilde da staae, paa dem at gabe,
 For selv at blive til udbændt Blød?

Jeg saae min Luna, saa huld og blid ;
 Saa sværmerist sødt hendes Die bæved,
 Saa helligskiont hendes Blik sig hæved,
 Som Maanen i yndige Skumringstid.
 Med hverken for stærk eller døende Flamme
 Hun vexled med Skionhed, evig den samme.
 Som naar i hellige Midnatsstund
 De lyse Bølger i Maanskin rinde,
 Saa salige nu mine Dage svinde.
 Hvad tryller mig Livet saa sødt, som hun ?

Drømmene.

Jeg drømte, jeg var en Demant, og sad
 I hendes Lokker, saa blonde og bløde,
 Som midt over Panden skilte sig ad,
 Og bølged om Kinderne, friske og røde.
 Og mangan Yngling saae hen paa mig,
 For med det samme at see paa hende.
 Da straalte mit Blik saa stoltelig,
 Jeg tænkte: Den Glæde saaer aldrig Ende.
 Men, o! jeg vaagned; al Fryd forgaaer,
 Langvarig Lykke kun haaber Fianter.
 Svøbt laae jeg i Dynner og Pudevaar,
 For fattig til at ligne Demanter.

En anden Gang, sunken i Morpheus' Arm,
 Jeg bildte mig ind en Rose at være,

Som paa hendes fulde, sneehvide Barm
 At sidde duftende havde den Gre.
 Af, hvor jeg var paa et deiligt Sted!
 En Gaasestær kan ei dets Ynde beskrive.
 Jeg bølged saa svævende op og ned,
 Jeg tænkte: Den Glæde vil evig blive.
 Men, o! jeg vaagned; al Fryd forgaaer,
 Tidt giver os Skiebne's Bid en Skose.
 Svøbt laae jeg i Dyrer og Pudevaar,
 Af! alt for bleg til at ligne en Rose.

Man drømmer ofte paa denne Jord,
 Det Sande maa for Ideer vige;
 Jeg drømmer oftere, end man troer,
 Thi fiært er mig Phantasiens Rige.
 Saaledes drømte jeg eengang, tænkt!
 At jeg bevøret med Floras Spæde
 Bar under Myrter en grønnende Bænk,
 Som bar den Skionne med henrykt Glæde.
 Men, o! jeg vaagned; al Fryd forgaaer.
 Og vaagen kan man da sagtens tænke,
 At, sunken i Dyrer og Pudevaar,
 Jeg havde kun lidt tilfælles med Bænke.

En anden Gang var jeg en Bølge blaa.
 Ha, Mindet endnu i mit Hierte brænder,
 Thi i min Arm den Uskyldige laae,
 Jeg spillede om hendes runde Lænder,
 Og over min blanke Flade hen
 Glad Morgensolen sit Purpur smilte,
 I det den kneiste paa Himmelen,
 For at see, hvor skiont i min Favn hun hvilte.

Men, o! jeg vaagned; al Fryd forgaaer.
 Hvad nytter det altsaa her at dølge,
 At, hyllet i Dynner og Budevaar,
 Jeg var for tør til at ligne en Bølge?

Men skiondt jeg nu drømte saa tidt med Lyst,
 Indlullet af Kiærligheds Tryllerier,
 Om mangen Fryd med blussende Bryst,
 Hvorom for Korthedens Skyld jeg tier;
 Saa skulde jeg dog taalmodig og om
 Mig i min mislige Skiebne funden,
 Hvis ei min kiæreste, sidste Drøm
 Var, som de andre, saa reent forsvunden.
 Jeg drømte eengang lysvaagen, at
 Hun elskede mig; men, o! bedragen
 Jeg bøder nu mangen søvnløs Nat,
 Fordi jeg eengang har drømt om Dagen.

Til Rimer.

Rimer! du maa takke mig,
 Hvad de Fleste negte dig,
 Jeg beviser, at du har.
 Hør kun! Sagen er jo klar.

Først og fremmest selv du troer,
 At du er en Digter stor.

Kunde du sliq Tanke havt
Uden stærk Indbildningskraft?

Du erindrer ganske flog,
Hvad der staaer i Andres Bog,
Sammenfatter det med Flid —
Det er jo Beviis paa Vid.

Githrens nysjelige Klang,
Lidenskabens vilde Sang
Synes Galskab dig og Lust —
Ergo har du jo Fornuft.

Følelse blev' og din Deel;
Kaldes du en Sneglesfiæl,
Snærter det, som du fik Riis.
Trænge vi til meer Beviis?

Følelse, Vid, Phantasie,
Og Fornuft — det er Genie.
Rimer! har du Mage seet?
Du fikst Genialitet.

Oldingen ved Werthers Grav.

Astenrøden
Farver din Grav.
De gamle Linde

Omhyvælve den.
 Violerne
 Bolge i dens høie Græs.

Du slumrer
 Den roligste Slummer:
 Dødens.

Skyggerne vove,
 Aftenrøden svinder;
 Kun et blegguult Skjær
 Tegner, hvor den svandt.
 Skoven fortner.
 Hjst kommer en Flok
 Karle og Piger
 Fra Marken.
 De standse deres Sang,
 Og Pigerne
 Bege hid til Graven
 Med skielvende Hænder,
 Og gaae en Omvei
 Af Frygt for Selvmorderen,
 Som spøger i Skoven.

Berther!
 De frygte dig,
 Som hviler saa roligt
 Mellem Blomsterne.

Dig gav Skiebnen et Hierte,
 Som følte
 Natur og Gud.

Det gav den Faa.
 Dig gav Skiebnen det Held,
 At finde et Hierte,
 Som fólte med dit.
 Det gav den Færre.
 Du var lykkelig;
 Thi du nød
 Kiarligheds Fryd.
 Men jordiske Sammenstod
 Hindred eders Siæle
 I at forene sig
 Uforstyrret
 I Guddoms-Harmonie
 Her.
 Da fastede du din Jorddragt
 I Graven,
 Dg ventede hende
 Hissjet,
 Dg fandt hende.
 Nu frydes I.

Alderens Snee
 Dækker min Isse.
 Mit Hierte dør
 Langsomt.
 Min Baar svandt hen
 Unydt;
 Thi jeg fandt Ingen paa min Wei,
 Som fólte med mig.
 Jeg nød ikke
 Kiarligheds Fryd.
 Mig venter Ingen

Hisset,
 Jeg forlader Ingen
 Her.

Naar mit Hierte er brustet,
 Og Menneskesværmien
 Trænger sig forbi min Marmorfiste
 I Capellet,
 Vil de sige:
 Han var lykkelig!
 Af, hvo var lykkeligst:
 Du eller jeg?

Digteren i Peirelunden.

Phantasi! hvi river du mig
 Til skionne Grindringer hen?
 Gierne, gierne fulgte jeg dig,
 Men maa vende tilbage igien
 Til den kolde Tid, da din skionne Que
 Hvirvler ei længer mod Himlens Bue.

Hvi aflokker, Harpe! din Solverklang,
 Som bæver i Aftnen saa huld,
 Den modlose Sanger endnu en Sang,
 Mens Solen gaaer ned i sit Guld?
 Af! bedre, du taus paa Egen hænger,
 Dine venlige Toner elstes ei længer.

Der var en Tid — af, længst den svandt!
 Dens Minder dybt i mit Hierte gløde.
 Da agtedes Minnisang ei for Tant,
 Det var Jordens barnlige Morgenrøde;
 Naar Skialden sang med begejstret Røst,
 Da blussede hvert nærværende Bryst.

Kongen var stolt af at være hans Ven,
 Skiondt han afflog Glimmer og Rang.
 De skionneste Piger stimlede hen
 Og kysjede ham, naar han sang.
 Der sad han henrykt; hans skionne Binding
 Bar den Krands, de vandt om hans loffede Tinding.

Harald og Frode! I muldne i Leer,
 Eders skionne Tider forvunde.
 Sangen besjæler ei Kæmper meer
 Om det herlige Tafelrunde.
 See Ruinerne, hvor veemodigt de gløde
 I den sidste, glimtende Aftenrøde.

Kom, Harpe! Solen udslukkes brat,
 Dens sidste Straaler kun virke;
 Kom, vi vil slutte os inde i Nat
 I Roskildes gamle Kirke.
 Der vil jeg ved din dæmpede Klang
 I Choret synge min Svanesang.

Min Røst skal mane Skyggerne frem
 Fra Jordens fugtige Bolde;
 Fra Gravens gamle, ærverdige Hiem
 Skal de stige med Harnisk og Skjolde,

Dg de blege Piger i Maanestien
 Skal atter smile med blussende Kind.

Saa har jeg dog sunget en eneste Stund
 Paa en Tid, det var værd at sünge.
 Farvel, du gamle, dunkle Lund!
 Under Hvalvingen nu min Harpe skal runge.
 Mellem Ridder og Hustru og Svend og Mo
 Vil jeg synge og blusse og blegne og døe.

Fødselsdagen.

Jeg vaagnede ved Nattergalens Slag,
 Naturen rødmed, Natten var forsvunden;
 Med Harpen taus jeg traadte ud i Lunden.
 Det var min kære Piges Fødselsdag.

Med Taarer hen i Solens Glands jeg saae.
 Alt funkled mig saa broget, mildt i Møde,
 Kiærminderne var dobbelt himmelblaae,
 Dg Roserne var dobbelt purpurøde.

Dg Lærken hisset paa den grønne Bang
 Steg høit fra Græsset under solvblaa Sphære,
 Dg quiddred, syntes mig, en Morgensang
 Paa Emmas Fødselsdag til hendes Ære.

Da steg saa stærkt, saa underligt min Aand,
 Mit Hierte blussed, og jeg famled længe,
 Før, stielvende af Glæde, med min Haand
 Jeg kunde finde Harpens brune Strænge.

Og da jeg nu ved Strængens jagte Lyd
 Midt i den skionne Brimmel vilde stræbe
 At synge om min Elskov og min Fryd —
 Da var min Tunge stum, og taus min Ræbe.

Da lod jeg modløs Harpen synke ned,
 Og spurgte med en Taare i mit Dye:
 „Hvi negter du mig grunt, du Evighøie!
 Paa Emmas Dag at synge Kiærlighed?“

Men, see! da blev jeg vaer en fager Mand,
 Med Pensel i sin Haand han længe skued
 Mod Østen hen, hvor Morgenrøden lued
 Mildt over Busken, i den gyldne Strand.

Og ofte saae jeg ham at male ned;
 Men svage var hans Træk og uden Lykke.
 Da raabte han med Fryd: „Hvad kan udtrykke,
 O evige Natur! din Herlighed?“

Og over Fjeld jeg horte Echos Lyd:
 „Natur! dit sande Liv kan Ingen male“.
 Og giennem Roser hørtes Zephir tale:
 „O, mindre Elskovs høie, søde Fryd!“

Da gav jeg Glæden i mit Hierte Rum;
 Da standsede min Taare med min Klage.
 Til Emmas Bryst jeg vendte taus tilbage,
 Og takked Gud, fordi jeg var saa stum.

Biergmands-Liv.

(Efter Novalis.)

Den over Jorden byder,
Som maaler Jordens Bund,
Som ei Befymring bryder
Dybt i den lune Grund.

Som tausindviet fiender
Dens Kæmpe-Ledemod,
Som til dens Bærksted vender
Med ufortrøden Fod.

Dens hemmeligste Kammer
Sig aabner for hans Bud;
Hans Hierte den opflammer,
Som om den var hans Brud.

Hver Dag han did kan drage
Forelsket, dobbelt fro.
Han skyer ei Flid og Plage;
Den laer ham ingen No.

De mægtigste Bedrifter
Fra længstforsvundne Tid
Den dybe Klippe skrifter
Ham aabenhierdig, blid.

Oldtidens Lust ombæver
Hans Ansigt helligmild;

I Grubens Mørke svæver
For ham en evig Ild.

Hvorhen sin Fod han flytter,
Saa velbefiendt han er.
Naturen understøtter
Hans Hænders Gierninger.

Til Hielp i høie Grotte
Ham Vandet følger brat;
Dg alle Klippeslotte
Ham aabne deres Skat.

Hen for sin Konges Throne
Han bringer gyldne Skrin,
Dg sætter i hans Krone
Den funklende Rubin.

Vel sandt, han Kongen byder
Alt, hvad han samled her;
Dog det ham lidet bryder,
Hans Armod er ham kjær.

Lad dem som Bødler hæрге
For Penge, Land og Slot;
Han blier i sine Bierge
Den glade Jordens Drot.

Landlivets Glæder.

(Efter Horats.)

Lyksalig den, som til det Bedre
Fra Stadens Lummel ile kan,
For rolig, som de gamle Fædre,
At ploie eget Agerland.

Han skrækker ikke Havets Fraade,
Ei Krigsdrometens vilde Larm,
De Riges Pragt, de Stores Naade
Foragter han i Floras Arm.

Det høie Bivintræ bugner ene,
Han binder det til Poplen hen,
Dg skærer bort de gølge Grene,
Dg nyper bedre ind igien.

De rige Hiordes Bøgen lyder,
Mens i den frumme Dal de gaaer;
I rene Kar han Honning gyder,
Dg klipper sine tamme Faar.

Naar Aret tungt i milde Bugter
Hembølger i den gyldne Flod,
Da plukker han de modne Frugter,
Dg presser Druens Purpurblod.

Dg takker Gud, som Glæden sender,
Dg skuer front mod Himlens Sky,
Dg folder bønligt sine Hænder
I Græsset under Egens Ly.

Dg Havets fierne Bredde syder,
 Dg venligt risler Bækkens Fald,
 Dg til en qvægsom Slummer byder
 Den veemodsfulde Nattergal.

Men naar de gustne Vinterlunde
 Sneedæffes hvidt, som Biergets Top,
 Da jager han med rappe Hunde
 Det frygtelige Wildsviin op.

Den sultne Kramsfugl i sin Snare
 Han lokker let med Kønnebær.
 Bildanden og den bange Hare
 Tidt Jægerens Belønning er.

Dg maa ei hvert vanhelligt Minde
 Om Byens Veflekunst forgaae
 I Favnen af den hulde Qvinde,
 I Kredsen af de fiære Smaae?

Paa Arnestedet mattes Luen;
 Hun henter Riis, og tænder dem,
 At der kan være varmt i Stuen,
 Naar Jaer fra Marken kommer hjem.

Hun malter selv sit Qvæg, og driver
 I Stalden ind den muntre Hiord,
 Dg henter frem, hvad Godheds Giver
 Har skienket tarvelige Bord.

Hvad er Skildpadder og Fasaner,
 Dg al den Lækkerhed paa Fad,
 Der pirrer fræsne Stores Ganer,
 Mod denne sunde Bondemad?

Hvad er den Ryp, som Norge sender,
 Det allerkosteligste Kræ,
 Mod Ublet, som med egne Hænder
 Jeg plukker af mit eget Træ?

Mod Jordens junde Urt, som mætter
 En munter Slægt, saa fri for Nag?
 Mod Gaasen, som min Hustru sætter
 Paa Bordet for os Mortensdag?

Hvor godsligt midlertid at skue
 De glade Lam at hoppe hiem,
 Mens Solens røde Aftenlue
 Fra Skoven hist bestræler dem!

De stærke Dyne slæbe trætte
 Den tunge Ploug fra Marken ind;
 Sig Folkene ved Urnen sætte,
 Saa lystige, saa froe i Sind.

Saa talte Harpax i November,
 Af Nager kied, af Landet Ven,
 Og standjed ellefte December —
 I Juni aagred han igien.

Elegie over en Landsby-Pige.

(Efter Hölth.)

Sorgeligt og dæmpet Kloffen toner
 Fra det gamle Kirketårn herved.
 Fædre græde, Piger, Børn og Koner;
 Brøder lægges rundt om Gravens Bred.
 Hyllet i det lange Dødningklæde,
 Og med hvide Roser paa sit Bryst,
 Slumrer Hanna, hun sin Moders Glæde,
 Hun den hele Landsbyes Lyst.

Kummerfuld og bleg hver om Veninde
 Tænker ikke meer paa Leg og Dands;
 Staae om Kisten grædende, og vinde
 Deres Elskede en Lilliefrands.
 Flere Taarer værd var ingen Pige,
 End du er det, fromme, gode Mø!
 Meer forklaret blier i Himmerige
 Ingen iblandt dem, som døe.

Som en Engel hist i hvide Klæder
 I sin lille Hyttedør hun stod.
 Blomsterne var hendes gyldne Klæder,
 En Viol sin Barm hun pryde lod.
 Hendes Biste var de kolne Blade,
 Morgenglunden hendes Pyntesal,
 Hendes Speil var Bækfens blanke Glade,
 Hendes Sminke dens Krystal.

Sædeligheds Maaneglands omsmiilte
 Hendes Blik og Kindens Rosenblod ;
 Aldrig Ufskylds Himmelaand bortiilte,
 Aldrig, aldrig Hanna den forlod.
 Mangen Ynglings drufne Die hæved
 Luetaendt paa hendes Indighed ;
 Men for Wilhelm hendes Barn sig hæved
 Af bestandig Kierlighed.

Yngen uden Wilhelm ! Baaren vinkte
 Venligt dem til Skoven med sin Glands.
 Under Grønt, og Blaaf, som Himlen blinkte,
 Svævede de hen i landlig Dands.
 Om hans Hat i Høsten Baand hun snoede,
 Paa en Hvede=Reg de sammen sad.
 Ved et Smil han blev saa vel til Møde,
 Jilte til sit Arbeid glad.

Skottende sin Yndling huldt i Møde,
 Bandt hun alt det Korn, som Wilhelm slog,
 Til sit Skær den svale Aftenrøde
 Giennem Vestens blege Skyer jog.
 Al sin Fryd han saae i hendes Blikke,
 I hans Drøm hver Nat hun blandte sig.
 O ! saa omt, saa saligt elsker ikke
 Englene i Himmerig.

Wilhelm ! Wilhelm ! Dødningskloffen lyder,
 Sortbeflødte Kiste hæver man,
 Beemodsfulde Sorgesang udbryder,
 Unge, hvide Piger gaae foran.

Med sin Psalmebog i Haand han blegner,
 Stirrende saa vildt ved Gravens Bred;
 Taaren rinder langsomt, Kisten segner
 I det sorte Giemme ned.

Gode, fromme Siæl! du slumre rolig;
 Snart din Slummer evig er forbi.
 Klage, naar det er mørkt, paa Gravens Bolig,
 Nattergal! din Beemodsmelodie.
 Bæv om Gravens lille Blomsterskygge,
 Aftenvind! naar Maanen smiler klar,
 Og i disse Vindekroner bygge
 Dmt et Turtelduepar!

Wiedewelt.

Natten blinker,
 Stjernehæren vinker,
 Gensom frummer sig den grønne Strand.
 Duggen ene
 Ned ad Pilens Grene
 Falder i det stille, sølvblaa Vand.

Bølgen bølger
 Rislende, og følger
 Sagte Zephir, perleklar og skøn.
 Lyset lyser
 Natlighvidt, og gyser
 Fra sin Sky til Rummers blege Søn.

Krum af Alder;
 Tungt hans Taare falder
 I det dybe, ubekjendte Blaa.
 Sagte flytter
 Han sin Fod, og støtter
 Sig til Staven. Jæsen er saa graa.

Modgang frister
 Hjertet, Hjertet brister,
 Doden sluffer Diets stærke Ild.
 Svagt anspænder
 Han de matte Hænder,
 Strækker dem til Himlen, rolig, mild.

„Ingen Klage!
 Talt er mine Dage;
 Jeg vil ikke længer dvæle her.
 Hellig Længsel
 Bryder Kummerens Fængsel,
 Vinker mig til Nattens Solverskær.

Dybt jeg skued —
 Høit Naturen lued
 I min Siæl med alt sit Trylleri.
 Sødte bevæget
 Jeg i Stenen præged
 Stærke Træk af Livets Harmonie.

Haarde Stene!
 Mine skjøre Bene
 Smuldrue snart dybt under Bølgens Leer;

J skal stande,
 Helligt skal J sande,
 At jeg var, naar jeg er ikke meer."

Bældig Længsel
 Bryder Sorgens Fængsel;
 Gamle Gubbe kan ei meer modstaae.
 „Længsler's Bolig!
 Rolig og fortrolig
 Favn mig med dit mørke Himmelblaa."

Busken vifter,
 Maanen Farve skifter,
 Dybt nedbøiet nærmer Muisen sig,
 Mat af Blikke.
 „Søn! forlad mig ikke;
 Jeg er barnløs, naar jeg mister dig."

Gubben famler,
 Sidste Kraft han famler,
 Suffer henrykt sin Gudindes Navn.
 „Elskelige!
 Gi af denne Verden er vort Rige.
 Jeg gaaer hen, hvor der er intet Savn."

Taus hun sukker.
 Bølgen mildt sig luffer
 Om den gamle Tindings sølvgraae Haar.
 Hun forsvinder,
 Dagen bleg oprinder,
 Højt paa Frihedsstøtten Lærken flaaer.

Trofskab græder,
 I de hvide Marmorflæder,
 Kold og bleg, den ranke, hulde Mø;
 Haand paa Brystet,
 Aldrig, aldrig trøstet,
 Stirrer hun hen paa den sorte Sø.

Den poetiske Billedjæger.

Mangen Aftenstund
 I den grønne Lund
 Med min Lyra under Armen
 Tidt jeg gif Rund;

Sogte mig halv træt
 Efter et Sujet,
 Som jeg kunde bearbejde
 Godt, blødt, blidt, net.

Naar da et jeg fandt,
 Passende charmant
 For mit Sag og for mit Hierte
 I en skjult Kant,

Da jeg om mig saae,
 Monne Lyren slaae,
 Sang, om ikke just saa rhytmisk,
 Dog omtrent saa:

Ullen dullen dof!
 Fingel fangel fof!
 Fof for alle Mærkepande!
 G! B! Ba! Bof!

Høsten.

Atter jeg skuer dig hist, du dig nærmer, du rynkede Gubbe!
 Bleg ved den vindtorre Stav gaaer du din vanlige Gang.
 Stormen flagrende flaaer i din sølvgraa Lof, og dens
 Bladfrands

Rives i visnede Lov ned, og omhvirvler din Fod.
 Benlige, kolde Taarer i Dinene staae. Hvor de funkler!
 Trille saa langsomt og tungt ned paa den indfaldne Kind.
 Gensom Lovsal bladløs dig vinker til qvægende Hvile.
 Himlen, som nylig var graa, skiller sin natlige Sky,
 Maanen med sølverne Horn fremfunkler bag revnede Forhang,
 Breder sit døende Skin over den gule Natur,
 Smiler saa mat og veemodig til dig, som henstirrende fletter
 End af de seneste Lov Jæsen en grønbladet Krands.
 Høst! du er Sølvmaanens Ven. Hvad har J Oldinger
 begge

Vel hinanden hver Nat hemmeligt da at betroe?
 Taler J vise Gubber om bedre, om skionnere Tider?
 Ak, da indlader og mig! fær er sliig Tale min Siæl.
 Gufne, nedbøiede Mand! fær var du altid mit Hierte;
 Nattevandrer! og du, med det bedrøvede Blik.
 Deilig er Unglingen Baar, med sin Rosenkind, og med Jæsen
 Martsviolomflungt, Blikket som Morgenens Glod.

Men som en Engel fra Gud, der i høi, livsalig Begeistring
 Staaer for den skuende Siæl faurt i dens reneſte Nu —
 Hjertet da bankende ſlaaer, og ſig Armen ſtrækker med
 Tvivl ud,

For at trykke ham faſt, faſt til det luende Brøſt;
 Snart, ſom en hvidklar Kugle, der ruller i natlige Dunſtkreds,
 Udi ſin ſkionneſte Glands ſvinder han da for dit Blik —
 Saa den rødmennde Baar! Med ſvævende Fied gaaer hans
 Vandring

Giennem det taagede Nord hen til ſit ſtraalende Hiem.
 Staffet han hviler kun her i den nye oplivede Bøglund,
 Blomſter trindt om ſin Fod, Elſkovshyren i Haand;
 Skingrende Sangerſter let omſlagre den hvalvede Tinding,
 Guldgul vægtige Lov følger for duſtende Vind.
 Lyndt omringet han ſtaaer af Piger og barnlige Gubber,
 Enkelte Ynglinger med; Mængden ham kold gaaer forbi,
 Kalder ham haanligt et Barn, ſom ſin Tid henødsler med
 Leg kun,

Skiondt i den ſagreſte Glands dødfulde Jord han har klædt.
 Hurtig han reifer ſig da fra den blomſterſpraglede Græsbænk,
 Upaaffionnet, uſeet, ſmiler han Beemod, og gaaer,
 Fulgt af Zephirernes Hær og af Blomſter og ſiungende Fugle,
 Let, ſom en Purpurſky ſvinder og døer i det Blaa.
 Af! paa en længere Baar, paa Hiſtorienſ, er han et
 Billed,

Harlig et kort Monument om den henviſnede Tid.
 Anelſer bringer han ſødt i min Siæl, de ſlumrende Kræfter
 Vækkes, og yttre ſig — af! høiſt i en brændende Sang.
 Som den indſluttede Siæl, lykſalig ved ſine Drømme,
 Skotter med Sideblik kun til det nærværende Liv,
 Saa den myſtiſke Dreng; ſom en fromt henilende Pilgrim,
 Spottet af aandloſe Flok, søger han Skoven, og flyer.

Engstlige Misforhold! O Høst, mildt dvælende Gubbe!
 Kryst din veemodige Dugg kolt i mit brændende Saar.
 Alt har din travle Hustru, bekymret for vinterligt Forraad,
 Pluffet i rummelig Kurv Grenenes bugnende Frugt.
 Langsomt ved din Stav nu bestiger du skaldede Gravhøi,
 Stirrer nu taus og blid hen paa den visne Natur.
 Solen er dalet i Hav, tørt hvisler det spraglede Lovværk,
 Uabent det skælver saa koldt, streifet af Straalernes Skin.
 Stierne, som holdt sig i Somrens Larm ved den hvælvede
 Baggrund,

Triner nu glandsfuld frem med sine dristige Blik.
 Olding! o, tryk til din Barm den berusede, drømmende
 Digter.

Græfernes Kraftliv svandt med deres herligste Kunst,
 Nordens Sværd dybt rufter i Graven, og Harpen er brusten,
 Ridderens brogede Skjærf blegt er henfalmet og mørt.
 Ene Ruinerne staae, rundt om er Taushed og Kummer,
 Enkelte døende Glimt tændes i Dunsterne fun.
 Halvudslettede Billeder, rundt indhyllet i Taage,
 Svæver i Maanens Glands over den rygende Dal.
 Kom da, Ossian! kom! I Nattens Favn ved dens Lysning
 Vil jeg klage med dig, af! for at glemme Homer.
 Ingen harmonisk Gal, hvor til Billen sig Spydene læne,
 Og hvor Rigdom og Kraft, Skønhed er Strængenes
 Klang;

Gi den romantiske Glands, selv ei et Capel fun i Skoven,
 Hvor den neddalende Sol rødmer til hellige Kors;
 Røgne Klipper og Nat, og Hundeglam fun, og Rædsel,
 Elvens fortvivlede Brag, Hornets vildthylende Klang!

Til Hanna Steffens,

født Reichardt.

I et Exemplar af mine Digte, paa hendes Fødselsdag.

November stod saa kold og øde,
Hiemsøgt af Taager og af Regn;
De vilde Storme rædsomt lode
Fra Skyen om den nøgne Egn.

Den gamle Høst, en venlig Gubbe,
Sad der saa takkefuld i Lon;
Til sidst han reiste sig fra Stubbe,
Dg bad til Guderne en Bøn:

„Skal evig da mit Liv kun flyde
Hen uden Lyst og Glæde her?
D, lader dog en Blomst fremskyde,
At jeg kan kvæges i dens Skær!“

Da ynkte Guderne den Arme,
Som sad saa kummerfuld og stil,
Foruden Liv, foruden Varme,
Foruden venligt Blomsterspil.

Dg Freia monne let sig saare
Med blanke Spyd; og, see! af Blod
Til Jorden sank en Purpurtaare,
Dg spired frem, og fæsted Rod;

Dg steg, og monne huldt sig lukke,
Dg blomstred i den kolde Luft.
Dg Freia hørte Blomsten sukke,
Dg hendes Næse gav den Duft.

Dg Solen gav den lune Både,
Dg Stormen lagde bly sig ned,
Dg Frigga gav den grønne Blade,
Dg Bragi gav den Eviighed.

Dg i Novembers kolde Nøse
Det er ei længer graat og dødt,
Fra den Tid Freias unge Nøse
Der spired frem, og blusker sødt.

Men Blomster maa man Blomster yde;
De vore sparsomt paa min Bei,
Derfor kan jeg kun Rosen byde
Her disse smaae Forgiethigei.

I Anledning af vor kiære Moder
E. C. Møllers Fødselsdag,
 den 27de April 1804.

Den Kreds, hvor nu du har dit Sæde,
 Det er et Slægt-, et Bennelag;
 Vi alle, Moder! hoit os glæde
 Her paa din elskte Fødselsdag.
 Af Fryd og Kiærlighed til dig
 Høit vore Stemmer høve sig.

Thi Venlighedens milde Dyder,
 Uskyldig Gudsfrugt, Munterhed,
 Det er de Smykker, som dig pryder,
 Og som vi alle glædes ved;
 Beskeden, huld og tæffelig
 Du samler Glæden rundt om dig.

Du deler Benneris Fryd og Smerte,
 Thi varm og aaben er din Aand;
 Du rækker med et velmeent Hierte
 Den Hielpelose tidt din Haand.
 En talrig Flok vil følge med
 Og græde ved dit Hvilested.

Men seent skal de og Venskab græde,
 Blandt os du længe her skal gaae,
 Og hvor du, Hulde! er tilstede,
 Skal Fryds og Venskabs Throne staae,
 Og mange Aar med fulde Maal
 Vi drikke som i Dag din Skaal!

Baaren.

Hvilket oplivende Haab trænger ind i det bankende Hjerte?
 Baar! som i Høsten jeg gavad, virkelig est du der nu.
 Af, hvad sang jeg om Misforhold, hvad om ængstelig Uro?
 Intet ængster min Barm her i din fiærlige Favn.
 Barnlig from, uden Nag, uden Qual, uden ulmende Kummer
 Synker jeg her i dit Skiod, jalig, og knæler for Gud,
 Glemmer Tiden med al sin svundne Glands og sin Bort-
gang,

Hellig tilbedende Ild styrker og hæver mit Bryst.
 Hele Naturen jeg seer som en andagtjublende Kirke,
 Kiærlig den hellige blaa Hvælving omfavner Alt.
 Fromt i det grønne Stolestad sidde Smaaablomsterne parviis,
 Stad ved Stad saa trygt, pyntet i Helligdags Dragt;
 Og i det dunkle Chor synger Juglen sit høie Te Deum,
 Zephir, den Helligaand, venlig omsvæver det Alt,
 Byder hvert Blomster i Ydmyghed ned sig til Jorden at
neie

For den Almægtiges Navn. See, hvor de adlyde fromt!
 Af! i den gule Høst da stirrer kun Blikket tilbage,
 Men i den grønne Baar smiler det haabefuldt frem.
 Midt i den døde Natur fatter Mod ei det higende Hjerte,
 Mellem det visnede Krat Siælen selv føler sig Støv.
 Stormenes tunge Drøn lyder mørkt, som en nordisk Ballade,
 Suk over svundne Liv toner den ifkun, og Død.
 Diet paa Ridderborgens Ruiner da dvæler med Veemod,
 Rodsteens-Murene staae mosklædt i Astenens Guld,
 Omjnoet af nedfaldne Løv; og dybt i de dæmrende Galler
 Omvankes Shafespeares Aand, mørk kun og tragisk og bleg.

Men i den barnlige Baar, o! da leger Alfen i Skoven,
 Skumringen luller os sødt ind i en Sommernatsdrøm.
 Da forstaae vi den sydlige Klang; de nordiske Rynker
 Svinde fra Najyn, som Egn, Læberne blusser, og lee.
 Da først de spanske Landeveis-Eventyr sødt os henrykke,
 Medens med Bogen i Haand hen vi ad Skovstien gaae.
 Baaren bliver da selv en seirende, skion Don Quixote,
 Svundne Tids Genfold og Kraft vil den, og Villien skeer.
 Venligt om Shakespeares Borg Calderone sin Rosenfrands
 fletter,

Sødt i hver smilende Bæk risler Petrarca's Sonet.
 Mindet om Vinter og Høst, Liv, Død, om Oldtid og Nutid
 Blander sig da i vor Siæl broget i mild Phantasie,
 Dyrper sin Blomsterpen i Morgenens luende Purpur,
 Skriver paa Rosernes Blad sit ariostiske Digt.
 Mørk Beflemmelse viger, let aandes i dustende Æther,
 Rædsel, Forvirring og Dval flygte paa Blomsternes Vink.
 Svind da, Tanke, som dræber, om evigbortflygtede Glæder!
 Gi i Naturen blot Baaren kun yttre sig vil;
 Ufortroden den her skal saa tidt os vise sin Skionhed,
 Indtil den dorste Tid selv af sin Vinter blier kied.
 Unge sølverbevingede Zephir skal vifte dens Taager
 Fiernt til Moserne hen, Morgnen skal rødme dens Kind,
 Himlen klare dens Blik, og alle de bortsvundne Toner
 Atter samtone skal, lære den Livet forstaae.
 Juglens uskyldige Sang skal beskæmme den frostige Digter,
 Torden, Lynild og Regn lære ham Kræfternes Spil,
 Og den hellige Midnat, naar over de knælende Skove
 Himlen rolig er hvalt, lære ham Andagt og Tro.

Petrarcas Canzone ved Aucluse-Kilden.

Solbæk, I Bolger milde,
 Hvor hendes hulde Lemmer
 Fandt Du, den skønneste, den elskte Pige!
 Green, hvor hun hvile vilde!
 Ak, aldrig jeg det glemmer!
 Du grønne Støtte for den Elskelige!
 Blomster, som Rivlens Flige
 Har gient, som sødt blev baaret,
 Hvor Englebarmen svulmed!
 Hellige Luft, som dulmed,
 Mens giennem dig det hulde Blik mig saared!
 Ak, laaner hver sit Dre,
 Min sidste, sørgelige Sang at høre.

Bil Skiebuen aldrig smile,
 Bil Gud sig ei forbarne,
 Og slukker Elskovstaaren Diets Lue,
 Da lad mit Legem hvile
 I eders hulde Arme,
 Naar Sielen hist sit Hiem skal atter skue.
 Da kan ei Døden fue,
 Naar i de dunkle Egne,
 Mens dette Haab mig glæder,
 Jeg uforfærdet træder;
 Ak, intet bedre Sted kan Læben blegue,
 Og ingen Grav saa sødt og stille giemmer
 De trætte Been, de kraftesløse Lemmer.

Snart vil herhen hun vandre
 Ud vante Bei tilbage,
 Den grimme Blide! Ja, det vil sig føie:
 Hvor først vi saae hverandre,
 Den helligste blandt Dage,
 Der vil hun kaste hen sit skionne Die,
 Og — Fader i det Høie!
 Kun skue Gravens Kliser.
 Da vil sig Hjertet luffe
 For Elskov op, og sukke
 Med Bøn til Gud, at han mig Naade viser.
 Fremt vil hun ham paafalde,
 Mens Taarerne paa Solverfløret falde.

Ned fra de fagre Grene —
 Grindring, o du søde!
 En Blomsterregn i hendes Skiod nedfalte;
 Hun jad saa ydmygt, ene,
 I Skionheds Morgenrøde,
 Bedækket med de fine Lov, og smilte.
 Get Lov paa Kiolen hvilte,
 Get sunklende sig hæved,
 Af gyldne Lokker fundet,
 Med klare Perler bundet;
 Get laae paa Jorden, eet i Bandet bæved,
 Get syntes huldt at sige
 Med vildsom Svæven: Her er Elskovs Rige!

Hvor ofte da med Sukken
 Jeg høist forundret sagde:
 Ved Gud, hun har i Paradiset hjemme!
 Saa vidt, af Elskov drukken,

Mig hendes Miner bragte,
 Det Afsyn, og det Smil, den søde Stemme.
 Alt kom mig til at glemme
 Det skønne Birkelige,
 Saa selv jeg spørge kunde:
 Naar kom du hid? hvorlunde?
 Jeg var i Himlen, ei paa Jorderige.
 Fra den Tid disse Steder
 Mit elskovsfulde Hierte ene glæder.

Hvis Skønhed du, min Sang! besad, som Willie,
 Du kunde dristigt vove
 At gaae til Folket fra de dunkle Skove.

Violerne.

Smaae Violer! o, hvor sødt
 Mellem Græsset, ungt og blødt,
 Frem I blaane.
 Solen varmer eders Luft,
 Veemod jager eders Duft
 Af den blege Maane.

Tæt I ved hverandre staae,
 Rødmen i det stærke Blaa
 Sødte henviger.
 Herligt i den unge Lund
 Spætter I den grønne Bund,
 Vinker Egnens Piger.

O, men kold er spæde Vaar!
 Sammenflynget tæt J staaer.
 Hvor J skælve!
 Magtesløs paa kolde Muld
 Vil sig Urten medynksfuld
 Luunt om eder hvælve.

Smaa Bioler! nei, o nei!
 Grumme Storm skal længer ei
 Jer nedtynge.
 Her J ei skal staae forladt;
 Venligt om min Emmas Hat
 Vil jeg eder slynge,

Om den lysegule Bund
 J en yndig Krands saa rund
 Eder høie.
 O, hvor vil det svage Skin
 Hæve hendes Purpurkind
 Og det sorte Die!

Daarsang.

Nu er da Vaaren kommen,
 Nu er os Busken Læ,
 Og Nattergalen toner
 Sød i det grønne Træ,

Dg huldt de unge Roser
 Tæt ved hverandre staae,
 Dg flart de runde Bover
 I Solverbækken gaae.

Dg Aftenstiernen smiler,
 Den vækker Elskovs Lyst.
 O, see den smekke Pige
 Hjst med det fulde Bryst!
 Dg see de smaae Zephirer,
 See, hvor de uden Larm
 Det tynde Flor bortrive,
 Som dækker hendes Barm.

O, Pige! søde Pige!
 Nu har jeg luft min Bog,
 Jeg sidder ei og stirrer
 Meer i det gamle Sprog;
 Det Liv, som der jeg finder,
 Det blomstrer ude nu.
 Al, kom, min Elskerinde!
 Hvor længe tøver du?

Ricerminde, som kan skue!
 Du Zephir, som kan staae!
 Du Lilie, som kan lue!
 Du Rose, som kan gaae!
 Godt synge Nattergale,
 Naar Skoven sig har hvalt,
 Du synger og kan tale,
 Du søde Alt i Alt!

Af, kommer, og omringer
 Den unge Sanger her,
 Mens høit hans Lyra klinger
 Bag disse Bøgetræer!
 Om Amors Rosenlænker
 Han henrykt synge vil.
 Af, kommer hid, og skienker
 Et Kys ham for sit Spil!

See, Tiden gaaer tilbage,
 Naar Lovet springer frem;
 De unge gamle Dage
 Staae op fra mørke Hiem.
 Slet Intet da jeg savner
 I Favnen af min Mo;
 I Skoven springe Fauner,
 Najader i min Sø.

Og Pan staaer kæk for Skoven
 Brat for en Tiørnehæk,
 Og jager Tidens Kloge
 Bort med en panisk Skræk,
 Som vil min Dryas dræbe,
 Min overgivne Faun,
 Og med en isnet Læbe
 Koldt spotter Elskovs Navn.

Viinguden.

(Efter Novalis.)

Paa grønne, varme Bierge fødes
Den Gud, som bringer Himlen mild.
Hans Blik af Solen venligt mødes,
At den kan skienke dem sin Ild.

Ham Baaren glædefuld undfanger,
Godt svulmer op det spæde Skød,
Dg naar i Høsten Frugten pranger,
Da springer frem den Glut saa rød.

I snevre Bugge de ham pleier;
Dybt under Jord han giemmes vel;
Der drømmer han om Fæst og Seier,
Dg bygger mangt et Lustcastel.

Ind i hans Kammer Ingen trænge,
Naar Uro giærer i hans Blod;
Thi han kan Baand og Fængsel sprænge
Med fyrig Ungdoms Kraft og Mod.

Dg en usynlig Bagt beskiermer
Den hulde Drømmer; fast den staaer,
Dg hvo sig Helligdommen nærmer,
Det lustomvundne Glavind slaaer.

Naar nu hans Binger bredes baade,
Da hæver han sit Blik saa skion,
Laer rolig sine Præster raade,
Dg kommer frem paa deres Bøn.

Han stiger af sin dunkle Mose,
 Klædt i krystalne Klædebon;
 Gendragtighedens fulde Rose
 Betydningsfuld han har i Haand.

Dg overalt om ham med Glæde
 Hans Lærlinge sig sætte ned;
 Dg tusind glade Tunger gævde
 Ham deres Tak og Kærlighed.

Han sprudler i utalte Straaler
 Sit indre Liv i Verden ud,
 Dg Elstov nipper af hans Skaaler,
 Dg er hans evighulde Brud.

Som gyldne Tiders Aand han viser
 Sig allentund den Digter god,
 Som høit i luedrukne Biser
 Besynger Druens Rosenblod.

Net til hver deilig Mund han skienker
 Ham for sit Venstak faderlig;
 Dg at hans Net nu Ingen krænker,
 Forkynder Gud den her ved mig.

Island.

Island! hellige D! Thukommelsens vældigste Tempel!
 Hen til din fiernede Kyst viste Gud Bragi min Sang.
 Altid en kraftig Jld udvikled din skinnende Fjelds,
 Bredt dit bølgende Hav freder om Oldtidens Aand.
 Der blandt Alfurs Rigt fremblomstred de herligste Skjalde;
 Er ei i Nordens Natur Hefla som Genius størst?
 Aand og Natur sig forened, og vist ei hændelsesviis blot
 Bygged et Tempel sig der Saga med Griffel og Skiold.
 Thor i Thrundhiem, og Freir i Upsal, og Odin i Leire
 Opvuntred Kæmpernes Aand henrykt til Virkning og Spil.
 Spydenes Raslen og Skioldenes Larm og Sværdenes Sam-
 flang

Hindred den tegnende Mø, medens de Stof hende gav;
 Derfor med Ydun i Favn, Skandinaviens blomstrende Muja,
 Floi hun paa Nornernes Bink did giennem luttrede Luft.
 Men Gud Bragi med Harnisk, med Hielm og med klingende
 Harpe

Blev, for at følge til Kamp staalklædte stridvante Mænd.
 Helligt ærværdige Ghor af Sanggudens frandsede Sønner!
 Kiært er mig hvert eders Navn, sløvt skiondt i Oldtidens
 Mulm.

Thiodolf! og Givind du, du Athelsteins trofaste Frænde!
 Hiarne! Starkodd! Rodbrof! Halvdode mystiske Lyd!
 Men fremfor Alle dog ham, den Mand, mit undrende
 Minde

Dvæler ved; i hvis Siæl Oldtiden fødtes paa ny;
 Som en velgiørende Gud, for at redde den Tid, der fuld-
 endt var,

Meddeelte Virkning og Kraft og et dybtstjuende Blik.

Han, som med Tidernes Aand fortolkede Tidens Idrætter,
 Bandt af Historiens Ild, Kristus! en Glorie dig;
 Thi den sydlige Blomst, den christlige Rose, hvis Bæger
 Sværdet sit Purpur gav, dyppet i Hedningers Blod,
 Som sin Morgendug fik af Begeistringens hellige Taare,
 Og sin Næring og Kraft rodfast paa Fromhedens Grund,
 Denne Rose, som spired, og henfros, og fremspired atter,
 Til den i Tryggvesøns Liv folded sig ud i sin Pragt —
 Den bevared for Esterlægten, o Snorro! din Rune,
 Hvert et Træk til dens Rod, Stilk sig forener, og Kalk.
 „Men Marhundreder svandt, og det Skum, som ruller i
 Laage

Fra den beskvalpede Bred, møder fra Island kun nu.“
 Daare! vend dit Blik, og hvis det kan stirre mod Solen,
 Vend mod Italia det, hør af det undrende Folk:
 „Helten af bristende Marmor staaer atter op fra de Døde,
 Thor fra Island i Rom vækker Kronion til Liv“.

Ewald.

Ewald! naar dig jeg mindes, da mørknes mit Die med
 Taarer;
 Rosen med nagende Orm falmet paa Heden jeg seer.
 Skiebnen satte den hen i Lyng, og den drivende Regnsky
 Skienkte den, sparsomt kun, enkelte qvægende Stank.
 Kroget da skod den sig frem, halvvisnet sank den mod
 Jorden;
 Endnu dog uskadt en Knop stod paa fortørrede Stilk.

Mornen i sølverbølgende Klædebon foer over Heden,
 Saae den ved Midnattens Lys qvalt mellem Tidsler at
 staae.

Sodt hun da smilte; men klar stod i Diet en funklende
 Taare,

Taaren paa Knoppen nedfaldt tung, og den aabned sig brat.
 Og til Forundring en Rose sig herlig udfolded i Purpur;
 Endnu de seneste Aar qvæger dens liflige Skier.

Gwald! stor var din Aand; skiondt lænked' de lammede
 Hænder,

Herlige Toner dog steds lod fra den bævende Stræng.

Ret som Idunna du sad, i en Gothuns goldeste Fjeldklost,
 Fængslet, med Taarer paa Kind, Åbnerne skjult i dit Skiod.
 O, betydningsfuldt var dit Liv, du fælige Martyr!

Stærke Raocoon du med det omsnørede Bryst!

Stor var Slangen og grim, som omspændte de kæmpende
 Muskler,

Midgardsormen det var, Jordens omringende Dval.

Hellige Skiald! din Dod var Baldurs: den grusomme
 Skiebne

Sluffed i taagede Tid Fromhedens reueste Ild.

Langelands-Reise.

I Sommeren 1804.

Indledning.

Altsaa skal jeg da nu forlade mit Hiem, og en Reise
 Første Gang i mit Liv prøve? Besynderligt nok!
 Tiirogtyvende Gang er jeg reist vel rundt omkring Solen,
 Dristig og lang var min Bei, mangen Staldbroder er død;
 Af! men hvad siger det alt? Mens paa Himlen ustandset
 jeg iler,

Bar fra min Arelstad neppe jeg fem Miles Bei.
 Nu vort Siælland jeg drager igiennem, til Fyen, ja til
 Taasing,

Over til Langelands By, muligt til Laaland og Møen.
 Sær Forventning fylder min Barm, som da først i min
 Barndom

Færdig til Jægersborg Skov pakket en Kildevogn stod.
 Lad mig da stemme, min Luth! at igiennem de lydende
 Strange

Keent jeg tolke kan Alt, hvad paa Beien er hærdt.
 Men hvad tænker du paa, barnagtige, daarlige Digter?
 Slig en Reise du troer Publicum værd at betroe?
 Om hvordan først du drog over Roeskildes langsomme
 Landvei,

Ringsted og Slagels forbi, lige til selve Korsør;
 Kom paa Smakken, fik Dndt, rulled langsomt fra Porten i
 Nyborg,

Otte Timer fem Mil, over den knudrede Bei,

Kom saa til Svendborg, derfra over Sundet til Taasing,
og derfra

Atter paa Bolgernes Ryg uskadt til Langelands By.

Slige Sager da mener du værd at fortælle til Folk, som
Reiser har læst, der er gjort hele Jordkloden omkring?

Viist er dit Barsel, min Ven! og jeg føler, hvad dristig jeg
vover;

Til mit Forsvar kun maa tiene dig dette Bar Ord:

Amagerfolk har man seet at dandse paa Bund af en Fierding,

Hvortil vi Andre en Sal ønske paa hundrede Fag.

Hiernen er omringet rundt af hele den øvrige Verden,

Men, hvad besynderligt er, Hiernen kan omringe den.

Viseste Mænd har seet i et Æg Alskabningens Billed,

Skønhedens yndigste Form, Klodens eliptiske Gang,

Organismens herlige Frø, og det mystiske Livstof.

Ligger det alt i et Æg, lidet af Omfang og Kraft,

Hvad maa der ligge da vel mellem Arelstad, Ringsted og
Nyborg,

Dg saa videre frem, naar vi det ret kun kan see?

Dette Talent, at see, har de ældgamle Slægter bestandig

Tillagt Digterens Blik; der stifter Kunsten kun i.

Dg for at vise, Synet ei blot gaaer udenfra ind ad,

Men fornemmelig først indensfra straalert ud,

Siger det gamle Sagn, at Homer, Poeterens Fader,

Var i sin Alderdoms Tid blind paa det udvortes Syn.

Hvad der nu angaaer mig, som ei løse tør Faderens Sko=Mem,

Blind er, som han, jeg vel ei, bruger dog tidt min Lorgnet.

Tag da nu her, uden Spøg, til Takke med hvad jeg dig
byder!

Ingen redelig Mand giver dig meer, end han har.

Isefiorden.

Du gamle, sølvblaa, stille, klare
 Isefiord, som Nordens Helte
 Sogte for med Sværd ved Bælte,
 Altid fluy til Kamp og Fare!
 Du, som stedse bar en Skare
 Fordum af de brune Snekker!
 Intet nu din Glade dækker. —
 Tidens Tand kan Alting fure;
 Styrtet er de gamle Mure.
 Alt den mægter at beseire;
 Selv det seiervante Leire
 Sank, dets Glands som Heltens Die
 Sluftes, og de lave Bande,
 Hvorhen Snekken før lod stande,
 Kan nu ingen Kiøle pløie.
 Selv den By, som Kongen bygged,
 Hvor de dunkle Runde skygged,
 No, som roligt leve vilde
 Bed den roligstille Kilde —
 Roeskild selv er overvunden,
 Al dens Glimmer er forsvunden,
 Kun den gamle Kirke favner
 Endnu ei sin høie Bue,
 Af! som taust og helligt favner
 Afken af den slufte Lue.
 O, hvisler kun veemodigt, Bover!
 Hvor de gamle Helte sover;
 Hvisler mod den mørke Hule,
 Hiem for Kongerne i Thule;

Hvisler op med tunge Bolger;
 Eder blidt min Taare følger.
 Saa rul da, Bogn! fra disse Bände,
 Af! som sig med Taarer blande;
 Og lad Strandens grønne Hække
 Huldt den blanke Bugt bedække,
 Stiult lad Binden Bølgen jure,
 Bring mig hen til hine Mure,
 Ræmpesterke, tykke, røde,
 Bærn omkring de elskte Døde.
 Lad mig der med Andagt skælve,
 Hvor sig Choret's Buer hvælve;
 Hvor de tykke Piller favne
 Stovet af de store Navne,
 Som ei døer, ei blier forgiattet,
 Naar min Old er længst udslattet.

Roeskilde Domkirke.

Alt rasler Røglen i de tunge Døre,
 Med Larm den rustne Laas nu op sig lukker,
 Dens Gienlyd kan jeg dybt i Kirken høre.

Mod raske Lyd den gamle Hvalving sukker.
 Alt staaer jeg paa de brede Rødsteens-Fliser,
 Mod hvilke Loftet bøiet, hvalt sig bukker.

Den sorte Mand nu rundtomkring mig viser
 I Hvalvingen, hvor Heltens Been er lagt,
 Hvor stille Borger endnu Herren priser.

Du gamle Kirke, stolt og uden Pragt!
 Løst vidne dine gothiske stærke Piller
 Om Oldtids dybe Høitidsaand og Magt.

Siig, Taare! hvi du ned ad Rinden triller;
 Siig, hvi saa brændende mit Blik du væder,
 Da stolte Minder for mit Syn sig stiller.

Uf! ei af Sorg, af Grefrygt jeg græder,
 Mens jeg i det begravne Danmark gaaer,
 Som efterlod til Evighed kun Hæder.

Med vilde, stærke Slag mit Hierte slaaer.
 En barnlig Skjald, som Harpen kun kan røre,
 De tunge Sværd jeg løste knap formaaer;

Men for det Store gav mig Gud et Dre,
 Skiondt selv ei Kæmpe, tolker jeg Bedrifter,
 Og sene Slægter skal mit Drapa høre.

Den Aand, som luer i de gamle Skrifter,
 Den svæver her i disse dunkle Gange,
 Den sukker giennem Gravens dybe Rifter.

Saa ton da, Oldtid! giennem mine Sange,
 At hvad du viser den henrykte Aand,
 Den atter kan med Belyst vise Mange.

Du leder mig saa kærligt ved din Haand
 Hen over disse halvudslidte Stene,
 Som fængsler, af! mit Blik med stærke Baand.

Thi under Pladen hvile Heltens Bene;
 Enfoldigt staaer han med sin stille Frue
 Udhuggen der paa Gulvet — men ei ene,

Thi som paa Marken Tue staaer ved Tue,
 Saa stander Heltegrav ved Heltegrav,
 Omsavnet af den høie Tempelbue.

Du faldt paa det fribaarne danske Hav,
 Du hisset sank i Danerkongens Hare,
 Du fromt og helligt bar din Bispestav.

For at udbrede Jesu rene Lære
 Dit Liv svandt hen, derfor blandt disse Helte
 Du hviler broderligt til evig Ære.

Ugudeligste Frækhed kun kan vælte
 Den Liigsteen bort, hvor Kæmpen nu ei meer
 Til Forsvar rive kan sit Sværd fra Bælte.

En Rustning=Skikkelse jeg hisset seer,
 Med intet Legem i. Dens Barm ei slaaer;
 Men Morgensolen hen paa Hielmen leer,

Dg siger: Saadan Heltens Minde staaer;
 Selv naar til Stov hans Legem længst er blevet,
 Ei Tidens matte Haand hans Dod formaer.

Det Navn, som Sagas Griffel dybt har skrevet,
 Det sletter ingen Alders Taager ud,
 Det lever herligt, som det før har levet.

Skøndt Fanen hist er vorden til en Klud,
Saa vidner dog den lange, stærke Stang,
At Fienden blegnet faldt paa Heltens Bud.

Hiin Glavind truer end med Undergang,
Skøndt sort og rusten den paa Risten hviler,
Dg Guldet bortslidt er af stærke Fang.

Hvor selsomt Solen ind i Kirken smiler!
Som Oldtid smiler i den nye Tid,
Saa smiler Nutid ind, hvor Oldtid hviler.

Uk, see den blinde Snekfers fromme Flid!
Et Taarn af bløde Træ til Herrens Ære
Han trolig skar, og satte her det hid,

At paa hans Andagt Tegn det skulde være.
Skøndt dunkelt var hans Syn, lys var hans Siæl,
Da famlende hans Hænder det mon skære.

Med Farve dækt er Kirkestolens Bæl;
Hvor saae jeg Egeplanken selv dog gierne
Paa dette Sted, hvor hellig er hver Siæl!

Om Nutids Glimmer og om Oldtids Rierne
Løst vidner dette rødblaa Stolestad,
Hvor Dverfladen skal om Alting værne.

Meer op jeg triner i den lange Rad.
Høialtret der med Andagt nu jeg skuer,
Hvor gamle Konger knælte ned og bad.

Dit hele Levnet, elskte Jesus! luer
 Paa Altartavlen, som sig blank oplader,
 Og spreder ud sin Glands i Kirkens Buer.

Med Haab og Trøst jeg i dit Smil mig bader.
 Hvo hviler her bag Altrets lune Ly?
 Hvo glemmes bag de gitterslyngte Plader?

O, Margareta! du, som Danmarks Sky,
 Liig Maanen, huldt med Modersmil adskilled!
 Her slumrer du, du Nordens stolte Ny!

Og blegt og ranft dit moderlige Billed,
 Med Kronen om de lange Hovedhaar,
 Er oven lagt, i hvide Klæder hildet.

Bag dig det høie, sorte Gitter staaer,
 Og værner om det Sted, hvor Oldtid boer,
 Hvor ældste Levning endnu ei forgaaer.

Med Gysen træder jeg i dunkle Chor,
 Som ved en Troldmands Bud i Østerland,
 Hvor lutter Underværker mig omsnoer;

Thi Phantasien Intet vise kan,
 Af Tiden uafhængigt meer og Velde,
 End disse Piller, smykt med Farvevand;

Som spotte Døden og dens stærke Vælde,
 Som stande henved tusind lange Aar,
 Mens Tiden ingen Steen har kunnet fælde.

Paa Stotten Harald Blaatand malet staaer;
 Den støbte Kiste Tveskægss Fader giemmer,
 Indmuret, som hans Navn, den ei forgaaer.

Skraas overfor, hvor Pillen op sig stemmer,
 Der favner Muren, o Svend Estrithsøn!
 Den sidste Rest af dine trætte Lemmer.

Dg ret for dig din Dronning, huld og skøn,
 Ved Harald Blaatands Side venligt stander;
 Tinkisten slutter hendes Been i Løn.

Den fromme Vilhelms Aske her sig blander;
 Han ved din Side staaer med Bispestav,
 Hans Nærhed om din dybe Gudsfrøgt sander.

Men alle Fire ned fra eders Grav
 I skue paa det stolte Marmor rolig,
 Som Efterslægten eders Afkom gav.

O, hvor sig Løftet hvælver her fortrolig
 Mod Pillerne, som rage dristigt frem.
 Det gamle Chor er Helligdommens Bolig.

Hist aabner sig en liden Brædelem:
 Uskyldighedens Engel huldt beskiermer
 De danske Kongers Børn i Dødens Hiem.

En Kugle hist i Muren jeg mig nærmer,
 Den knuste Brystet paa den tappre Juel.
 Han hviler nu, hvor ingen Fiende sværmer.

Hvad træder her jeg paa? Et ydmygt Skiul!
 En smal og ringe Sandsteen, glat og lige,
 Besseden ruger over Graven huul.

O, Taare! du behøver ei at snige
 Dig langsomt frem, hist siger Tavlen mig:
 Her hviler Saxo i de Dødes Rige.

Din Indskrift selv du, Adle! satte dig.
 Dit Navn ei trænger til i Steen at hugges;
 Lad Ridderen beholde Sigt for sig.

Et Gitterværk nu atter seent oplukkes.
 Fra Femte Fredrik bring mig hisset ned,
 At sødt mit Blik med Beemod kan bedugges.

Her slumrer med sin Hustru blidt i Fred
 Den Fjerde Christian, som skal elsket være
 Af hver taknemlig Dansk i Evighed.

Hist hvor hans ædle Fædre høit til Ære
 Et herligt Hvilested af Steen er sat,
 Skal end med Andagt mine Been mig bære.

Og nu, I elskte Liig! god rolig Nat.
 Tilgiver Skialden, som sit Fied lod lyde
 Ved stillen Grav! Dog I har alt forladt;

Thi I har seet hans Taare fiærligt flyde.

Overgang.

Ret som den vældige Strøm, der slynger sin kraftige Band=
Arm

Stærkt giennem Dalene ned, tonende langsomt og dybt,
Naar den da naaer det speilklare Vand, det rolige Havblik,
Risler dens Bove kun brudt, mildt i det spillende Skær;
Saadan Digterens Røst: den toner i hellige Hvelving
Vældigt sin Sorg og sin Jld, malmfuldt med Orgelets
Klang;

Men naar Kirkedøren er luft, naar sædvanlige Verden
Atter omringer ham rundt, køles den brændende Glød,
Og den enkelte Blomst, som nu rulles forbi, kun han
plukker

Under indvuggende Tact med et betragtende Blik.

Degnen i Kroen.

Hurtig sin Hest og sin Hat og Alt slog Degnen af Tanker,
Da vi uventet paa Thee bød ham til Giest, og Tobak.
Selv Tobakken tilside blev sat, for ei at fordærve
Theens fortræflige Smag; Manden blev myg og human.
Skielmsk min Staldbroder loe, mig Lysten kom paa til at
græde;

Allt for tro et Symbol saae jeg paa Tidernes Gang:
Havde Chinesernes Thee ei fortrængt dig, vort straalende
Miodhorn!

Draf nu, i Stedet for Miod, Dansken ei China til Straf.

Kringsted.

Sildig kom vi med Slud til Kringsted; i dæmrende Kammer
Skrev jeg, mens Hesten fik Hø, langsomt paa Ruden mit
Navn.

Reppe stod det blandt andre der, før sig hurtig et Billed
Reiste med Smil for mit Blik, af! paa vor Litteratur.
Flintesteen skriver kludret paa Glas i Hestenes Fristund,
For i den skumle Sal Tiden dog lidt at forslaae.
Knap er Trækket fuldbragt, før strax det hovmodige Hierte
Frisk om Udødelighed gjør sig et latterligt Haab.
Uk, men den grusomme Bert, naar af Kradsningen kied
han er bleven,
Knækker han Ruden itu, indsætter blanke paa ny!

Sigersted.

Uafladelig søg for Binden den taagede Støvregn,
Postkarlen atter med os hen giennem Støvregnen søg.
Natten var nær, og begge vi stunded til fiernede Krebshuus;
Krebsgang tyktes os selv Hestenes hurtigste Trav.
Hisset mod Benstre, paa Beien, i Taager en Kirke sig
hæved,
Sorgelig skiult af det Graa, halv slettet ud for mit Blik.
Mangen Kirke forbi var jeg kommen alt før, til at vide
Navnet jeg pirredes ei; nu først kom Lysten mig paa.
Men til Vidne jeg kræver dig, Ven! om ei til Forundring
Marsag jeg noksom fik, da mig blev Sigersted nævnt?
Thi af en Anelse sært blev min Læbe til Spørgsmaalet
drevet,
Sikkert et kjærkomment Navn lytted jeg ventende paa;

Og hvad jeg haabede, blev, mildt qvægede Lyden mit Hierte,
 Skiodesløst, gnavent udslængt af ligegyldige Mund.
 Sigersted! altsaa dig? Og see, det glindsende Blik sig
 Brød giennem Taarer en Bei hen ad den taagede Mark.
 Alt Kong Sigar i Sinde mig randt, og Signe med Hagbarth,
 Beed alt du, som har læst Oldtidens herlige Digt.
 Hisset altsaa stod hans Gaard, og hisset paa Bakken
 Træet, hvor Hagbarths Dod vidner om Kiærligheds Magt;
 Hisset dit Jomfrubuur, guldklokkede Lilievand, Signe!
 Hvor sig med Morgenens Glod blandte dit flammende Baal?
 Længst forsvundne Bedrift! den ringe, lavthvælvede Kirke
 Toner den sidste Lyd end af dit hellige Sagn.
 Tidt under Læsningen foer jeg i Saxos ærverdige Kronik
 Sagnet i Taage forbi, ligesom Stedet nu her,
 Bilde saa gierne seet meer; men Taagen forhindred mit Die.
 Kort med tilbagevendt Blik foer jeg da videre frem.

Aræbshuset.

Altsaa for første Gang til et Natteherberg jeg ruller,
 For med den vaagnende Dag længer at reise paa ny!
 Smuk, saa siges, er Slagelsevei; de speilklare Bande
 Mildt indfrandsjes af Skov, jævn er den venlige Bro.
 Nølig nedlægger jeg mig, i Haab om en qvægende Morgen;
 Hvad da mit Die skal see, aner nu Siælen kun halvt.
 Vær mig, med lignende Tillid, min Gud! at gange til Hvile,
 Naar mig en dybere Søvn styrker til fiernere Bei.

Morgenstunden.

Morgenstund Guld har i Mund, saa siger et ældgammelt
Ordsprog;

Ofteft har Ordsprog Ret, o men det feiler dog her!
Mangen Morgen, naar sikkert jeg venter din Ankomst, Aurora!
Blid, med Guldrosen i Mund, jomfrurødmende sødt,
Kommer med Biben i blodløse Læber, i graa Stoquelaure,
Frossen og søvning en Anark, smøger mig Taagerne frem.
Blomsterne hylle sig da, som Piger om Aftenen sildig,
Ind i det græsgrønne Shawl, blegner og ryster af Kuld;
Dg en stakkels Poet, som tilfælles har meget med Piger,
Stirrer veemodig mod Syd, ønsker med Længsel sig der,
Tænker: Ak, var du, som Skovenes vingede Sanger, en
Træksfuld,

Ak du, naar Sommeren svandt, bort kunde flygte med den!
Hvor oplivende derfor er Skicret i tidlige Morgen,
Gos, du venlige Slut! af dit safrangule Haar.
Munter, Auroras Forbud! Da Lærken forlader sin Rede
Gengang saa tidlig, som før, flagerer i Luften, og slaaer:
Gos vor Dronning har meldt! Vil I vaagne, Smaablomster
og Fugle!

Siunger og duster i Sky! Gos vor Dronning har meldt.

Soro.

Venligt, Soro! dit Ansyn leer, blyfærdig du titter
Giennem den blomstrende Skov, Hinden bag Bustene liig;
Speiler det røde Tag i det riflede Band, som af Himlen
Laaner sit dunkle Blaa, blandet med sivgrønne Skiar.
Hisset staaer Anders-Skov, ærværdig med ældgamle Mure;
Nys indblandede Bragt her ei mit Die kan see.

Ret som to Rabogubber i Dvæld efter fuldendte Dagværk,
 Staaer I hver udenfor Sit, nikker hinanden God Nat!
 Altsaa denne Natur det var, som med Ricerlighed rørte
 Holbergs Hierte, som først fyldte med Ultraa hans Barm?
 Barmen, som hidtil aaben kun stod for Latter og Lune,
 Her Livsblomsten fik fier seent i sin Alderdoms Høst?
 Hellig Verbodighed skylde den Egn, hvor Daniens Holberg
 Vandred med Sølvlof taus under Egenes Hang.
 Egen boied sin Green for at frandse den mægtige Tinding;
 Nu ham Udødelighed kroner med Stjernernes Krands.

Anders-Skov.

Hist, hvor Høien venlig skraaner,
 Hist, hvor Horizonen blaaner,
 Og sin Glæde af Solen laaner,
 Stod et gammelt Kloster trygt;
 Læt indfrandsjet, venligrolig,
 Rundt af Skovene fortrolig,
 Gudsfrugts tarvelige Bolig
 Bar af store Træer omskygt.
 Mangt et Aar var længst forsvunden,
 End det urørt stod i Lunden,
 Hellig Fromhed lagde Grunden,
 Til Guds Ære blev det bygt.

Anders bort sit Die vendte
 Fra den Pragt, som Hiertet blændte,
 Som med Fristelser omispændte,
 Siælen, Dndskabs bange Rov;

Agted ei de gyldne Klæder,
 Vandred til de stille Steder,
 Hvor i Andagt Fuglen qvæder
 Psalmer fromt til Herrens Lov.
 Der lod han i dunkle Skygge
 Sig et helligt Kloster bygge,
 At de fromme Brødre trygge
 Kunde boe i tausent Skov.

Ridderen med Falk og Hunde
 Blev nu fra de dunkle Lunde,
 At det rene Hierte kunde
 Følge Fromheds høie Bud.
 Der, hvor Jægerhornets Toner
 Forhen klang i Skovens Kroner,
 Hvor for Fuglen lumste Doner
 Sattes, lod nu intet Skud.
 I de dæmringsløste Skove
 Turde ingen Larm sig vove,
 At de fromme Fædre love
 Uforstyrret kunde Gud.

Hele Baarens Fuglestare,
 Ræd for Larm og Stoi og Fare,
 Floi nu paa de Binger snare
 Til den stille Munkebo,
 Hvor de loftes ei i Roden,
 Hvor de uden Frygt for Døden
 Kunde slaae i Morgenroden,
 Uforhindret, sødt i No.
 Hvergang Klosterflokken ringed,
 Nu hver Fugl, saa let bevinget,

Høit sig op mod Himlen svinged,
Sang saa lysteligt og fro.

Fromme Bønder did hendroge,
Op de deres Hytter flog
Der, hvor Munkene forjog
Overlast og Goldsomhed.
Ind de vel ei turde vove
Sig i Anders' fromme Skove,
Men ved Svens blanke Bove
Satte de sig hisjet ned.
Oldingen dem tidt besøgte,
Deres Tro han fromt forøgte,
Gavmild deres Kirke smykke
Med det Kors, hvor Jesus led.

Hvergang nu en jordisk Smerte
Ungstet deres syge Hierte,
Kloge Raad han venligt lærte,
Deelte ud sin Lægedom;
Hvergang Mismod, Qual og Kummer
Giorde Luften qualm og lummer,
Baftes Sielen af sin Slummer,
Blev det godt, naar Anders kom.
Hvergang til den sidste Hvile
Trætte Legem hen mon ile,
Lod han brustne Die smile
Uden Frygt for Herrens Dom.

Ik! forgieves vil du søge,
Vandrer! end de gamle Bøge,
Som forbandt sig at forøge

Kølighed ved Klosters Fod.
 Yngste Qvist, som da mon skyde,
 Monne Stormen længst nedbryde,
 Da kun lumste Orme tyede
 Til den trostket-hule Rod.
 End vel i de grønne Dale
 Klostret staaer; men stolte Sale
 Paa det samme Sted nu prale,
 Hvor de ringe Geller stod.

Bonden end med Andagt skuer
 Hen til Kirkens hvalte Buer,
 Himlen i hans Hierte luer,
 Naar han nævner Anders' Magt.
 Kiøbstedsfolket, plat og sløvet,
 Fromhed, Kraft og Tro berøvet,
 Sølvets Slaver, slængt i Støvet,
 Nævner det kun med Foragt.
 Skialden, af! hvis Bliif saalænge
 Paa de gamle Mure hænge,
 Griber i de stemte Strænge,
 Blusser, sødt til Sang opvaft.

Hist, hvor Aret Jorden dølger,
 Hist, hvor Diet blidt forfølger
 Agrens tunge, gule Bølger,
 Sort et Kors paa Hvien staaer,
 Hellig Anders reist til Ære,
 At hans Aand kan altid være
 Egnen nær, og Dmsorg bære
 For sin Ager, Aar for Aar.

Hvergang Blomsten Engen spætter,
 Hvergang unge Løv sig fletter
 Guldt i Mai, da først sig sætter
 Nattergalen der, og slaaer.

Slagelse.

Hungrige kom vi til Slagelse By. Hvor nu er et Herberg,
 Boede i fordums Tid eensomt og roligt en Præst.

Rundt Vertinden omkring mig viste; hvor Køer og hvor
 Heste

Havde staaet tilforn, indbragtes Gæsterne nu.

Viis var Indretningen giort, jeg Vertindens Sindrighed
 prisste;

Selv nu i Slagels man seer rundtom Forædlingens Skridt.

Korsør.

Her er altjaa den By, hvor Jens Baggesen fødtes? Hvor
 liden,

Brytstældig, sørgelig, mørk; comist som Stabelstad dog!

Bølgerne slaae paa dens Bred melodisk, naar Veiret er
 stille;

Kommer der svageste Storm, bruser det grumset med Slud.

Blasten ryster dens inderste Tommer, bestandig den frygter

Døden, og lever dog end, skiondt kun et sørgeligt Liv.

Yderst paa sjællandske Kyst, naar mod Landet den vender
 sit Die,

Smiler mod Marken den tør, munter og dansk jovial;

Men naar til Vandet den seer, da blegner den søsyg, for-
virret,
Stranden urolig og vild afløffer Bølgen en Klang.
Underlig blandede By! uagtet din Svaghed og Brusen
Maa jeg dog have dig kjær, enten jeg vil eller ei.

Korsørs Fæstning.

Bygningen hist, hvor Kanoner er lagt, var fordum et Kloster,
Siden en Fæstning det blev, nu er det Pakhuus for Korn.
Saadan gaaer Humaniteten frem! I barbariske Tider
Dyrkedes Gud, saa Krig, endelig Uger og Eng.

Korsørs Kirke.

Ind i Kirken jeg treen med Forundring, thi Loftet foroven,
Uden Hvælving og Muur, havde kun Bræder til Skiul,
Heller ei var den bygt i det hellige Kors, og i Choret
Stod der for Præsten en Stol, reent mod sædvanlige Skif.
Men af Forundringen kom jeg, da Gen mig sin Mening
betroede:

Sikkert til Magazin troede han Huset opbyggt.
Hvor forunderlig Tiden dog Alt omvæltter i Verden:
Kirken nu Pakhuus, og Pakhuset nu Kirke blier kaldt!

Birkners Gravskrift.

„Sandheden tro døde Birkner.“ Hvad var han? „En
redelig Borger.“
Ellers Intet? „Stribent?“ Meer ei? „Christen og Præst.“

Giv da Keiseren det, som er Keiserens, Gud det, som
 Guds er,
 Og sæt for „Sandheden“ Gud; bedre det passer sig her.

Binden.

Alt kommer an paa Binden til Søes, tidt pludselig slaaer den
 Om til en anden Kant, Alting maa lystre dens Bink.
 Poesie er, som Søen, et Hav med utallige Bølger;
 Digterens Lune gjør her Indgreb i Koli Ret.
 Derefter Farten maa rettes; thi, Kæjer! forlad, hvis i Digtet
 Stundom frydse du maa, ret som paa Bæltet din Ben.

Reisen over Bæltet.

Med smukke, lange Vers jeg agter at afmale,
 Hvad meer mig hændet er; men først en lille Tale!
 Hvorfor jeg vælger her et andet Versemaal,
 Har Epigrammet jagt. Naarhøjest man stanger Mal,
 Saa bruger man en Kiep, til Hvalerne Harpune,
 Til Vexler Blæk og Pen, til Bautasteen en Rune.
 Hver Ting udfræver Sit og sit særegne Sted,
 Og iblandt andre Ting kan Vers dog løbe med.
 Jeg veed vel, der er dem, der Saadant vil fordømme,
 Som for sliig Mening mig kun lidet vil berømme,
 Som sige: „Vers er Løgn, et Skyggespil, en Drom“;
 Men, sandt at sige, jeg paa dette Sted er om.
 Antaget altjaa her, at Vers er Ting, min Kiære!
 Imellem os, er Ting det Mindste, det kan være,
 Og mangt et dygtigt Vers, som ei er reent Cujon,

Vil ofte gielde selv for en honnet Person —
 Antaget, det er Ting, saa falder det i Sandser;
 At ei det falder stygt, derfor maa Smagens Pandser
 Beskytte Rimeren; at Alt kan falde smukt,
 Snart dette Metrum, snart et andet bliver brugt.
 Naar man har Suppe spist, saa pleier man at elske
 En Mellemret med Kaal, med Roer af de botfelfke,
 Saa Fiskemad, saa Steg, saa Kage, saa Dessert,
 Men under alting Viin. Min Ven! af dette lær:
 Bed Vinen jeg forstaaer kun Hypocrenes Kilde,
 Bed Maden Poesie; thi gior jeg ikke ilde,
 Om i Lovhytten her jeg under kelig Bust
 Med Smag tillaver dig — en Smule Ruskumsmusk.
 Den Ret er meget god, jeg selv har kiendt en Gubbe,
 Som foretrak den langt for den rumfordske Suppe,
 Der laves til af Been til fattig Kærsers Larv,
 Skiondt slige Knokler er som oftest uden Marv.
 Jeg haaber ogsaa, at du her formilder Vinen,
 Da atter du din Ven gienseer: Alexandrinen,
 Af hvilken altid du har holdt saa stor en Klat,
 Som Alexander dig i Verden var forhadet.
 Den er dig meget kjær: saa godt den laer sig læse;
 Du ei forlanger, at man op for dig skal kræse.
 Skiondt Hexameteren gaaer og paa siette Fod,
 Saa har du Ret deri, den er ei nær saa god.
 Den er saa underlig, den er saa reent forbandet;
 Det ene Vers er ei aldeles som det andet.
 Et Ansigt ligner det, paa Halsen af en Mand,
 Med Hage, Næse, det vel Ingen negte kan;
 Dog er de ikke eens. Sligt kan du ikke lide.
 Tilgiv, at du har maatt i sure Ubler bide!
 Men har du Ublet bidt, og var det alt for suurt,

Skal paa din Læbe nu lidt Sukker vorde smurt.
 Ved Sukker mener jeg da disse Vers, min Kiære!
 Af dem jeg skrive kan saa mange, det skal være.
 Jeg hviler mig imens; det er, som jeg holdt op,
 Og Digtet gaaer dog frem, og siger ikke Stop.
 Man skriver dristig til, man støder ei sin Dommer;
 Først i den siette Fod er det, at Rimet kommer,
 Man kan betænke sig — et høist uskyldigt Kneb
 For den, som ikke er ret hurtig af Begreb!
 Een Ting der endnu er, hvad jeg som en Skribenter
 Først her fortælle maa til mine Recensenter,
 (Det altid kiedsomt er, naar det doceret blier,
 Som man forkasted, før man sværted sit Papi):
 Hvis Parentheserne man finder lidt for lange,
 Og alt for hyppig brugt i disse mine Sange,
 Saa taer vildfaret man Rubinen for en Byld;
 Thi Digtet er kun til for Parenthesens Skyld.
 Jeg mod min Hensigt har da ingenlunde svigtet.
 En anden Sag det var, om den var til for Digtet;
 Men nu desværre man jo vender om paa Alt.
 Det var, hvad først til dig jeg skulde hae fortalt.

Med Længsel ventede jeg paa Horizontens Bue
 Nu Dagen. Dagen kom; men Dagen havde Snue,
 Den saae saa søvrig ud, saa visen og saa plat,
 Som om en dygtig Sviir den havde havt i Nat.
 Hvad ei et Under er. Naar du og jeg begravet
 Hver Aften blev, som den, dybt udi Verdenshavet,
 Saa drak vi ogsaa med, og det saa meget, Ven!
 At næste Dag maaskee vi knap stod op igien.
 Saa meget mere er da Dagen nu at agte,
 Som sliig Extravagants vil ikke eftertrage,

Som drifter sagtens lidt, ved Sang af Skovens Skiald,
 Naar hele Dagen smukt den har opfyldt sit Kald,
 Men staaer dog op igien, og Morgenstunden lover.
 Det yderst fielden er, at Dagen sig forsover.
 Det være kan engang, naar i et Afssemblee
 Ham Maanen negtet har den smukke Sol at see;
 Da bliver han lidt mut. Det varer dog ei længe;
 Som oftest staaer han op, mens vi er end i Senge.
 Nu altsaa: Dagen kom i smudsket Slaaprof klæd,
 Den ned paa Jorden saae — og hulkede, og græd.
 Om nu det var af Sorg, om nu det var af Glæde,
 At jeg saa bitterlig da saae den Dine væde,
 Det veed jeg ikke vist; nok er det: Dagen saae
 Til Jorden graadfuld ned med skiden Slaaprof paa.
 Sligt Barsel var ei godt. Jeg selv blev meget bange.
 Jeg ellers fik er; men hvad Barsler anbelange —
 Jeg tænkte: Vandet er kun tyndt, ei saa compact,
 At det imodstaae kan dit Legems Tyngselmagt.
 Jeg frem en Table tog, mig uden at berømme,
 Og regned sindrigt ud, at — ei jeg kunde svømme.
 Jeg vidste, kun i Vand man veier fire Pund;
 Men hvad vil det forslaae? man drukner som en Hund.
 Heraf du seer, min Ven! at ei jeg følger Skikken,
 Og er i Bers kun lærd, men ogsaa i Physiken.
 Jeg haver vidt det bragt, og veed endog til Nød:
 Electrifiering er den Kunst, som giver Stød,
 Som slaaer os tidt ihjel, som os i Haaret trækker;
 Lustpumpningen den Kunst, som Mandedrættet stærker;
 Magnetifieringen os viser hen mod Nord,
 Hvor Jis og Sneen vildt rundt om paa Marken groer,
 Hvor ei man nødig har for Sol at sætte Sluse,
 Og at opelske Jis ved Kunst i Drivehuse.

Jeg selv galvaniseert har en aflivet Frø,
 Som ganske rigtig traf sit Been, da den var dø'.
 For atter altsaa nu (hvad ei jeg var forpligtet)
 Fra Parenthesen lidt at komme hen til Digtet:
 Jeg tænkte: Herregud! det var dog rigtig fælt,
 Hvis drukne skulde du paa dette ringe Bælt;
 Det var dog ret fatalt. Din Kiøle ei er krympet;
 Jeg er ja bange for, den bliver sammenrympet.
 Man har ei Raad til Sligt, især naar man er død;
 Selv nok, mens Liv man har, man slide maa for Brød,
 Hvor meget mere da! Smaafolk er ingen Grever.
 Det er dog egentlig af Livet, at man lever.
 Som sliig Betragtning nu sig vælted i min Aand,
 Treen Pigen ind med en Tallerken i sin Haand.
 Jeg havde mig udbedt af Bouillon en Smule;
 Jeg var ei ganske vel, jeg horte Binden kule.
 Jeg sad Odysseus liig, paa Dansk, som han paa Græsk.
 Jeg tænkte: Bouillon kan hjælpe dig, skiondt Flesk
 Ei Grethe meget hjalp i Elskov uden Strømper.
 Beständig tænkte jeg: Hvis Vandet Kiølen krymper!
 Jeg sat paa Skeen tog, det smagte mig bon bon;
 Naturlig faldt mig ind — Gotfred af Bouillon.
 Jeg tænkte: Nu, som han, du Reisen skal beramme;
 Thi Fyen og Jødeland er jo dog meest det Samme,
 Det Eine kiender du meer end det Andet ei,
 En Bei er kort, een lang, men Beien er en Bei,
 En Bei, som er af Vand, den Egenskab besidder,
 At den kan drukne dig saameget, som den gidder.
 Hvad om paa fierne Kyst med Spyd og Sværd og Stang
 Fyenboen rede staaer, og vil din Undergang?
 Jeg negter ei, det blev mig ganske sort for Diet.
 Jeg ud til Smakken saae, om den var vel fortoiet.

Jeg blev en Skipper vaer, af Mandſkab var der To:
 Det trøſtelige Syn mig atter gjorde fro.
 Om Hjertet let jeg blev; jeg tænkte: For det Førſte
 Vi er dog altid nok til dem i Thyen at borſte.
 Jo færre Folk vi er, jo ſtørre blier vor Pris.
 Vi Alting dræbe vil; kun Jverſens Avis
 Vi Livet ſkienke kan, paa Vilkaar, at han rojer
 Fornemmelig førſt os, ſaa vore tre Matroſer.
 Som ſagte ved mig ſelv jeg talte diſſe Ord,
 Jeg ud paa Smakken treen, og hen ad Havet foer.
 Du, ſom har hidindtil kun ſat din Fod paa Landet,
 Du lidt dog vide maa, hvordan det gaaer paa Vandet.
 Et ſkovloſt Land det er, beſøgt af mindſte Vind,
 Al Jordens Fugtighed det ſuger til ſig ind.
 Derfor man tidt er nød't at bruge Smakker, Baade,
 Da meget ofte lidt det falder i det Baade;
 Hvis man vil komme frem, i Fald det ſkal gaae godt.
 Paa denne Dag iſær var Vandet meget vaadt.
 Der høie Bolger gif, jeg horte grant det ſyde.
 Et Marſviin hørte jeg tæt under Smakken ſkryde.
 Jeg ſtrax mig flytted bort, hen i en anden Kant,
 Og hvad jeg giemte førſt, det var min Proviant.
 Jeg tænkte: Sluges du, det jævner ſig med Tiden;
 Men gaaer din Proviant, hvad ſkal du æde ſiden?
 En klog og ſindig Mand bør giøre ſit Beſtif
 Paa Levetiden heel, ei paa et Dieblif.
 Jeg havde ikke glemt ved Snapsen af Genever,
 At egentlig det er for Brødets Skyld, vi lever,
 Skiondt jeg den Paradox har hørt af Viſes Mund,
 At Brødet egentlig var til for Livet kun.
 Jeg angſt vor Skipper bad i Seilene at puſte,
 Jeg ſpurgte ydmygt, om han hørte ei, det ſnuſte.

„Hvad snuse?“ sagde han; „er det at stifle paa?
 Har Bandet Lov for ham ei paa mit Nor at slaae?“
 Da blev jeg glad, min Fryd jeg kunde ei fordølge;
 Hvad jeg for Marsviin tog, var en uskyldig Bølge.
 Mit Hierte i mit Liv da gjorde glade Hop;
 Af overvattes Fryd jeg maatte kaste op.
 Sligt kom mig jelsomt for. For ret at overtænke
 Den hele Hændelse, jeg paa Kabyttens Bænke
 En Seng mig giøre lod, og lagde mig deri,
 Dg stod ei op igien, før Farten var forbi.
 Jeg kunde Meget her poetisk nu asmale,
 Hvis mig forarged ei sliig daarlig Paafundstale.
 Jeg kunde røre om hvordan Neptunus op
 Af Havet frem sig skød, og rystede sin Krop;
 Hvordan Najaderne med sivbegroede Stakker
 Dg hvide Bryster kom; og Saadant. Jo, jeg takker!
 Men Gud bevare mig! Nei, Hanen smukt i No!
 Man ei letfindig bør befordre Overtro.
 Hvad er Neptunus vel? Søvandet, naar det skummer.
 Hvad er Najaderne, om ikke Torst og Hummer?
 Hvad er en Havmand meer, end dette Sælhunds-Pak,
 Udaf hvis Skind vi gjør os Punge til Tobak?
 Dg hvad er Thetis? Vand. Dg nu den Mær, som kobler,
 Fru Venus, hvad er hun, om ikke Bandets Bobler?
 Dg hvad er Wolus? En Bind. O, Musa! ti!
 Jeg lider for min Død ei sliig Bindmageri.
 Skal endelig en Gud da frem, for Bind at giøre?
 Nei, Gud skee Lov! nu har vi Sligt dog paa det Tøre.
 Nu veed vi: Hedens Kraft (Tak være vor Fornuft)
 Udvider her og der den sammenpakte Luft,
 Meer Num den have maa, derfor i Seilet taer'et.
 Saaledes er da det Mysterium forflaret.

Alt Alt af Suur=Stof, Vand=, Stik=Stof og Kul bestaaer,
 Saa vidt vor Videnskab alt nu til Dato gaaer;
 Hvad disse er, hvordan de Alting kan bestride —
 Det veed vi endnu ei, det faae vi vel at vide.
 At destruere Alt — det kan vi nu perfect.
 At componere? ja, det maa en anden Slægt.
 Tid er en Sandseform, dog meget den udretter;
 Naturen lystre skal, hvor meget den end sprætter;
 Til sidst vil Mennesket, blot ved Forstandens Bud,
 Forstaae at skabe Alt, saa godt som næsten Gud.
 Derfor til Dvertro man bør ham ei forlede,
 Han er sin egen Gud, han bør sig selv tilbede.
 Det andet Bæsen er kun Egoisterie,
 Og Bæv og Nonsens af den dumme Phantasie,
 Som, skiondt ved Skiebnen den har nydt den store Lykke,
 At være af vor Siæl et ganske artig Stykke,
 Bør dog afhugges reent, og kastes i en Krog,
 Og af den anden Deel behandles som en Bog.
 Poeten derfor kun bør gavne og fornøie,
 Og hjælpe Maven til sin Næring at fordoie.
 I Fald det lykkes ham, er ingen Mand saa plump,
 At fra sin egen Mund han tager glad en Slump
 Af Stegens Laurbærlov, og rækker dem sin Kone,
 At hun, som før kun ham, Poeten nu skal krone.
 Det Qvinde=Arbeid er, til Saadant er de vant,
 Paa Pynte=Nettighed forstaae de sig galant.
 Dog, for Herr Criticus for meget ei at plage,
 Jeg til Historien begiver mig tilbage,
 Og kan fortælle ham: vi foer paa Bindens Lyn
 Til næste christne Land, og dette Land var Tjen.

Reisen fra Nyborg til Svendborg.

Som nu i smukke Rime=Vers,
 Der svaie hen paa langs og tværs,
 Og trækkes i det vide Rum,
 Saa seigt som Gummi elasticum,
 Jeg søgte nys udi min Sang
 At male Skibets Gyngegang,
 Saaledes vil jeg atter her
 Afskildre dig, min Læser fier!
 I Anytteversets Krykkedands
 Den Reise, der blev giort til Lands.
 I Fald du støder mod en Knort,
 Skal du det ikke agte stort,
 Men som et Billed det ansee
 Paa Landeveiens Qual og Bec.
 Dog maa jeg mig forlige først
 Med syenske Mand, som for Blodtørst
 Jeg hist mistænkte i Korsør,
 Og siige her til hans Honneur,
 At uden Spyd og Morderaand
 Han stod paa Strand med Hat i Haand,
 Da Færgesmaffen gjorde Stop,
 Og vi steg høit paa Landet op.
 Vi takked i en ivrig Bøn
 Neptuni søerfarne Son
 (Den Gamle er alt længe død,
 Nu Sonnen har hans Levebrød),
 Fordi han os paa denne Bei
 I Havet havde druknet ei.
 Sandt nok, det var en farlig Tour,
 De lumste Marsviin laae paa Luur.

Skiondt det var paa en Hundedag,
 Var Solens Hede dog saa svag,
 At skiondt vi paa den kolde Smat
 Paa Kiolen havde hver sin Frak
 Og over Frakken en Kawai,
 Saa hialp det dog det Mindste ei,
 Hver stod og frøs ret som en Hund,
 Og Tanden flapped i hans Mund.
 For Noget var dog dette brav:
 Da Heden paa det danske Hav
 Faldt med jaa ringe Bælde ned,
 Og var snart slettes ikke heed,
 Saa sad vi ogsaa ganske trygt,
 Og havde ei den mindste Frygt,
 At nogen Sælhund, os til Dval,
 Af Heden skulde blive gal.
 Vi saae vel Mestermændens Mænd
 At gaae paa Isens Stumper hen,
 Og hugge ned i Bølgens Top,
 Hvergang en Sæl staf Snuden op;
 Men jeg tør dristig sværge paa:
 De kunde gierne lad dem gaae,
 Thi hver en Sæl, jeg kunde see,
 Var ikke mere gal, end de.
 Dog nok om denne Reise nu!
 Vi gjorde, hvad vist ogsaa du
 I samme Casus havde gjort:
 Da vi var ganske giennembor't
 Af Stormene, som løb omkaps,
 Saa gif vi ind og fik en Snaps
 At aabne vore Maver med;
 Derpaa vi paa det samme Sted

En Skeefuld Suppe os udbad,
 Og efter den lidt Estermad.
 Derefter, da ved Stormen brat
 Bor Hest var bleven ganske mat,
 Som ikke var til Søen vant,
 Og Frygt med slig en Tour forbandt,
 Saa meget meer, da nys han jaae
 Sin Dvirghed paa Ijen gaae,
 Og domte efter sin Forstand,
 At den, der skulde slaaes, var han,
 Da han var ikke mere fed,
 End Hundedagens Sol var heed —
 Saa lode vi en Postkarl hen
 (Til Hest da) spænde foran den,
 Og lod ham, som han kunde bedst,
 Bortslæbe os med Bogn og Hest.
 Paa denne nemme Maade kom
 Vi ud af Staden Nyborg, som
 Er tiere den Ulykke hændt,
 At den, som Kiøbenhavn, er brændt.
 Dog har den efter dette Pas
 I Bindverne faaet større Glas,
 Og sine Gader desforuden,
 Som vore, stumpet af for Snuden
 (Vi elske, skjøndt en Smule plumpt,
 Foreningen af Lyst og Stumpt).
 Jeg kunde her nu lettelig
 Paa otte Sider male dig,
 Hvordan i otte Timer vi
 Hvert Veiens Hul fik kiørt forbi;
 Hvordan vi over Knort og Steen,
 Uden at brække Hals og Been,

Dog endelig, forstødt, forkiørt,
 Omfider blev faavidt bønhørt.
 Men dette maa dig være nok,
 Paa det du, fom Niels Hansen Rok,
 Skal ikke fige om min Sang:
 Af, Bee! den Indgang var for lang.
 Saa meget til din Rolighed
 Troer jeg er nok, naar fun du veed,
 At Ende vi paa Reifen fik;
 At Gigen ei i Stykker gif;
 At Svendborg tog os i fin Favn
 (Sviinborg er Byens rette Navn);
 At Brandevin og Smørrebød
 Bortfiernede vor Hungersnød;
 At Søvn vi fik, fom høist var nødigt —
 Meer vilde være overflødigt.

Svendborg Sund.

Saa venlig er Luften, mildt Skyerne staae
 Dg svale for Solheden køligt paa Himlen;
 Fra Kirken høst lyder den hellige Bimlen,
 Dg Boverne rulle halv graae og halv blaae.
 Saa lad da nu Riolen i Bølgerne gaae!
 See Svendborg, hvor med fine Spir den bortiler;
 Dg Søndagens Morgen os hellig tilsmiler,
 Dg skumklædte Dyrger paa Forstavnen slaae.

Som Vand i en Urne med Blomster omsat,
 Saa favnes af brogede Strandbredde Sundet.
 Naturen opvaagner, fom nylig var blundet,
 Rødmusset den stiger af vægende Nat.

Dg hisset staaer Kirken ei længer forladt,
 En Bønderflof kommer af Mænd og af Koner,
 I Helligdragt lyde de Klokkernes Toner.
 Sanct Jørgen opliver hvert Hierte saa mat.

Sæt Seglet kun til da, du beglædte Dreng!
 For Smakken hen over de spillende Bønde
 Til Den, hvor Lov sig med Blomsterne blande,
 Dg reder for Freia en duftende Seng.
 Sagtmødige Bolge! med Bælde dig slæng;
 Buft, Stormvind! i Seilet med fuldere Kiæve,
 At Bakken vi naae, hvor sig Hytterne hæve
 Saa front og enfoldigt paa luftige Bæng.

Men vogt dig dog, Søgut! Skiondt Farten er god,
 Skiondt rislet kun Binden Smaabølgerne furer,
 Den skaldede Dødmænd dog lumskelig lurur,
 Gi Bønden ham lædsfer, men Menneskeblod.
 Skiult stemmer mod Grund han den steenfaste Fod,
 Dg venter, at Sneffen mod Jøsen skal bruse,
 At kullede Tinding den grumt kan nedkruuse,
 Dg adspilte Brøget paa sørgende Flod.

Hurra! der er Land, nu er Faren forbi.
 Knap staaer jeg paa Laasinges grønflædte Tuer,
 Før strax jeg en Buft af Kiærminderne skuer,
 Der smile til Himlen i sod Sympathie.
 Fra trælbundne Stavn skal min Haand eder frie,
 Dg høit paa min Hat skal jert Hoved I bæere,
 Lidt nærmere Himlen, Smaablomster! og være
 Kiærminder om Farten, som nu er forbi.

Thorsing.

Venligen vinkte paa grønne Strand de knudrede Bøge,
 Selsomt det blomstrende Løv visted, og hvalte sig fiæft,
 Fuglen i Toppene sang, giennem Blomsterne risled en Kilde,
 Alt (saa tyktes det mig) tolked et ældgammelt Sagn.
 Dg før det forskende Blik, som utrættelig skued didhenvendt,
 Flux sig forvandlede hvert Træ, blev til en drabelig Helt.
 Toppen blev til en Hielm, dens Løv til en vaiende Fjærbust,
 Dg til et Pandser af Staal glatted sig rynkede Barf.
 Grenen strakte sig ud som en Arm med et blinkende Glavind.
 Saadan stod Kæmpen med eet fiæft for det undrende Syn.
 Længe jeg stirred, før ret jeg blev vaer, at kun Alt var et
 Blindværk;

Som et Varsel jeg dog Synet betragted, og taug.
 Dg hvor hurtig forklarte sig Alt, da jeg undrende hørte
 Dens sandfærdige Navn: Thorsing, ei Taasing, forventd.
 Thorsing! Herlige Thor! saa stod dit hellige Tempel,
 Midt i Danmark omtrent, hisset, hvor Træerne staae?
 Nu begriber jeg først mit Syn, hvi de vinkende Bøge
 Tyktes mig Kæmper i Jern, rusted' med Glavind og Skiold.
 Nu jeg begriber Foræringens høie Betydning, da fordum,
 D! du blev Helten til Løn, Manddom fik Mandigheds Hiem.
 Thi Kong Christian stod høit i sin Hal, med et faderligt Die
 Bendt imod Kiøgebugt; Stunden var vigtig og stor.
 Suel var giordet til Strid, rask blussed den dristige Kæmpe,
 Lofferne slagrede vildt, Kamplysten stod i hans Blik.
 „Niels!“ lød Konningens Ord, og hans Haand laae paa
 Kæmperens Tinding,
 „Gaf nu med Gud, min Søn! rust dig, og vent paa mit
 Bud.“

Dg nu stod Dankongen, og saae, og beregned, og pønsed;
 Fienden ei laae ham tilpas, Suel fik til Angreb ei Bink.

Bludselig dundred Kartoverne dumpt i den svulmende Havbugt,
Dg over oprørte Vand slyngte sig Røgskyen hen.

Blussende Konningen stod i sin Borg med vredeligt Ansyn,
Harmfuld skjælved hans Haand under det speidende Glar.
Danerflaaden tog Flugt (saa syntes det), Krigsluen brændte,
Driftig paa egen Haand frækt af en Undersaat tændt!

Da svor Skioldungen dyrt, i usigelig Harme, ved Himlen:
„Slagen skal du, Niels Juel! hænges i Galgen med Jern“.
Men, som det pleier at gaae (hvert Land flækker særegne
Drift ud),

Huusvant fra Lodbroks Tid Dboen pladsker til Søes.
Saadan gif det saa tidt, og saa gif det her, thi Niels
Juel kun

Flygted paa Skrømt, for at slaae Fienden for Alvor paa Flugt.
Dg da bedækt nu med Støv og med Sved og med Blod
han paa Land steg,

Knælende ned for sin Drot, fuldvel sin Brøde bevidst,
See! da græd Dankongen; thi ret som en Misdæder knælte
Ydmyg den herlige Helt, ventede sin Driftigheds Løn.

Kiærligt han tog ham i Favn, som en Fader han løstede sin
Finger:

„Niels! Niels!“ smilte han blidt, „nys jeg en Lænke dig svor;
Den skal du faae.“ Men flux af sin Hals tog Kongen en
Kiæde,

Tung af hiin rødeste Guld, rundt med Karbunkler besat,
Hængte den trindt om Heltens Hals; og det blomstrende
Thorhing

Blev den Galge, hvori herlig Forbryderen hang.

Oerfarten fra Bemmenæs til Rudkiøbing.

Aldrig frysted mig Søen saa fast i sin svulmende Favn, som
 Hist, da paa kæmpende Baad hen vi mod Rudkiøbing foer.
 Vinden var stik os imod, ned styrted den skyllende Bladskregt;
 Ewig vi frydse var nedt, Staden et Bøsseskud nær.

Saadan Odysseus stred, da, viklet i Tang og i Stene,
 Han, som en Havpolypp, drev paa fajakiske Sø.

Giispende greb han forgieves om Klippen med hudløse Hænder,
 Altid tilbage kun slængt grunt af den rasende Strøm.

Endelig naaede vi Land, og det Første, mit Die paa Strand
 saae,

Var en midaldrende Mand, klædt i en flagrende Dragt.

Jøsen var ubedækt, vildt slynged hans Haar sig for Vinden,
 Kraftig i høire Haand holdt han en tregrenet Fork.

Tanf min Forundring, Ven! da jeg saae, det var selve
 Poseidon.

Leende saae han min Nød, vinked, og talte mig til:

„Digter! nu veedst du dog lidt Besked om, hvorlunde det
 har sig

Midt paa en Sø i en Storm; vist det vil være dig Gavn.
 Ak, du ynkverdige Mand! du fryser, troer jeg; din Raabe
 Slæber du paa, som paa Bly, ikke en Trevl er der tør.

Slipper nu Riølen, Tritoner! Alt nok er den Kløgtige straffet
 For sin ukyndige Snak hidtil om Bølgernes Brag.“

Slige var Jord-Dombæltrens Ord, og flux som en Taage
 Reiste han sig, og forsvandt hen ad det baltiske Hav.

Slukøret skyndte jeg mig i Læ; men hvad Guden mig sagde,
 Skrev jeg bag Dret mig dog. Skade gjør klog, om ei rig.

Apotheket.

Nylig i Rusk og Slud paa Dybet af gyngende Bræt slængt,
 Giennempidsket af Regn, ganske forstumlet af Storm;
 Omflødte nu fra Top til Taa, i en hyggelig Stue
 Midt for det ventende Bord, i en Families Skød!
 Suppen ryger, ei Brændingen; Ceres har Nimrod med Buen
 Venligen Haanden raft, kæmper Neptunus imod.
 Kræften, han røved, erstatter os de, og den Munterhed,
 Taagen

Udsluffed lidt efter lidt, vækker den venlige Bert.

Vil du et Contrafæi, Ven! af min Huusvert? Vel, du har
 seet ham:

Apotheker han er; mind dig det goethiske Digt!

Men, som den driftige Mand er Meer, saa ligner han mere,
 Baade i Kraft og Gemyt, Berten; thi Bert er han med,
 Gaaer, som hiin, i Støvler og Frak, den forstandige Hustru
 Taaler ei Slaaproffen meer, reent den er kommen af Brug.
 Ogsaa har han to Børn blandt fleer, en Søn hedder Hermann,
 Dattren Dorthæa; fort, Alt træffer bogstaveligt ind.

Bacchus, din Skielm! jeg troer, du har Binger, som Amor;
 hvo bragte

Dig over Bæltet herhid? har man paa Langeland Biin?

„Ja, tilvisse, Broerlille! og den, som god er. Nei, see kun!
 Troer han da, Biindruen groer hisset paa Kongens ny Torv?“
 Ergo er Langeland ei saa gal, som jeg havde ventet;
 Fast jeg formoded, I her leved et Robinsons Liv.

„See mig engang til den Kiøbenhavnner, hvor han er opblæst!
 Nævn mig en Ting, I har hist, som vi vel ikke har her?
 Binen, den har han nu smagt, min Ven! og hvad Maden
 betræffer,

Skikker for mig sig vel ei —“ Maden var ypperlig, Ven!

„Godt; og hvad vil han da meer? Om et Dieblif faaer
han en Rage,
Ublefage; nu vel! trænger han saa til Courtin?
Vil han i Klub? Vi har Klub, hvor man kommer og
vovler og fiedes,
Ligesaa godt som hos jer; Klubben har Bibliothek.
Handel og Bandel gaaer her saa godt, som hist; var kun
Havnen
Bedre! dog hielp vi os endnu med den, som vi har.
Vil han Comodier see? Det er Skade, han kommer saa silde;
Jeppe paa Bierget paa Tydsk spille nys Reizensteins Trup.
Snart, naar Beiret blier godt (det er ogsaa et Ewigheds
Regnveir),
Giver den selvsamme Mand hist os et Fyrværkeri.
Han er Poet, har jeg hørt. Vi har ogsaa Poeter i Landet:
Bünou, en ypperlig Mand; kiender han Odense=Skiald?
Ligesom han, har han giort en Tingest om Anden April sidst,
Ligesaa ædel og rørt, huuslig; til Heltenes Roes.
Snart gaaer Skibet af Stabelen hist, saa skal han sig undre
Bed Henrik Brangels Røst; saa raaber ingen Matros.
Humoristiske Mænd har vi og; naar vi mindst det formode,
Kommer den strynøesse Degn; saa vil han først faae sin Fryd.
Det er en reen Polyhistor; først Sømand han var, saa
Provisor
Her i mit Apothek, saa fik jeg giort ham til Degn.
Herligt han passer sin Dont, kun eengang (hvad mægter ei
Banen?)
Sagde for Amen han Stop! kort, paa sin Sømands
Maneer.
Hvad nu Landet selv betræffer, saa gaa hen og læg sig,
Han med sin siællandske Mark, sær om den By, hvor han boer.

Her gaaer det raskt Baffer op, Baffer ned, giennem Skov,
 giennem Engbund,
 Snart i den hvælvede Lund, snart ved den rislende Sø."
 Saadan talte min Bert, og skienked bestandig mit Glas
 fuldt,
 Draf saa med hiertelig Hu hele Familiens Skaal.
 Ved hans godlidende Skiemt jeg min Træthed og Reise
 forglemte,
 Bertens muntre Gemyt muntred den taagede Dag.

 Omskiftning.

Ikke længer Hiulet ruller,
 Sneffen meer ei Bølgen bryder;
 Vel, saa vil jeg nu i Hallen
 Hænge den antike Lyra.

Medens Bognen let henrulled
 Over Marker, giennem Byer,
 Lød dens Gang, dens muntre Raslen,
 Som et Hexameter lyder.

Raskt vi svæved giennem Luften
 Paa de høie Sæders Hynde,
 Tvende Hiul fun under Bognen;
 Mangled ene Baabengnyet —

For, som hist de græske Helte,
 Os i Kampen ind at skynde.
 Med min vældige Muriga
 Kunde Slaget snart begynde.

Hexametret svulmed op,
 Naar vi foer paa Bølgens Rygge;
 Riæft med Skummets korte Blomst
 Saae vi det mod Himlen syde.

Sank da Bølgen atter venlig,
 Svandt dens Brusen og dens Fylde —
 Det var Søens Pentameter:
 Slutning, Rolighed og Ynde.

Boguen ruller meer ei nu;
 Intet Hav, og ingen Skynding.
 Skoven duster Foraarsfryd,
 Rattergalens Stemme tryller.

I de dunkelgrønne Skove
 Svæver underlige Skygger;
 Her i dette søde Ly
 Jeg min Sommerhytte bygger.

Syden har besøgt vort Norden,
 Dalen hun med Elskov fylder;
 Vel saa skal Romancen sig
 Nærme til min Rosenhytte.

I den gamle Bøgeskov
 Her, hvor tusind Stemmer lyde,
 Skal den sagte Githers Klang
 Ogsaa Lusten giennembyde.

Faareveile.

Hvor Bøgeskoven slipper
 Higt paa den grønne Jord,
 Hvor tørstigt Faaret tripper
 Ned mod den lille Fiord,
 Hvor Ingen meer kan seile,
 Et gammelt Taarn man seer;
 Det kaldes Faareveile,
 Thi det mod Veilen leer.

Saa trofast det sig hæver
 Alt med sit smekke Spiir,
 For ingen Storm det bæver.
 Saa underlig man blier.
 Hvo er vel dets Besidder?
 Blandt Hytters lave Skof
 Det kneiser, som en Ridder
 Midt i en Bønderstof.

Afsted! Vi os vil skynde
 Hen mod den gamle Muur,
 Som med ærværdig Ynde
 Staaer i en ung Natur.
 Nu er vi der; snart finder
 Jeg Ridderjalen hvalt. —
 Hvordan? mon Borgen svinder?
 Er denne Indgang Alt?

Er alt det Andet revet
 Af yngre Eier ned?
 Kun Taarnet reddet blevet
 Ved sin Ærverdighed?

Man Jord i Graven finder;
 See, hvilket Blomsterliv!
 End os om Vandet minder
 Kun hist og her et Siv.

Her er en Bro, her flyder
 Endnu lidt Mosevand.
 Men, tys! Velkommen byder
 Os hist en gammel Mand;
 Bort fra de stærke Rester,
 Som ei endnu er Gruus,
 Han leder sine Giester
 Ind i det stille Huus.

Med Straa er Taget tækket,
 Men Stuen høi og stor.
 See, hisset staaer alt dækket
 Det giestfri Kaffeboard;
 Og Husets blide Qvinde,
 Skiondt gammel, dog ei svag,
 Hvor mildt hun staaer derinde,
 Og byder os God Dag!

Paa Bindvet hen sig trænger
 Den grønne Green saa nær;
 O see, hvor fuld den hænger
 Af modne Kirsebær!
 Hvor Solens Flamme blinker
 I Frugtens Purpurbarm!
 Hvor Træet venligt vinker
 Os med sin kolne Arm!

See Havens brede Gange,
 Hvor luget og hvor net!
 I ingen engelsk Slange
 Den skyder sin Bosquet:
 Urværdig, streng og lige
 Sin jævne Bei den gaaer;
 Et yndigt Blomsterrige
 Paa hver en Side staaer.

Hen til en Plads jeg kommer;
 Her grønnes Tørvn blid.
 Her bleger heden Sommer
 Den travle Vinterflid.
 Alt, hvad i dunkle Stue
 Løb gennem snelle Hiul,
 Det farver Solens Lue
 Nu med et Lilieskiul.

Hvor rast sig Busken reiser
 Høit i den fro Natur!
 Frisk, tættindflettet kneiser
 Den nysudsprungne Muur.
 Hvor snildt den Grændsen dækker,
 Og skiuler snevre Bold
 Med sine grønne Hækker
 Og svale Sommerskiold!

Hvor høit sig Løvet hvælver
 I denne dunkle Gang!
 Hvor kjærligt Bladet skiælver
 Ved Nattergalens Sang!

Her, staaer et Bord, af Velde
 Mosgroet, men uden Meen;
 Det trodser Tidens Vælde
 Med hugne Qvadersteen.

Men siig os dog, hvorlunde
 Det kunde Alt forgaae,
 Hvi Taarnet ene kunde
 Igien af Alt bestaae?
 Hvordan skal jeg forene
 Dets Præg fra gamle Nord
 Med Hytten, disse Grene
 Og dette fieldne Bord?

Da atter ud os bragte
 Til Taarnet Gubben hen;
 Sin Haand paa Stav han lagde,
 Og svarte saa igien,
 I det hans blide Die
 Mod Himlen hæved sig,
 Hvor Spiret i det Høie
 Sig reiste ridderlig:

„I mange Aar jeg sidder
 I denne Bolig her.
 Engang en gammel Ridder
 Har bygget Taarnet der.
 Han gjorde disse Grave,
 Som deres Volde flaae
 Nu trindt omkring min Have,
 Hvor grønne Hækker staae.

Med høie Bastioner
 Han snild sin Bold forbandt,
 Og stærke Malmkanoner
 Blev sat paa hver en Kant;
 Et Taarn af al Formue
 Han reiste her fra Jord,
 At langt han kunde skue
 Ud over Mark og Fiord.

Som allerbedst den Herre
 Fik giort, hvad her vi see,
 Da, som det skeer desværre!
 Kom Døden med sin Lee;
 Den ændser ingen Standse,
 Dens Haand er grim og stærk,
 Den lærte ham at standse
 Midt i sit skionne Bærk."

Saa ved den Gamles Tale
 Jeg Alt at vide fik.
 Da fra de grønne Dale
 Jeg hæved did mit Blik,
 Hvor over Bortens Bue,
 Som paa forgyldte Bierg,
 Jeg saae en Farvelue,
 Og læste: Gardenberg.

Var det den gamle Ridder,
 Hvis Arbeid vinkte mig?
 O, hulde Fugleqvadder!
 Nu først forstaaer jeg dig.

Han var det, som udførte
 Sit Bærk med dristig Mand,
 Til grusom Døden rørte
 Ham med sin kolde Haand?

Han ledte denne Mose
 I Graven fra sin Port,
 Men blegned som en Rose,
 Og fik kun Taarnet gjort?
 Blev grumt af Døden røvet
 I hviden Pandfersærk,
 Og lod os staae bedrøvet
 Ved det begyndte Bærk?

Farvel! Jeg bort mig vender
 Fra denne Bygning fier.
 En Hardenberg jeg kiender,
 Som signed denne her;
 Et Omrids ud blev kastet,
 En Indgang Borgen fandt,
 Men grusom Døden hastet —
 Og Novalis forsvandt.

Farvel, du stille Have!
 Nu jeg dit Blik forstaaer.
 Farvel, I sunkne Grave
 Fra svundne Manddoms Aar!
 Farvel, du blide Qvinde!
 Du Olding! Mark og Bæng!
 Med stille Veemodsminde
 Jeg rører Harpens Stræng.

Faarebeile Skov.

Tyffe, veldædige Bøge! mosdækkede Stene!

Smilende Stund!

O, hvor du favner mig køligt med løvfulde Grene,
Hellige Lund!

Her under Stammen af dig, medens Fuglene tone

Elskov og Spøg,

Sødt vil jeg hvile, her under din hvælvede Krone,
Knudrede Bøg!

Salige Tempel! kun Fuglenes venlige Qvidder,

Dæmpet og svag,

Ryde med Zephyren, mens i din Skygge jeg sidder.
Blomstrende Dag!

Lesning! din Nathan skal hen mellem Bøgene træde
Ud fra min Bog;

Blid og ærværdig, som de, skal den Adle mig glæde,
Sindrig og flog.

Modige, herlige Kæmpe, i Sværmen gigantisk,

I Dæmringen klar!

Hvo har selv lært dig at gjøre Forstanden romantisk?
Svar mig! o, svar!

Tier, hovmodige Bøge! sæt, Blomster! en Dæmning

For eders Krav;

J har ei tryllet mig ind i den salige Stemning:
Lesning den gav.

Ham har jeg læst, og venligt nedsvømmede Taaren
Under hans Sang.

Dvægsom og venlig og dæmpet, som Skoven i Baaren,
Githarenklang.

Lad dig da stemme, min Luth! Medens Bladene gyngede
Blødt, som et Hav,

Vil jeg min Tak, min Beundring, min Kjærlighed synge
Hen mod hans Grav.

Løsting! du stod, som en Stjerne bag Skyernes Brimmel,
Gensom i Gru;

Høit blandt de evige Lys paa den evige Himmel
Funfler du nu.

Gibsbilledet.

Men hvo er da den Mand, som staaer
Paa Skabet her i dette Kammer?
Naar tændt af Poesiens Flamme
Hid til mit Skriverbord jeg gaaer,
Saa seer betydningsfuld til mig
Den gule Buste, dækt med Støvet,
Snart veltilfreds, og snart bedrøvet,
Alt som min Musa yttre sig.

„Den Gibsfigur, som hisset staaer?
Ja, Himlen veed, hvem det kan være.
Jeg troer, de kalde ham Voltaire.
Han folgetes os for nogle Aar.

Til Døren kom en tydsk Soldat;
 Man kjober let, hvad Armod byder.
 Her sattes han; fra den Tid bryder
 Man sig kun lidt om den Krabat."

Saa talte Husets Søn, og gif.
 Ha! skulde det i Sandhed være
 Den frosne Spottefugl Voltaire?
 Han skal ei møde meer mit Blik.
 Den tomme Siæl, han skal herved,
 Som vilde Kunst og Fromhed døde,
 Dg troede fræk, paa Alt at bøde
 Med usle Stumper Bittighed!

Jeg Buxten tog, dens Klang var hæst.
 Jeg tørte Støvet af og Dsen,
 For ret engang at see Franzosen
 Ind i sit Abefatte=Fiæs.
 Jeg Buxten frem for Dagen tog,
 Dens Ansyn jeg betragted nøie —
 Da trængte Taaren i mit Die,
 Dg Diet brændte, Hiertet slog.

O, Himmel! hvad er det, jeg seer?
 Dig, Elskte! kunde jeg miskiende?
 O, lad min Angerstaare brænde
 Fromt paa dit Billeds døde Leer.
 Johannes Ewald! det var dig,
 Som smilte, naar min Musa smilte,
 Som standsed mig, naar Manden hvilte,
 Som styrked, og som hæved mig?

O, staa bestandig, hvor du stod,
 Og styrk din Ven, din yngre Broder!
 Vi fødtes af den samme Moder,
 Thi dansk er Begges Digterblod.
 Naar Folket om sin unge Skiald
 En broget Blomsterkrone vikler
 Af Roser, Lilier og Aurikler,
 Haan en Cypres dig flette skal.

Morgenvandring.

Saa huldt til den hellige Bøgeskov
 Det vinkte mig,
 O, Jord! hvor end aldrig den tunge Plov
 Havde furet dig.
 De hulde Smaaablomster saa venligt stod
 I dunkle Ly,
 De smilte saa inderligt ved min Fod
 Mod Himlens Sky.

Til Skoven jeg giennem en Mark monne gaae.
 Da fik jeg see
 En vældig Steenhob paa Marken staae
 Mellem Høie tre;
 Den stod saa ærværdig, graalighvid,
 En aflang Ring.
 Her holdtes der vist i gammel Tid
 Et Kongething.

Paa Kampestenen, som hisset staaer,
 Stolkongen sad
 Med Krone, Scepter, i Zobel og Maar,
 Saa faderglad;
 Og hver en Kriger alvorlig treen,
 Fredsæl i Aand,
 Og satte sig rolig paa sin Steen
 Uden Sværd i Haand.

Paa Sjøien hisset stod Kongens Gaard
 Med stærken Muur.
 Hist havde hans Dotter, den vene Maard,
 Sit Jomfrubuur.
 Og paa den tredie et Tempel stod,
 Berømt i Nord;
 Der offredes rygende Bukkeblod
 Til Asa=Thor.

O, venlige Mark! O, Rund saa prud!
 Græskølne Bæng!
 Overalt havde Flora pyntet ud
 Sin Brudeseng.
 Paa Marken kneiste de røde, blaae
 Kornblomster frem.
 Jeg maatte standse, jeg maatte staae,
 Og hilse dem.

Velkommen atter igien i Nar
 Paa grønne Jord!
 Hvor lifligt J op i den unge Baar
 Blandt Kornet groer!

Som Stierner J blinke, blaat og rødt,
Blandt gule Lyn.

O, hvor fortryller mig barnligsødt
Jert Sommersyn!

„Ak, Digter! du har kun lidt Forstand.
Ak, Herregud!

Du skulde kun see vor Eiermand,
Hvor han seer ud.

Hvergang han seer os, han kalder os Tant,
J Diet en Torn;

Han kalder os Helvedes Klint iblandt
Det velsignede Korn.

Den største Naade, han viist os har
J dette Liv,

Er det, at han stundom af Lommen taer
Sin Foldemiv,

Dg skær sig en Haandsuld, stor og tung,
Under vranten Snak,

Dg blander os i en Sælhunds-Pung
Blandt Røgtobak.

Han siger, at, smøget paa den Maneer,
Vi arme Skrog

Æfter fattig Leilighed Verden teer
Nogen Nytte dog.

For Resten vor Skionhed, rød og blaa,
Er hap som hip.

Alt Nyttigt bør giennem Munden gaae,
Det er hans Princip.“

I arme Stafler! den arme Mand!
 De arme Mænd,
 Som uden jalige Glæder kan
 Gaae Livet hen,
 Som ei begribe, hvad Gud har giort,
 Som ene veed,
 At Munden er den nærmeste Port
 Til Salighed!

Smaablomster! af, som det eder gaaer,
 Saa gaaer det mig.
 En stakkels Poet som en Kornblomst staaer,
 Og græmmer sig.
 Det nærende Korn kun i Beien han er;
 Hvad retter han ud?
 Han hæver sit barnlige Farveskiær
 Kun fromt til Gud.

Kom, Blomster! vi høre tilsammen, vi,
 Kom, vakkre Slut!
 Og slyng dig med tryllende Sympathie
 Om denne Luth,
 Og bæv, som Zephir bevæged dit Blad,
 Ved Strængens Klang;
 Saa synge vi hver vor Skaber glad
 En Morgensang.

Aftenvandring.

Kuunt bæved Binden i de grønne Straac;
 Den høie Hvælving, reen og himmelblaa,

Udstrakte sig med Aftenherlighed,
 Mens langsomt Solen gik i Besten ned,
 Og kasted venlig, medens ned den gik,
 Igiennem Skyen hen sit Purpurblif,
 Og sendte sine Straaler til Farvel
 Som Roser i den milde Sommerqvæld.
 Paa Himlen Maanen som en Dødning stod,
 Og suged Sundhed ind af Solens Blod.
 Den kom til Live; alt som Phobus sank,
 Blev Luna mere frisk og mere blank.
 Nu stod hun høit paa Hvælvingen, og saae
 De tvende Vandringsemænd paa Beien gaae.
 En Skov os mødte, stor og velbefiendt;
 Nu Beien giennem Markens Korn var endt,
 Den skraaned, og en Huulvei os indbød
 At vandre ned igiennem Skovens Skjød.
 Fortrolig i det dunkelgrønne Læ
 Sig hvælved lavt det tykke Bøgetræ,
 Og Blomster vorte hyppigt fiern og nær,
 Og blandte sig med Solens Esterskier.
 Men over os det dunkle Hyldeblad
 Den kolde Maane skilte langsomt ad,
 Og straaled underlig og elskovsfuld
 Paa det smaragdne Tæppes Fletteguld.
 Den sendte med sædvanlig Venlighed
 De lange Straaler giennem Skoven ned;
 De lange Skygger tæt ved Siden stod,
 Som sorte, hvide Spøgelses det lod.
 Da svulmed heftigt Philomeles Bryst,
 Den hæved, jublende sin Ratterøst.
 Fra alle Skovens Kanter svarte da
 En vennesalig Nat-Harmonica,

Og tusind Kryb, som hist i Noahs Ark,
 Bevaged froe sig under Træets Bark.
 Da blev jeg pludselig ved Maanen klar
 En purpurfarvet Balmuskare vaer;
 Først kiendte jeg den ei, thi hvor jeg stod,
 Den forekom mig som en Plet af Blod,
 Men da jeg tydelig den skued nok,
 Var det en blid, uskyldig Blomsterflok.
 Den vinkte mig saa venligt, og en Duft
 Steg langsomt i den kolde Aftenluft.
 Jeg døsig blev. Det røde Purpurskær
 Bad mig at synke ned og hvile der.
 Da vendte jeg mig henrykt til min Ven;
 Min Glæde vilde mødes glad igien,
 Og Læben aabned til det Spørgsmaal sig,
 Om Blomsterflokken trylled ham, som mig;
 Om ei han vilde hvile lidet her
 I Hvalvingen paa dette Purpurskær.
 Men hvor forundret blev jeg, da jeg saae
 Den kolde Sved paa blegen Pande staae.
 Han skælved, og med frampeagtigt Mod
 Han traf mig vaklende paa snaren Fod.
 Han saae sig ofte bleg og frygtjom om,
 Om Ingen efter os i Hælen kom;
 Og var ei rolig, uden Frygt, før vi
 Stod atter hist paa Markens glatte Sti,
 Som sig uskyldigt under Himlens Blaa
 Til Hiemmet snoede blandt de stille Straae.
 Der stod han nu, og hæved ræd sin Røst;
 Men først et langsomt Suf steg af hans Bryst,
 Et Blik til fierne Skov han kasted hen,
 Og talte, mens han gif afsted igien:

„I Skovens hule Bei, som hist sig inoer,
 Er der begaaet mangt et rædsomt Mord.
 En Søn og Fader vandred engang der,
 Da Himlen stod i samme Astenfkaar;
 De kom i Trætte (Grunden ei man veed),
 Den strenge Gubbe kom i Hidsighed.
 Han slog sin Søn; den vorne Ungerjvend
 Forbittret blev, og slog til ham igien.
 Da blodte Faderen — usalig Riv!
 I Græsjet ned han sank, og lod sit Liv.
 Den Blomsterplet, hvorved du nylig stod,
 Var fæle Blomster, det var Faderblod.
 Fra den Tid, siger man, den unge Mand
 Fortvivled, og gif plat fra sin Forstand.
 Han svandt bag Skovens tykke, dunkle Ly;
 Hvor af han blev, veed Ingen i vor By.
 Men det er skeet for mange, mange Aar,
 Og endnu siger man, at tidt han staaer
 I Skoven under Nattergalens Sang,
 Og truer Maanen med en blodig Stang,
 Fordi den giennem Hyldebusken ned
 Paa Purpurpletten seer med Venlighed.“
 Saa talte han, og drog mig flux med Sky
 Fra Marken til det sikke Nattely.
 Men underlige Dromme for mig stod,
 Og Angest giæred i det rorte Blod.
 Snart saae jeg Scylla og Charybdis staae
 Med sorte Fielde høit i Bølgen blaa,
 Og horte svingrende Sireners Sang,
 Som blandte sig med Bølgens Trylleklang.
 Snart saae jeg Circe kryste Blomstergift
 I Bægret til Ulysses. Skyens Rist

Mig viste Finnekoner i en Hal,
 Som fogte Seid ved høie Tordenstrald,
 Og bar i gyldne Fad med Smil paa Kind
 Den lumste Ret for stærken Kriger ind.
 I hver en Krog jeg saae en skummel Dverg;
 Jeg saae Fru Venus i sit Venusbjerg;
 Jeg Eva saae i dunkle Sommerlæ
 At plukke Frugten af det lumste Træ;
 Med Blinken Solvet viste sig for mig,
 For hvilket Judas folgte Gud og sig —
 Kort, al den Koglen, hvorved Livet døer,
 Som skjuler sig bag lumste Blomsterflor,
 Og frister vellystfuld og indbildt øm,
 Den stod for mig i denne fæle Drøm.
 Jeg atter Maanen bleg i Drømme saae;
 Den monne ned mod Retterstedet gaae,
 Som uden Borten paa en Bakke stod
 Med hvide Hovedskaller om sin Fod.
 Der den paa sorte Stang, til Skrak for mig,
 Som et afbugget Hoved satte sig,
 Og smilte hæsligt over Mark og Bæng
 Ind til mig giennem Bindvet i min Seng.
 Jeg skælved ved det stygge Kogleri,
 Men vaagned ved en freidig Melodie
 Af Lærker, som fra Kornets Bølger sprang,
 Og sang i klare Lust en Morgensang.
 Ved Solens frække Smil forsvandt min Frygt;
 Jeg reiste mig, og bad til Himlen trygt.
 Men aldrig østere jeg Veien gaaer,
 Hvor Maanen som en Høg bag Træet staaer,
 Hvor Gøgleskygger svæver om min Fod,
 Og Døden rækker mig Papaver=Blod.

Freidigt Sommerliv.

Hvor deilig er Naturen, og hvor rolig!
 Høit hvælver sig den grønne Blomsterbolig,
 Svagt Sommerfuglen spæde Græs nedtynger,
 Og Bækken risler blaa, mens Fuglen synger.

Ned fra Olympen Flora venlig kommer.
 Mildt følger i den unge, friske Sommer
 Gudindens blonde Lof; for Vinden svinge
 Sig tunge Ax, som gyldne Drenringe.

Livstykket svulmer græsgrønt for mit Die
 Omkring Gudindens trinde Liliehøie.
 I Maanskin Bølgerne sig langsomt vulte,
 Og spinde hendes Liv et Søverbælte.

See muntre Satyr hist med Buffesødder,
 Hvor han bag Busken gaaer og knækker Nodder.
 See Faunerne, hvor de paa Høien dandse,
 Og binde Dionysos Epheufrandse.

I Skoven dybest inde Pan jeg skuer.
 Han smiler; dog jeg for hans Nafsyn gruer.
 Hiin unge Faun, den venlige, den lille,
 Han lærer paa sin Syrinx nu at spille.

O, Piger! lader det et Barsel være.
 Lad Syrinx' bittre Skiebne eder lære,
 Ei at foragte Elskovs varme Bønner,
 Og ei at spotte Skovens raske Sønner.

Hun flygted daarlig ud af Gudens Arme,
 Som brændte inderligt af Elstovsvarme,
 Da blev hun til et Siv, af Skum indsløret,
 Dg Vinden flaged sorgeligt i Roret.

Dg til en Floite gjorde Gudens Hænder
 Det arme Siv; endnu hans Hierte brænder,
 Naar han om Aftnen under Egens Kroner
 Aflokker Fløiten søde Beemodstoner.

Saaledes ogsaa Daphne maatte bøde,
 Kold for Apollos høie Morgenrøde.
 Nu maa hun lønne hver en Harpes Tone.
 Jeg haaber selv en Krands af hendes Krone.

Men stille! Artemis paa Høien løber.
 Hvor tryllerisk hun sig i Skyen søber!
 Igiennem Skyens Rift og Skovens Bue
 Hun ryster vildt sin Fakkels blege Lue.

Alt Hecate hen over Engen træder,
 Dg ind i Skumring sine Urter flæder;
 Til Duft hun Natviolen sødt bevæger,
 Dg lukker Jomfruosens Purpurbæger.

Med langsom Gang hen over Mark og Floder
 Grindringens Gudinde, Musers Moder,
 Den stille Mnemosyne mig besøger,
 Dg læser høit for mig i gamle Bøger.

Hvor Ratten hisset fortindsløret sidder,
 Dg lytter taus til Nattergalens Qvidder!
 To Børn hun breder sine Vinger over,
 Et lader, som det sov, det andet sover.

Det første vaagner snart med Morgenrøden,
 Det andet vaagner ei, thi det er Døden.
 Det første rører, venligt som en Engel,
 Mit Dø med sin lange Balmustængel.

Hvo kommer hist? J hulde Smaae med Binger
 Af giennemsigtigt Flor! sig, hvad J bringer.
 Et Skuespil J op for mig vil føre?
 Jeg hører eder med mit indre Dre.

J vakkre Glutter! Nogle staaer i Lue
 For mine Blik, med Harnisk og med Buc;
 J Træet flattere Nogle, Nogle svømme
 J Bækken om, og raabe: „Vi er Drømme.

J Fald du bare smukt vil ligge rolig,
 Da skal du blive snart med os fortrolig.
 Vor Leg skal glæde dig; men dine Blikke
 Maae være lukte, vaagne maa du ikke.“

O, søde Drøm! Jeg skuer grant i Aanden
 Den gamle Oldtid række Fremtid Haanden;
 Mat synker Døgnen ned, som vilde hindre,
 Og tætforennet seer jeg Begge tindre.

Hvad lysner hist i Østen? Af, hun stiger,
 Den rosenrødeste blandt alle Piger,
 Aurora! Hun forsvandt? En Ungling kommer,
 Hans Blik opliver flux den muntre Sommer.

Han griber i sin Harpes gyldne Strænge,
 Og Dagen skylder ham ei Svaret længe,
 Det lyder høit fra Fjeld, fra Biergets Gruber,
 Og skingrende fra tusind Fuglestruber.

Men ogsaa mig du skienkte Mund og Tunge,
 Phobus Apollo! for din Lov at sjuunge.
 Min Sang skal strømme ud fra Skovens Krone,
 Og lyde mod din gyldne Himmelthrone.

Taf for din Gnist af Ild, af Morgenrøde!
 Det, som du gav, det stræber dig i Møde,
 For atter til sit Middelpunkt at ile,
 Naar du mig rammer med de gyldne Pile.

Bennernes Ankomst.

Søen strammer ud sit Klæde,
 Himlen farver Søen blaa.
 Klare, lyse Bølger smaae
 Ganske blye paa Landet træde;
 Breddens Blomstersiv de væde.
 Trække sig saa uden Brag
 Atter hen saa sølversmukke
 I det stille Hav, og vugge
 Mod den klare Sommerdag.

Sneffen hjst paa Bandet flyder.
 Som en Svanes hvide Krop
 Puster stolten Seil sig op;
 Langsomt Riølen Bølgen bryder.
 Hid den sig mod Landet skyder
 Med det røde Purpurflag.
 Let en Flok Zephirer følger,
 Flaget mildt i Luften bølger
 I den klare Sommerdag.

Skynder eder, sagte Vinde!
 Skyder Snekken hurtig frem
 Giennem Volgen til sit Hiem,
 At jeg ved mit Bryst kan finde
 Snart min Ven og min Veninde.
 Vind! hvi est du dog saa svag?
 Seer du ei, hvor de med Glæde
 Vinke med det hvide Klæde
 I den klare Sommerdag?

At! hvi kan jeg dog ei svømme
 Flux med Støvler og med Graf
 Mod den alt for sene Smak
 Giennem de krystalne Strømme?
 Hulde Venstab! du kan dømme,
 Hvor det er en ængstlig Sag,
 Længe hist at see de Ricere,
 Og ei nær hos dem at være
 I den klare Sommerdag.

See, nu vende de tilbage!
 Nys de var ved Landet fast;
 End de giøre maae et Kast,
 For Zephiren at bedrage.
 Ingen Dag er uden Plage;
 Det er en for afgjort Sag.
 Plage! sig, hvor kan du nænne
 Selv at plage mig i denne
 Himmelflare Sommerdag?

Tys! Zephirens røde Kinder
 Svulmer op med mere Magt.
 Neppes har jeg Ordet sagt,
 For min Ret til Klage svinder.
 Nu kan Snekken uden Hinder
 Nærme sig med dømpet Brag.
 Snart jeg dem i Favn kan ile;
 Da vil først min Glæde smile,
 Som den klare Sommerdag.

Vivat! Ud paa Land de stige.
 Nu velkommen da igien
 Kjære, længstforønskete Ven!
 Længstforønskete, kjære Pige!
 Nu kan jeg med Sandhed sige,
 Trykt i Venskabs Favnetag:
 Fast er Glæden i sit Sæde;
 Thi foruden Venskabs Glæde
 Hvad er selv den bedste Dag?

Samlib.

Naar i Naturens muntre Favn
 Den fulde Siæl har længe hvilet,
 Da mærker den tilsidst et Savn,
 Skjøndt den af Alt er giennemjålet;
 Som Robinson midt i sit Rige,
 Som Adam i sit Paradiis.
 En sjindrig Ven, en yndig Pige!
 Hvad kan erstatte det Forliis?

Du veedst det, hellige Natur!
 At kold min Barm sig ei tilslutter.
 Forhadte er mig den skumle Muur,
 Naar Flora pynter sine Glutter.
 Naar Solen paa de grønne Høie
 Nedblinker sine milde Syn,
 Da funkler Taaren i mit Øie,
 Og Gud jeg takker for mit Syn.

Og naar i Duggens klare Slør
 Jeg seer de vogne Børn sig flore;
 Naar huldt de modnes, som sig bor,
 Naar af de Smaae der bliver Store;
 Naar Knoppen i sin Ungdomsrodme
 Udsulmer til en Ætherfrugt —
 Da nyder jeg den hele Sødme,
 Og takker Himlen for min Lugt.

Og naar paa grønne Silkejorde,
 I dunkle Lund, i lyse Dale,
 Midt i den rige Blomsterflor
 Jeg hører tusind Rattergale,
 Og naar blandt Kornets røde, blaae
 Gudinder jeg kan Lærker høre,
 Da, mens de sødt i Luften slaae,
 Jeg takker Himlen for mit Øre.

Men meer end i Naturens Pragt
 Sin Almagt skrev den Evighøie,
 Han prægede den med større Magt
 I Siælen giennem Mandens Øie;

Dg mere skion end Rosen rød,
 Hvis hulde Straaler snart forsvinde,
 En Blomst fremvorte, da han bød
 At blomstre frem den hulde Qvinde.

Derfor er i min Phantasie
 En Egn, hvor Adams Børn ei vanke,
 Et frodigt Landskabsmaleri,
 Et Digt, ideeløst, uden Tanker.
 Først tryller vel den tause Lyst;
 Men Tomhed bliver snart det Hele,
 Naar intet varmt, beslagtet Bryst
 Kan Diebliffets Glæde dele.

Som naar en Salis laer os gaae
 Igiennem lutter smukke Egne;
 Som Matthiison, der peger paa
 Hver livløs Gienstand allevegne;
 Kold bliver dog den hele Sang,
 Skiondt fuld af Field og Morgenrøder,
 Fordi ei paa den hele Gang
 Os et beslalet Væsen møder.

J saa Fald jagtens en Poet
 Det bedre har, end mange Flere;
 Alt, hvad hans Musa glad har seet,
 Det kan hun personificere.
 Saaledes i en salig Stund
 Hift, hvor den gamle Bøg udluder,
 Mig viste nys den danske Lund
 En Flok af lutter græske Guder.

Dog Mennesket er ikke blot
 Poet, men Menneske desværre!
 Hvad Poesie nys gjorde godt,
 Gjør ofte paafulgt Prosa værre.
 Den kommer med desmere Last,
 Og truer tidt med Hjertebristen,
 Fordi den sætter en Contrast,
 Der kiendes ei af Profaiisten.

Derfor paa dette svage Siv
 • Maa Taaren strax i Diet træde,
 Naar i det virkelige Liv
 Der møder ham engang en Glæde.
 Han kan det ei forstaae; han troer,
 At Phantasien atter brænder,
 Bant til at Lykken her paa Jord
 Ham altid gierne Ryggen vender.

Taf derfor, Venner! at I kom;
 Nu skal I hvert et Savn fortrænge.
 Nu vender Glæden atter om,
 Og stemmer Harpens matte Strænge.
 Nu er ei Tanken indeluft
 I Gensomhedens tause Fængsel,
 I Toner flagrer den saa smukt,
 Og dræbt er al den syge Længsel.

Hvor herligt i Lovhytten her
 En landlig Madver karst at nyde,
 Mens froe i Aftenrødens Skær
 Sig alle Havens Urter fryde,

Mens blide Zephir let og stil
 Sig ind i Ubletræet lister,
 Og vinker til et Taffelspil
 En fiedret Skare Hoboister.

See, hvor i Aftensolens Guld
 Den røde Viin i Glasjet straaler,
 Mens Bacchus flagrer elskovsfuld
 Om sine maibefrandste Skaaler.
 „Drif“, raaber han, „en Skaal, og klink!
 Lad Druen eders Fryd forsøde!“
 O, Venner! følger Gudens Bink:
 Hil dig, du skionne Aftenrøde!

Aftensang.

Hvor sødt i Sommer=Aftenstunden,
 Naar Solen mat til Hvile gaaer,
 Og medens dybt i Bøgelunden
 De fromme Nattergale flaaer,
 At høre Harpens dumpe Klang
 Til en livsalig Aftensang!

O, grib nu i de stemte Strænge!
 Bryd, fromme Siæl! din snevre Muur.
 Indspær dog Fuglen ei saa længe
 I det beflemte Fangebuur;
 Lad den i Aftenrødens Guld
 Mod Himlen slagre andagtsfuld.

Thi hvergang hisset Aftenrøden
 Nedsvinder under Skovens Krands,
 Da minder den vor Siæl om Døden
 Og Eviighedens skionne Glands.
 Svulm da, min Aand! mod Himlen her,
 Som Bolgen mod sit Rosenffier.

Grib sødt i Harpen, fromme Pige!
 Høit bæve lad dens rene Klang,
 Og syng, mens disse Straaler vige,
 Den sidste, store Aftenfang,
 Som rort vi sang for mangen Ven,
 Som siunges skal for os igien:

Hvo veed, hvor nær mig er min Ende?
 See, Tiden meget hurtig gaaer.
 Hvor let og snart kan det sig hænde,
 At jeg herfra at vandre faaer!
 O, Gud! gjør da for Christi Blod
 Min sidste Afstedstime god.

Ja, dette Purpur, denne Rue,
 Ja, denne Kiærlighedens Glod,
 Som blusser dybt i Vestens Bue,
 Som minder Stovet om sin Død,
 Og Siælen om sin Eviighed,
 Det er dit Blod, din Kiærlighed.

O, bad mig da i dine Flammer,
 Nedgangne Sol! husval min Barm,
 Og tryk, til Dødens Lee mig rammer,
 Mig venligt i din varme Arm,
 Og i min Afstedstime god
 Styrk Hjertet med dit Purpurblod.

Toget til Thorsing.

Syng om det hellige Tog, Gudinde! den festlige Lystfart
 Til den tidlige Frugt, de jastigsvulmende Jordbær,
 Som, frembaaret i straalende Fad, med Sukkeret blandet
 Og med den fedeste Melk begydt, husvaled de glade
 Rudfiobings Mænd og den fremmede Skiald, da fortbarmede
 Snekke
 Bragte dem trygt i sit Skib over Havet til blomstrende
 Thorsing.

Hvilken Dødelig Marsag var til den venlige Høitid?
 Erikiden paa Thorsing. Fra Bemmencæs ned over Havet
 Sendte til Langeland han en Herold, til Rudfiobings Helte.
 Lystig Herolden besteg sit Skib, den vældige Rorknegt
 Greb omkring Narerne fast, med Brag det sydende Havskum
 Bort han slog. Som en Val giennem skummende Bølger
 nu smutted
 Riolen; mod Langelands Strand den stod. Da udsprang
 Herolden
 Flux paa Land; med sin Stav af Palmer indflettet og gylden,
 Traadte han, talende saa, i den talrige Folkeforsamling:

„Du, Adrasteias Yndling! Astlepios' Søn! og I vakkre
 Sønner af Poseidaon! fornemmer mit venlige Budskab:
 Erikiden paa Bemmencæs, Hersker af hundrede Snekker,
 Byder eder til Giest, og besværges jer, alle tilhøbe,
 Hurtig at heise det purpurne Flag, og at pløie den stille
 Bølges krusede Ryg, for at gieste det blomstrende Thorsing;
 Der har han midt i sin Hal beredt jer et qvægende Maaltid.“
 Elige var Talerens Ord; men besteden han bøied sin gyldne
 Hermesstav. Da smilte de samlede Skarer paa Torvet

Benligt til Fredens Bud, den hellige Søn af Hermeias.
 Men Adrasteias Præst, den sindrige Bestengaardide,
 Klædt i det sorgende Flor, af! hans Hustru var nylig til
 Orkos

Gentet i Charons Baad over Styx' fortbløgende Bande —
 Bleg nu sad hun og taus i Nides' grusomme Bolig;
 Men den herlige Dommer neddæmped sin Sorg, thi Kronion
 Satte ham over et Folk med Retfærdigheds hellige Bægtfskaal,
 Derfor tvang han sin Sorg som en Mand, thi det viseste Die
 Blindes af Taarernes Slor, og Besindighed dræbes af Smerte —
 Langsomt traadte han frem, og brød ud i forstandige Tale:

„Hil dig, Herold! du Zeus Kronions og Menneskets
 Budskab!

Kiærligkomment er mig dit Ord, thi min Siæl kræver Venfskab
 og Dmgang.

Nylig har Atropos grum affkaaret den skønneste Traad, som
 Godt til Livet mig bandt. Den forstandige, blomstrende
 Hustru

Bryder ei længer min Hal og forskionner det natlige Leie.
 Derfor blandt Venner jeg nu maa søge min Trøst, og et
 Gienskin

Af den Glæde, som svandt ved den sorte Bestemmelses Billie.“
 Saa han taled, men vendte sig flux, thi af brændende Taarer
 Flød en velgiørende Strøm ved den kiærlige Hustrues Grindring.
 Men Dristaiden, Asklepios' Son, som Nestor ærværdig,
 Han, som med sindrig velgiørende Kunst af Markernes Urter
 Laved den kraftigste Hielp mod Saar og fordærvende Sygdom —
 Selv i Raadet han sad, thi mildt fra de venlige Læber
 Strømmede Viisdommens Ord, og den flogede, besindige Tale
 Mildned de vredeste Sind, forhindred usalige Tvedragt,

Stifted Venfkab, og Lyst til Forliig, og Enighed rundtom —
 Han, mod Dommeren vendt, brød flux med bevingede Røst ud:

„Adrasteias Søn! du Forstandige! dæmp dine Taarer.
 Guderne veed jo dog bedst, hvad der tiener Prometheus'
 Afkom,

Skiondt, opirret ved ham, vel tidt den olympiske Fader
 Sender ydmygende Sorg til hans Æt og tugtende Smertes.
 Boyer ei Glæden selv som en Blomst blandt Kummerens
 Tidslær?

Bluf den da, hvor du kan; men lad hver en Grindring om
 Smerten

Flye, som en ængstlig Drom, hist giennem Indbildningens
 Horn=Port.“

Slige var Talerens Ord. Da forflarte sig Dommerens
 Afsyn,

Som naar en dæmrende Sky forlader den natlige Maane,
 Og han gienfvaarede hiin, og brød flux med bevingede Røst ud:

„Følger da du os paa Toget, Afkleepios' Søn, Drstaide?“

Men den findrige Mand stod længe taus; thi hans Hierte
 Overveied med Flid, om han ei skulde Tilbudet afflaae,

Midkiær for sin Pligt, da det altid var voveligt, flux at

Drage fra Huus og fra Hiem, hvorhen saa utallige Syge

Tog deres Tilflugt i Nød; eller om han med faderlig Tillid

Skulde Pligten betroe sin Søn, for at prøve hans Klogskab,

Og for ei ved sit Nei at forstyrre Forsamlingens Glæde.

Dette tyktes tilfidsst den Tivlende dog som det Bedste;

Hævede derfor sit Blik, og brød flux med bevingede Røst ud:

„Vel da! jeg følger.“ Men brat den behændige Skipper
 fra Jorden

Løstet med senestærk Arm sin Mast, der paa Norriges Fielde
 Nylig stod som en Gran, og befæsted den hurtig mod Bunden

Midt i sin skvulpende Baad, mens i Seilet den spøgende
 Bestvind
 Sprætted med flapprende Dast, og forhindred ham Masten
 at reise.
 Stærk dog seired hans Arm; nu stod den, og trodsede
 Himlen.

Dernæst det vældige Kor blev udhængt over sin rustne
 Jernfrog (skyllende Band havde Malmet berøvet sin Blankhed).
 Stærken Korvind fast nu staf han; men øverst i Masten
 Heised han purpurne Flag. Saa var Alting klart inden
 Borde.

Men Poseidaons Søner besteg med den herlige Dommer
 Skibet, og med Asklepios' hellige Præst Orstaiden,
 Og med hans Søn, og den fremmede Skiald, som i Sommer=
 besøg var
 Kommen fra Nylstad (ved hans Lænd hang gyldne Bar=
 biton).

Dernæst qvægende Viin fra Europas sydlige Lande
 Fyldtes paa reenlige Kar, og blev stillet i Skibet som Ballast.

Men for sin Bogn Demeter befæsted det glubende Forspand
 Af sine spraglede Drager med uhyre Flaggermuus=Binger;
 Bugen svulmede guul af Gift, men Ryggen var knudret,
 Spættet med Grønt og med Rødt og med fortindfurede
 Strimer.

Hvæsende skød de sig frem. Men høit paa sin gyldene
 Karm sad

Guldhaarfagreste Mø, med en bugnende, gængende Korn=Reg
 Fast i sin sneehvide Arm. Og en blinkende Segl af syvfold
 Hærdet Staal hun holdt i sin Haand; men i Haaret var
 flettet

Blomster og Urter og Ny. Som en Vind over Mark, over
Engbund

Foer hun mod Niolos' Hiem, den himmelblaaiede Guddom,
Standjed sin gyldne Karm, og brød flux med bevingede
Røst ud:

„Niolos! Gudernes Fader og Menneskeslægternes Konge
Gav dig at mildne Bølgen, at svulme den høit med din
Stormvind.

Mænd, som mit Hierte har kjær, beseile de baltiske Bølger,
Seent fra Rudfiøbing Snekken gaaer mod det blomstrende
Thorning;

Men den trodsige Vind leder Kiølen sydvest imod Strynø.
Byd da din Zephyros blidt at henblæse Seglet mod Thorning,
Snor-ret did, hvor jeg kjærlig i solbare Foraar af Jorden
Ud har flækket med Flid de tidlige, liflige Frugter,
Som nu de Langelands Mænd hist venter i Hallen paa
Thorning.“

Saa var Gudindens Ord. Men høit fra sin takkede Biergaas
Lød som en Sommervind hans Røst, den vældige Stormguds:
„Demetra! velkommen hid. Hav Tak, fordi du saa lifligt
Stundom besøger mit nøgne Fjeld med dit blomstrende Følge.
Ofte du avæget mig har; naar vildt jeg red giennem Lusten,
Standjed du tidt min Storm i en Laurbærlund, og formilded
Med din Ambrosiaduft dens Harm, og frydred dens Aande.“
Saa var hans Ord. Men med vældig Haand, af Sener
indslettet,

Greb han usynlige Snor, og standjed den barske Sydvest-Vind.
Men af den hvælvede Hal slap han Zephyros løs fra Bierget.
Følgt af tusind Favoner, i svingende Girkler og Buer,
Fløi som en Sommerflugt han paa de guldsprængt-purpurne
Vinger

Giennem den himmelblaa Luft. Men Gudinden, den hulde
Demeter,
Foer paa sin gyldne Arm, som et Stiernefud, op til Olympen.

Disimellem paa Skibet de seilende Mænd ved forstandig
Samtal qvæged det muntre Sind. Men den vældige Gubbe
Nileus, den graa Hønsaide, med Ungdoms Kraft, skiondt
den hurtig=
Rullende Tid havde bleget hans Lof og forsolvet hans
Guldhaar,
Sad ved det knagende Ror, med sit Die paa Seilene henvendt;
Thi hans fyrige Ungdoms Liv var offret Poseidon.
Smilende nu han sad, og spilled den vrede Sydvest-Bind
Mangt et Puds. Men med eet steg han op fra gyldene
Bagstavn,
Vinkte med stærken Haand, og brod flux med bevingede
Røst ud:

„Nu, ved Styg! ei varer det lang Tid, før vi paa Thorning
Lander, o Venner! thi ei man kan ønske sig skønnere
Medbor,
End den Kuling, som luster. Nu bring os fra hvælvede
Skibsrum
Viinkar, Dreng! at vi frøe kan hylde beskyttende Guder,
Dg selv qvæge vor Aand ved den himmelsk-ambrosiske Nectar.“
Saadan taled du, o Nileus! hellige Styrke!
Men fra Rummet blev bragt i velforvarede Krukker,
Proppet med smidige Korf og forseglet med klæbende Harpix,
Funklende Bin; og en Purpurstrøm i de skummende
Bølger
Ud blev gydt, til Tak for den venlige Bind over Havet.
Dernæst qvæged de herlige Mænd sig ved Druernes Nectar.

Men den besjælede Sanger tog frem sit gyldne Barbiton,
Stemte dets Stræng til Klang, og brød flux med bevingede
Røst ud.

Først han spøgende quad om den blussende Gud Dionysos,
Som, for en Kongesøn holdt, de barbariske, rovende Somænd
Tog, og fængsled med Baand, og henslængte paa gyngende
Skibsdæk,

Haabende snart ham løskjøbt at faae for en klæffelig Guldsum.
Men af den smilende Gud faldt snart afmægtige Rænter;
End dog de fiendte ham ei, revet hen af besynderlig Blindhed.
See! da gød sig en dustende Strom af Vin over Skibet;
Langs ad de sneehvide Seil sig henstrakte med flettede Ranker,
Som til en solbar Bæg, en druetung, bugnende Vinstof;
Og om den kneisende Mast, over Bimpelen, vandt sig en
dunkel

Bedbendranke til Himlen; om Narerne vikled som Tang sig
Viindrueløv, til Skræk for den undrende, studsende Skibsflof.
Men med et græsseligt Blik stod paa kneisende Fordæk en
Løve,

Gul som en Brand, men rød som Blod i det gnistrende
Di'nspar,

Rystende vredt sin Man, og slog sig med viftende Hale,
Som med en knudret Tamp, i Siderne, ret for at egge
Sig til Myrden og Drab. Da blegned Forbryderne, Rædsel
Giennemsoer deres Siæl, fra Dækket i sydende Havskum
Styrtes de hylende ned; men flux tryllet om til Delfhiner
Stumt nu, med krummede Ryg, bevidne de Vingudens
Almagt. —

Dernæst da Druernes Magt havde muntret de jublende Siæle,
Da der blev Larm og Spøg og Tumult og knapt inden
Borde,

Sang han i Skierts, for snildt at betyde Poseidons Sonner

Digterens Hellighed, og den Straf, som de evige Guder
 Sender hver dødelig Mand, der fornærmer den hellige Sanger,
 Flux om Arion et Qvad, den herlige Skiald fra Methymna;
 Hvordan han drog fra Corinth's den vældige Drot Periander
 Ned til Italien og til Siculerlandet, for der at
 Fryde det undrende Folk med sin Røst og sin klingende Lyra.
 Dernæst, rundt omvandret og fulgt af Tak og Beundring,
 Hiem han drog med en samlet Skat (thi Oldtidens Slægter
 Elsked hver ypperlig Skiald, og belønnet ham gavmildt og
 gierne).

Men da nu bort fra Tarent han foer med et Skib til
 Corinthos,

See! da fristedes lavt Barbarernes Hierter af Guldtørst,
 Og de forened sig grumt, for at styrte den hellige Sanger
 Ned i det sydende Hav, under Bølgen, fra gyngende Skibsdæk.
 Men Arion, jaasnart han fornam den grumme Beslutning,
 Tilbød dem villig sin Skat; thi Apollons elskede Søn ei
 Fængsles af Guldets Baand, han foragter den plutiske Vælde.
 Men Barbarernes Hierter rørtes ei. De befrygted,
 At han i Tiden engang skulde røbe den sfiendige Gierning;
 Gave ham derfor det Balg, enten selv sig at dræbe, for
 hist at

Jordes paa Land, eller flux at styrte sig ned under Bølgen.
 Da nu bleg i sin trængende Nød den hellige Sanger
 Stod, som en Steenbuk staaer, forfulgt paa den øverste
 Fjeldtind,

Raadvild, om vente den skal det dræbende Skud, eller styrte
 Sig med fortvivlet Fart over Afgrunden hen mod en Udkant —
 Saadan Sangeren her overveied med Flid i sit Hierte,
 Om han med egen Haand skulde støde det blinkende Mordstaal
 Ind i sin Barm, eller kjaek ved et Spring fra snablede
 Forstavn

Overlade sit Liv i Dombæsterens Magt, Poseidons.
 Dette tyktes tilsidst den Tvilende dog som det Bedste;
 Hævede derfor sit Blik, og brod flux med bevingede Røst ud:
 „Nu velan da, Barbarer! Forhærdede! Sikkert Kronion
 Straffe jer vil, som sig bør, og hevne den Medfart, I viser
 Her en uskyldig Mand. Men da grumt I give det Valg mig,
 Enten i Havet at døe, eller døe for det blinkende Mordstaal —
 Bælger jeg hiint. Men først dog lad mig fra hvælvede
 Bagstav

Synge min Svanesang, at min Siæl maa inderligt styrkes
 Gengang endnu af den himmelske Lyd, før jeg slynges til
 Orkos.“

Slige var Talerens Ord. Da tillod de den hellige Sanger
 Gengang endnu at hæve sin Røst; men grumt deres Dren
 Stopped de til med Bøx, for ei at bevæges ved Sangen.
 Koldt forstøffet de stod, utaalmodigt, og ventede kun Enden.
 Men ved den smeltende Lyras Klang de skummende Bølger
 Standsed det trodsige Brag, og den vilde Sydost-Vind
 standsed,

Dg giennem Bølgerne skød sig en Flok af Tritoner og smekke
 Hamadryader, og selve den sølverbefoddede Thetis
 Hævede fiernt mellem Blomstersiv sin flørede Tinding;
 Alle forundred' og froe ved den himmelsk-melodiske Lyra.
 Selve den dybthenflagrende Maage, som svæver ad Havets
 Ryg for at fange sig imaae Insecter og Fisk til sin Føde,
 Standsed, og lytted, og svang sig fra Dybet til kneisende
 Bimpel,

Satte sig der med Lyst, og fornam de smeltende Toner.
 Men ubevægelig stod den forhærdede Flok. Da nedsprang
 Smilende Sangeren fiæk i sin Pragt, med sit gyldne Barbiton
 Høit i Haand mod Olympen raft. Og fra kolige Havbund
 Skød en Delphin sig flux, og frelste den hellige Sanger,

Greb ham med smidige Stierte om sin Krop, og satte ham
 stolt saa
 Høit paa sin Ryg, og bar ham til Land over rullende
 Bølger.

Ængstligt Røverne Flugten tog; men Euros og Notos
 Galende snøs, og foer hen, og bestormed med fraadende
 Vandskum

Dækket brat, og nedspintred i Qvag den tumlende Skibsmast,
 Bristed saa Roret forbitret fra sprukne Riol, men i Luften
 Trevled de flagrende Seil med forfærdelig Latter, og snurrede
 Braget i mudrede Grund, og adspitted hver Blanke paa
 Dybet,

Greb saa med stormstærk Haand om forhærdede Nakke hver
 ængstlig

Røver, og dukked ham tre Gange dybt, hvor Havet var dybest,
 Kasted ham halvdod saa til Straf paa corinthiske Strandbred.

Saaledes sang for Rudkiobings Mænd den fremmede
 Sanger.

Ogsaa qvad han om Jason, der foer med de herlige Helte
 Efter det gyldne Skind til Colchis, som her, Argonauter
 Liig, de nordiske Mænd efter purpurne Jordbær paa Thorsing.
 Alle med Bifald lønnet hans Qvad. Men flux fra sin
 Korbænk

Skipperen foer, og greb den vægtige Stang, som ved Siden
 Laae, paa dens Ende med Søm var fæstet en drabelig
 Jernfrog;

Løb saa i snablede Forstavn hen, og stødte den voldsomt
 Tørnende fast blandt de spraglede Steen, thi brat under
 Thorsings

Blomster-Strandbred Skibet nu stod i en magelig Havbugt.
 Men Grikiden paa Stranden stod, og med hiertelig Glæde

Modtog han Rudkiøbings Mænd og de Fremmede, førte
dem hurtigt
Ind i sin Sal, hvor beredt alt vinkte det vægende Maaltid.
Og de ambrosiske Jordbær i aflange, gyldene Skaaler
Smilte med Purpursmil, til Lyst for den samlede Skare.
Og deres Hænder de løfted mod herligtillavede Maaltid;
Men da til Maden og Driften var stilt den higende Længsel,
Da forlystede de sig ved Samtaler mellem hverandre,
Indtil den rødmende Sol sank ned under dæmrende Skove.

Hjemfarten.

Luna! færlige Mø! elskovsbyg-sødtblegnende Jomfru du!
Har du Phobus den stærkblusjende Helt afløst paa Himmelen?
Seer du hoit fra din Sky ned paa vor Sø, for i din
Midnatsstund
Huldt at vise vort Skib snorrette Bei hen ad din straalende
Solbro, grundet af Vand, kruset af Bind, dækket af
Himmelglands?
O, hvor bleg paa det blegtjvulmende Seil skuer du veemodsfuld!
Bender venlig de matsunklende Horn ned imod Urterne
Hjst paa Langelands Bred, hyllet i Natstumring og Sommerdust.
Selsomt affstikker her jordiske Blus, rødt og fast legemligt,
Mod din ætherne Glands, salige natvandrende Pilegrim!
Thi den grusomme Mand hidloffer her med sine Natteblus
Den uskyldige Fisk op fra sit Dyb til sin Fordærvelse.
Skummelt luer, som Blod, dybt imod Land fristende Lygte-
mænd,
Mens du salig og fri smiler din maisværmende Kiærlighed,
Loffer smægtende Mø ud til den sødtqviddrende Bøgelund,

Hvor krystalklare Bæk, kølig og mild, den utaalmodige
Beiler loffer, at see, som i et Speil, Luna! din Venlighed.
Men hvad smelter. saa huldt, yndigt med Sangehor i dit
Uetherlys?

Skynd dig, skynd dig, o svagtblæsende Vind! skynd dig, og
bring os did

Til letglidende Baad, opfyldt kun af syngende Pigeflof,
Krandst med Mai, der er brudt paa den af Smaavover
ombelgede

O, hvor høgende Kær nylig har ydt qvægende Sundhedsaft.
Seer du Karret, med Kornblomster omhængt? Skynd dig,
og bring os did,

At med Pigernes natjublende Chor froe vi kan følges til
Nære, dæmrende Strand giennem det lyskrusede Bølgeskiær.

Catastrophe.

Saaledes nu i vexlet Sommerlyst
Den hulde Egn fast i sit Skjød mig favned.
Med Venstab og Naturen ved mit Bryst
J glade Dieblif jeg Intet favned.
Vel mangled nogle Kiære; men min Trøst
Var den, at ingen Frastrand slukker Navnet,
Som sandtru Dumbhed skrev i fiærlig Barm;
At snart de hviled atter i min Arm.

Nu vilde vi forlade dette Sted,
Det fiære Langeland med sine Skove,
Hvor Venstab overalt og Giestfrihed
Modtog os venligt fra den salte Bove;

Hvor Dyen trækker stærk, med sene Fied,
 Igiennem feden Jord de dybe Plove;
 Hvor Haren og Kaninen hyppigt leger
 I maaneklare Nat om Skovens Eger.

Den skønne D, der, som en smækker Green,
 Brudt af den store, danske Rosenhække,
 I Vandet ligger fastnet ved en Steen,
 Mens idel Knopper Løvet rundt bedække.
 I friske Bølge, altid klar og reen,
 Kan Intet Blomsterkraftens Uttring svække,
 Og tusind Binger did sig froe bevæge,
 For sig i jøden Dust at vederqvæge.

Til Østen stod nu Vandringsmandens Hu,
 Til Østen hen, til Landet over Søen,
 Hvor skøn jomfruelig i stille Blu,
 Naar først vi flux var rullet over Den,
 I sortblaa Silke svøbt, som Bølgen nu,
 Stod Diets Glæde, Danmarks Stolthed: Møen,
 Som blotter stolt, til glade Sømands Lyst,
 Sit høie, fulde, kridnehvide Bryst.

Allt Bognen forspændt stod, for os at drage
 Hen til den østlige, tangklædte Strand.
 Da kom det Sørgebud: „Om tvende Dage
 Din Ven forlade maa sit Fædreland.
 Hvis uden hans Farvel du ei vil flage,
 Da til, da stræb, da skynd dig strax paa Stand,
 Da kan det lykkes dig ham end at favne,
 Før du ham skal — maaskee for evig — favne“.

Dg knap var Brevet læst, før til de Kiære
 Der flux blev sagt et smerteligt Farvel.
 Unødigt vilde Bølgen bort os bære.
 Den skønne Thorjings D blev sagt Farvel.
 Dg over Sundet, giennem Fyen, til Høre
 For Benskab, fløi vi hen i klaren Dvæld,
 Dg Hornet lod i Nyborgs stille Gade,
 For Solen sunken var bag Havets Glade.

Da kunde vi ei længer hurtigt ile,
 Thi der var ingen Bei og ingen Jord.
 Beemodig saae vi hisset Sicelland smile,
 Ei mindste Bindpußt kruste bredden Fjord.
 Vi maatte hvile der. O, hvilken Hvile!
 Da hørte dunkle Nat vort Kammers Ord:
 „Hvad hialp os nu den snelle Flugt paa Land?
 Barbariske Neptunus! grumme Strand!“

Dg aarle var det lige nær. Med Kummer
 Besteg vi Dækket paa den stille Smak.
 De trætte Bølger dysse des i Slummer,
 Den hele Sø var speileklar og flak.
 Hør! Kloffen hist alt Ti fra Taarnet brummer,
 Dg Søen fures kun, hvor Kiølen staf;
 Nu staaer den plat, den sig ei meer bevæger,
 I slappe Seil kun Sommerfuglen leger.

I tretten Timer nødtes vi at flakke
 Paa den phlegmatisk-lumre, døde Sø.
 Hist saae vi Sicellands grønne Blomsterbakke,
 Den smilte til os som en elsket Mø;

Men kold og livløs stod den træge Smakke,
 Vor Fod betraadte først den fiære D,
 Da Dag var endt — den Dag, der var den sidste,
 Som skulde Bennen af vor Arm udvriste.

Det Midnat var; den blanke Stjernefære
 Fra Himlen smilte from Beemodighed.
 Den hele Nat vi rask afsted vil fare;
 I Morgen først han gaaer til Skibet ned.
 See Nattens Stierner, hvor de blinke klare!
 De spaaer os Lykke. Veien glat og bred
 Vil ei, som Havet, grum vor Fart forhindre.
 Afsted, mens disse blanke Stierner tindre!

Da Morpheus kom, den blege Dødens Broder,
 Og løste grumt Neptunus af; han gif
 Fra Nattens Favn, den sørgelige Moder,
 Og rørte med sin Stængel ved vort Blik.
 Da sortned uformærkt de lyse Kloder
 For Diet, hvorved Siælen Styrke fik.
 Den frie Siæl i Støvets Fængelsmuur
 Blev lænket af den modige Natur.

I næste By vi nødtes til at hvile,
 Naturen fordred kold sin strenge Ret.
 Vi kunde længer ei i Natten ile,
 Vor Mand var døsig, som vort Legem træt.
 To Timer blunded vi. Nu otte Mile
 Tilbage stod, og det var fire Slæt.
 Og naar den grumme Biser stod paa Ni,
 Var alt vort Haab og al vor Trøst forbi.

Da straalte Phøbus over Mark og Enge,
 Og Haabet straaled i mit Hierte ned.
 Jeg hørte tydeligt hans Harpestrænge,
 Det forekom mig, som han sang: „Hvo veed,
 Om just I skilles ad saa meget længe?
 Hvad mægter Tid og Rum paa Kiærlighed?
 Den samme Bind, som tvang dig nys til Klage,
 Har maaskee venlig holdt din Ben tilbage.“

Da hæved atter sig med Kraft mit Bryst,
 Selv Tvivl ei turde meer sig did indsmugle.
 Forstummet var Mismodighedens Røst,
 Der skreg i Mørket fælt, som Nattens Ugle.
 Kun Haabet i mit Hierte sang med Lyst,
 Som høit i Morgenrøden Skovens Fugle.
 Varm tørred Solen Taaren paa min Kind,
 Og Bognen rullede raske i Ringsted ind.

Og medens for de lette Hiul blev spændt
 Udhvilet Muskelkraft og frodig Vælde,
 Jeg vandred, hvor mit Blik sig havde vendt,
 Til Oldtids-Kirken, hellig i sin Ælde;
 Thi Fromhed havde Solens Flamme tændt,
 Og inderligt jeg maatte Taarer sælde,
 Da i det gamle Chor jeg traadte ind
 I klaren Søndags røde Morgenskin.

Thi høit i Solen paa den hvide Muur
 De gamle Skioldemærker barnligt smilte.

Derude blomstred nu en frisk Natur,
 Her Oldtids gamle, visne Blomster hvuilde.
 Den klare, gyldne Straale, reen og puur,
 Igiennem Vindvet hen for Altret iulte,
 Og spilled paa den sorte Marmorsteen,
 Som giemmer Baldemars dybtstunkne Been.

Men ned i Osten, paa Knud Lavards Grav,
 Jeg sank, og bad til Gud med hellig Barme:
 „Du, som en sjelden Ven mit Hierte gav!
 O, riv ham ikke ud af Danmarks Arme,
 Lad ham ei pløie før det kolde Hav,
 Bortrevet grumt og brat ved Skiebnens Harmes,
 Før jeg har savnet ham, algode Gud!
 Styrk du min Bøn til Himlen, Sancte Knud!

Jeg lover dig til Giengjæld, at jeg vil
 Engang dit ædle Liv til Skue stille
 For Verdens Døie i et barnligt Spil,
 Hvorved den Frommes Taare dog skal trille,
 Hvis du bevæger Himlen venligt til
 At holde seiludspændte Fartøi stille,
 Til jeg for sidste Gang med Benskab's Lyst
 Har trykket Henrik Steffens til mit Bryst!”

Og, see! den fromme Helgen hørte mig,
 Thi med fornyet Haab og Trøst jeg reiste,
 Og snart, min Arelstad! jeg skued dig,
 Tiernt dine høie, stolte Taarne kneiste.

Jeg Søen saae, den hvulste blidelig,
I stillen Luft slet ingen Bimpel kneiste.
Til vante Dør jeg foer, og aabned den —
Og skialv — og saae — og fandt endnu min Ven.

Og hermed er min Reise nu forbi;
Min Siæl er fuld, min Haand kan Intet male.
Jeg veed, at varig Fryd og Harmonie
Ei søges maae i Jordens dunkle Dale.
Den matte Harpes duse Melodie
Kan ei mit eget tunge Bryst hushvale.
Hvad skal da Flere med den tause Kummer?
Gamonen tier, Harpens Lyd forstummer.

Jesu Christi gientagne Liv i den aarlige Natur.

Christi Fødsel.

Hver Vaar, naar Taagerne flygte hen,
Da fødes det lille Barn Jesus igien.
Den Engel i Luft, i Lund, i Elv,
Det er vor Frelser, det er ham selv.
Derfor Naturen saa huldt og skønt
Sig fryder og flæder i Haabets Grønt.

For unge, uskyldige Hyrder brat,
Som stirre til Himlen i klare Nat,
Guds Engle da trine paa Marken ind;
De svæver og bæver i Maaneskin,
Dg sjunger: „I Dag er en Frelser fød
Af Vaarens, den hulde Marias Skød.

Den rene Dugg er hans eneste Drik,
Til Himlen stirrer hans fromme Blik,
Til Himlen han rækker sin barnlige Haand,
Til Jorden bundet med Rosenbaand;
Hans Vallen er Zephyr, hans Bugge Straae,
Hans Dine sunklende Himmelblaa.

Uf, Hyrder! ganger i Bethlehem ind,
Dg rører det kolde, forhærdede Sind,
Dg beder dem ud paa Marken gaae,
At skue det Barn i de spæde Straae,
At dets uskyldige Smil og Røst
Kan hæve til Himlen det jordiske Bryst.“

Saa svæve de Engle til himmelske Hiem;
 Men Hyrderne vandre til Bethlehem,
 Dg sige, hvad dem er saligt hændt,
 Dg vorde bespottet og Ryggen vendt.
 Saa vandre de atter paa Marken ud,
 Dg knæle for Barnet, og troe paa Gud.

Dg Stiernen blinker paa Himlen frem,
 Dg vinker de Konger af Ostens Hiem.
 Dg Straalerne kommer i fromme Chor,
 Dg synker ydmygeligt ned til Jord,
 Dg prise Frelserens hellige Navn,
 Som smiler i Moderens skønne Favn.

Dg reise sig atter fra sorten Muld
 Som Blomster i Purpur og Fløil og Guld,
 Uskyldige Børn, saa fromt, saa smukt,
 Halv stigende, halv mod Jorden bukt,
 Dg række de Urner, saa sødt forgyldt,
 Med Birak og duftende Myrrha fyldt.

Maria.

Mild og varm
 Med det søde Barn i Arm,
 Ung, uskyldig, huld og skøn,
 Smiler hun til sin elskte Søn,
 Lægger ham ved sit fulde Bryst.
 Fuglesang er hendes Røst,
 Hvid, som Lilien, hendes Haand,
 Himmelblaat hendes Klædebon,

Dine, som Havet, dunkelblaae;
Bølgende Taarer i Digt staae.
Haaret er Solens Straaleslod,
Kinden Morgenens Rosenblod.
See, hvor i Ætherens Sølvelflor
Sødt hun vugger det spæde Noer!

Joseph.

Fra forrige Aar
End den tørre, brune Stubbe staaer,
Skygger med sit visne Lov
Om det spæde Blomsterstøv,
Er en gammel Stav, hvorumkring
Ranken slynger en frodig Ring,
Er i Hytten det tørre Mos,
Bærn for Storm og Solens Blus;
Gammel, trofast, blid og rund,
Men en Pleiefader kun.

Den hellige Familie.

Nu Blomster leer, den skielmske Lille,
Hjst i sin Moders grønne Skjød.
Den gamle Green, for Blade død,
Sig helder bag ved Rosen rød;
Dg medens Bækkens Bover trille,
Paa Mossen glindses Duggens Taare,
Thi Barnet glæder Gubben saare.

Elisabeth hist sec vi staae
 Som graalig Sky paa Himlen blaa.
 Hun giør Besøg, hvor hine bygge,
 Og møder Jorden med sin Skygge.
 Hun har til Jesus-Rosen sendt
 Zephyr-Johannes velbefiendt.
 De lege nu i Græsjet sammen,
 Hvor yndigt! til de Eldres Gammen.

Johannesbarnet, lille, spædt,
 Snart voxer op, i Stormen klædt;
 Da bruser han med mere Brede,
 Da renser han den tykke Luft,
 Paa det sig Himmelrosens Duft
 Kan saligt over Jorden brede.

Barnet lærer i Templet.

Oldingen i Skoven gaaer,
 Kort han her for Kilden staaer;
 Unge Bøve vover kæk
 Fra sin sølverklare Bæk
 Hvit at tale Viisdoms Sprog.
 Gamle Mand er ei saa flog.
 „Undighed, Sagtmodighed,
 Mandig taale, hvad man leed;
 Mellem Torne sig at snoe
 Venlig, kæk, Naturen tro,
 Fra det Udspring, Himlen gav,

Til vort Hiem, det store Hav;
 Række Brødre Lædsfedrik,
 Synge Glæden, som forgif,
 Sødte forfriske Nabostræe,
 Speile sig i Himlens Blaa —"
 Saadan Tale, mild og stolt,
 Kilden har i Skoven holdt.
 Kiærlig Moder Alnatur
 Søger nu sin Yndling puur,
 Hører Barnets Viisdomsord;
 Og igiennem Skyens Flor
 Smiler Diet over Bang
 Til den Lilles fromme Sang.

Johannes i Stormen.

Bort nu, I Dagleunger! nu bort!
 Forpester ei længer med Gift den hellige Luft!
 Styrter hisset i Mosen! fort!
 Flyer for den liflige Blomsterduft!

I eder, Taager! lure kun Lumskhed og Død,
 I dæmpe den hellige Morgenglød,
 Som Herodes I dræbe de diende Smaae,
 Alt Jordens Skionhed maa plat forgaae.
 Men den trives, og snart jeg den vier til Daab.
 Bort, giftige Taager, som true mit Haab!

Bruser, I Eger! og ryster den løvrige Lof,
 Knager dybt ind i den mægtige Blok.
 Høit vil jeg raabe fra drivende Sky,
 Medens i Klosterne Dampene flye.

Nu døe, hvad ei lever og aander med sundeste Blod!
 Alt Dyen ligger ved Træets Rod,
 Og hvilket Træ, som Frugt ei bær,
 Afhugger jeg til Roden her,
 Og kaster det paa Jlden der.

Bort nu, fort!
 I Tuder, I Dgler, I Slanger!
 Snart forsvinder det natlige Mulm med Anger,
 Snart lovpriser sin Gud den bevingede Sanger.
 Høit nu Johannes fra vrinskende Ganger
 Styrter hver Drm
 Ned med sin Storm.
 Hylter, I Dgleunger! afsted!
 Drivstyen brager, Gud Herren er med!

Christi Manddom.

Hvor blevst du, hulde Mand?
 Hvor blevst du, Jesu sød,
 Som strakte høit din Haand
 Til Gud fra Jordens Skød?
 Af! i de svedne Straae
 Jeg finder ei dig meer;

Men hist i Skovens Braa
En Yngling jeg dig seer.

Saa smekker og saa skion
I dunkle Skyggers Hegn
Du vanfer om i Løn,
Dg skyer den hede Egn,
Hvor stolte Pharise'r
Forblinder golde Muld,
I sit Skarlagenskier
Med brede Bræmmer Guld.

Du vandrer, Yngling skion!
Fra denne stolte Pragt
Til stille Hvælving grøn,
Med kolne Blade taft.
Dg Fuglens muntre Sang
Bed Skyggens hulde Bryst,
Dg Bækfens Bolgegang
Sig blander i din Røst.

Johannes den Døber.

Lad mine klare, kolige Draaber
Svale den brændende Sommer!
Jeg blodgior Naturen, Blomsterne haaber,
Hvergang jeg avægende kommer.
Arme Bærter, som ei kan trives
Paa denne tørre, solbare Grund!
Sødt af min Morgendug skal I oplives.
Hvi staaer I ei hist i den kolige Lund?

Bruser, I Eger! og ryster den løvrige Lof,
 Knager dybt ind i den mægtige Blok.
 Høit vil jeg raabe fra drivende Sky,
 Medens i Klosterne Dampene flye.

Nu doe, hvad ei lever og aander med sundeste Blod!
 Alt Dren ligger ved Træets Rod,
 Og hvilket Træ, som Frugt ei bær,
 Afhugger jeg til Roden her,
 Og kaster det paa Jlden der.

Bort nu, fort!
 I Ludser, I Dgler, I Slanger!
 Snart forsvinder det natlige Mulm med Anger,
 Snart lovpriser sin Gud den bevingede Sanger.
 Høit nu Johannes fra vrinskende Ganger
 Styrter hver Dnm
 Ned med sin Storm.
 Hylet, I Dgleunger! afsted!
 Drivskyen brager, Gud Herren er med!

Christi Manddom.

Hvor blevst du, hulde Mand?
 Hvor blevst du, Jesu sød,
 Som strakte høit din Haand
 Til Gud fra Jordens Skiod?
 Af! i de svedne Straae
 Jeg finder ei dig meer;

Men hist i Skovens Braa
En Yngling jeg dig seer.

Saa smekker og saa skion
I dunkle Skyggers Hegn
Du vanter om i Lon,
Dg skyer den hede Egn,
Hvor stolte Pharisæ'r
Forblinder golde Muld,
I sit Skarlagenskiær
Med brede Bræmmer Guld.

Du vandrer, Yngling skion!
Fra denne stolte Pragt
Til stille Hvælving grøn,
Med kolne Blade taft.
Dg Fuglens muntre Sang
Bed Skyggens hulde Bryst,
Dg Bækfens Bølgegang
Sig blander i din Røst.

Johannes den Døber.

Lad mine klare, kølige Draaber
Svale den brændende Sommer!
Jeg blodgjør Naturen, Blomsterne haaber,
Hvergang jeg vægende kommer.
Arme Bæxter, som ei kan trives
Paa denne tørre, solbare Grund!
Sødt af min Morgendug skal I oplives.
Hvi staaer I ei hist i den kølige Rund?

Jeg er asmægtig, med Vand kun jeg døber,
 Snart det borttørres, udøst af min Haand;
 O, men den Himmelske hist, som Zephyren rober,
 Som bygger sig Slotte
 I Skovenes Ly, i den dunkle Grotte,
 Han er større, han døber med Mand.

Christi Daab.

Dvægende sødt de klare Perler bæve,
 Kølignt de giennem mit luftige Legem gaac.
 Let forfrisket jeg vil mig af Badet nu bæve
 Med min husvaledede Wether blaa.

Fristelserne i Orken.

Nødtørstigheden
 til Blomsten ved Bækfens Bred.

Hvi stander du der
 Ved phantastiske Bæk,
 Og skjuler dit Skær
 Bag en tornfuld Hæk?
 Af Somrens Blik
 I gavmilde Stund

En sparjom Drif
Her nyder du kun.
Barnagtige Smil!
Hvad nytter J til?
Kom, skynd dig, iil!
Jeg dig omskabe vil.
Bliv nærende Korn;
Sug Beemod ei sødt
Af Maanens Horn!
Sligt Liv er dødt.
Faa Marv og Kraft
I Solens Favn!
Din nærende Saft
Da virker Gavn.

Blomsten.

Frister! onde Frister! lad i Ro mig staae.
Troer du ei, jeg hisset seer de svædne Straae?
Grum den strenge Sol har meiet Alting af.
Hvad du kalder Livet, synes mig en Grav.
Mildt mig Almagt satte hen ved Bækkens Siv,
Brudte Straale her ei røve kan mit Liv.
Alt forstokkes hist, hvor Heden mægter hen;
Ufskylds fagre Rose her ei falmer end.
Troer du da, af Brødet Livet næres kun?
Nei, af hvert et Ord, som gaaer af Herrens Mund.
I den store Bog, Naturens fromme Chor,
Er min tause Blussen og et helligt Ord.
Fly fra Lundens Hvælving, fra min stille Bo,
Frister! onde Frister! lad mig staae i Ro.

Vellysten

til Fuglen i Toppen af Træet.

Hvortil de Sange? hvortil de Spring?
 Hvortil de forsængelig=hoie Sving?
 Forvildede Barn! brug din Fornuft.
 Hvortil det Liv i den tynde Luft?
 Siig, hvi altid op du stræber!
 Hvortil de Psalmer paa de fromme Ræber?
 Livet ei i tynde Intet boer,
 Men paa den rige, arefaste Jord.
 Fortro dig til mig!
 Jeg omskaber dig,
 Mere skion, end før du var,
 Mere lykkelig.
 Seer du ei hiint Slangepar,
 Som i varmen Sand hist vælter sig?
 Seer du den vellystige Mine?
 Seer du de spraglede Farvers Pragt,
 Langt mere levende, langt skionmere, end dine?
 Seer du med Glæden den trofaste Pagt?
 Med ganske Legem de favne den glødende Jord,
 Mellem Blomster og Urter i Vellyst de langsomt sig snoer,
 Favn mod Favn,
 Fortryllet, indflettet, nedsunket i Glædens Havn.
 Fly den intetsigende Dust,
 Sving dig ei meer i den kolige Luft,
 Styrt dig, styrt dig i Lysterne's Rige;
 Og trylles du ei —
 Flyv atter din Bei!
 Du har jo Binger, du kan jo stige.

Fuglen.

Kom ei med den frække Tale,
Med de høistforvovne Ord!
Her i denne grønne Svale
Sodt og sornigfrit jeg boer.

Høit i det azurne Rige
Fra den tause, dunkle Skov
Vader jeg min Psalme stige
Til min Skabers Priis og Lov.

Ei mit spæde Legem taaler,
Lave Dunst! at nærmes dig.
Høit i Morgenrodens Straaler
Mine Lemmer bade sig.

Laagen i den dybe Moose
Bilde blinde snart mit Blik.
Duggen paa den unge Rose
Er min Føde og min Drif.

Stærkt jeg gyser ved at tænke
Mig i dette fæle Dyb,
Bukket under Oysters Lænke,
Mellem Jordens lumste Kryb.

Før mit Blik er hist at skue
Denne velskiftfulde Dal
Som et Helvede, hvis Lue
Vinker mig til evig Qual.

Havde du mig først dervede —
 Ha, jeg seer, hvor lumsk du leer!
 Til min eenlig fromme Rede
 Hæved jeg mig aldrig meer.

Ei jeg kunde bort mig vriste,
 Bellyst gjorde Bingen lam.
 Jeg min Gud vil aldrig friste,
 Ene vil jeg tiene ham.

—
 Uergierigheden
 til Unglingen.

Hvi gaaer du halvvaagen
 I Laagen?
 Hvi søger du dunkle Skygger,
 Hvor Uglen bygger?
 Hvi sluttet du ind af Krat og Busk og Elv?
 Hvi slutter du dig i dig selv,
 Foragter den Glæde, som huldt dig favner,
 Higer efter den, som du savner?
 Daarlige Ungling! vaagn af din Drøm,
 Følg, følg den rivende Strøm;
 Da hæve dig høit de Bølger,
 Som nu dig forfølger.
 Gjør dig ei selv det værre;
 Bær Tidens Træl, saa er du dens Herre.
 Lyd mit Raad; jeg er den gode Hyrde,
 Letter huldt din Byrde.
 Følg mit Fied, gaf med mig op
 Her paa denne Biergetop.
 See ned i Dalen. Hvor de lege,

Sig bevæge,
Frugter bryde,
Nyde!
Med Krog skal man Fisk angle,
Børn med en Kangle;
Tag denne Kangle af min Haand,
Og tien og tilbeed mig, jeg er den gode Aand.

Ynglingen.

Viig bort fra mig, Satan! thi der staaer skrevet: Du
skal tilbede Herren din Gud, og tiene hannem alene.

Jesu Lære.

Den gamle Skov taler giennem Hornet.

Lad mine dunkle, bølgende, grønne Kroner
Vinke dig bort fra Larm og bedøvende Toner!
Toner ene fra Fuglens uskyldige Strube
Trylle dig i min alvorlige, hvælvede Grube!
 Hvislende Hæf,
 Køligthenrislende Bæf
Surre, som fromme Bi fra den eensomme Kube!

Siger den Gysen, som ryster de inderste Grene,
Medens du vanter her stille, modløs, ene,
Siger den ei dig, at Livet er meer end en Skygge?
Lærer du Tryghed ei af de Stammer saa trygge?
 Saa, som de staaer,
 Stode de hundrede Aar,
Bente nu roligt paa Døden i dæmrende Skygge.

Glem da nu her for din Rødtorft et Dieblif Sorgen,
 Tænk ei med Vængsten i Dag paa den Dag i Morgen!
 Denne Hvælving, mod Himlens fun trang og liden,
 Fierner dig dog med sit Lov fra Rummet og Tiden.

Sæt dig i Læ

Under mit venlige Træ! .

Sæt dig! Du har jo Violer og Roser ved Siden.

Seer du ei Spurven hisjet saa muntert at hoppe,
 Qviddrende høit, i de øverste, farligste Toppe?
 Den er rolig, dens Bryst ingen Sorger beflemme;
 Frygter ei for at falde, Gud kan den ei glemme.

Det er dens Trost,

Det gyder No i dens Bryst,

Fattige Fugl, som den er, uden Skionhed og Stemme.

Den er rolig, og du? du er angst og bange?
 Frels dig, frimodige Siæl! vær ei Kummerens Fange.
 Seer du den Dal, som hist giennem Træerne bryder?
 Seer du, hvor Lilier og Græs og Violer den pryder?

Ikke de saae,

Ikke til Høsten de gaae,

Dog deres himmelske Fader dem flæder og fryder.

Skulde han dig da, sit Billed, ei fryde og flæde?
 Skam dig, vist Taaren af Diet, byt Kummer med Glæde!
 Hør paa den rislende Bæk, hvor melodisk den falder,
 Hør paa de Smaafugles Sang i den fiærlige Alder,
 Wetherens Blink,
 Blomsternes barnlige Vink;
 Hør det, og see! Det er Gud, det er Herren, som falder.

Lad ei den modløse Sløvhed din Styrke forhaane!
 See mine Træer, som høit over Biergene skraane:
 Flittige Biergmænd der Saltet af Gruberne bryde,
 At med sin Smag og sin Kraft det kan Mennesket fryde.
 Hvad er det Alt,
 Siæl! mod dit herligste Salt?
 Taber det Kræften, af! hvad er da lifligt at nyde?

Lad ei dit indre Lys af Taager indhylles!
 Natten kun sortner, at Stiernen kan mere forgyldes.
 Seer du det mørkt omkring dig, velan! ei du gysse!
 Hæv da din Aand, lad som Solen paa Himlen den lyse!
 Høit paa det Blaa
 Kiaf lad den varmende staae,
 At ei i dæmrende Nat dine Brødre skal fryse.

Aldrig de smaalige Sysler mod Jorden dig bøie,
 Vend til de store Bedrifter dit undrende Die!
 Kummer og Armod og Qual ei din Taare kun vinde,
 Ogsaa ved Livets uskyldige Leg bør den vinde,
 Bindenes Suf,
 Blomsternes vinkende Buf,
 Pigernes salige Smil, og ved Tidernes Minde.

Ringe Dyders Fortræflighed op du ei læse,
 Gi for hver given Skierv i Bajuner du blæse!
 Mærker du Regnen, hvor køligt og sødt den nedfalder?
 Venlig til Live dens Perle Smaablomsterne falder,
 Taler dog ei,
 Tier, og drager sin Bei.
 Raab over Sligt er Beviis kun paa dybtjunkne Alder.

Bil med din Gud du dig inderligt, trofast forene,
 Sælg da dit Huus, thi med ham kan du Mammon ei tiene.
 Seer du Oldingen hist, hvor hans Fodder sig flytte
 Langsomt og fromt? Hans Hænder til Staven sig stotte.

Ryggesløs Larm,
 Frækhed har saaret hans Barm,
 Gammel og graa har han bygt sig i Skoven en Hytte.

Du, som er ung, som er fiæk, som er freidig til Møde,
 Flygt ei til Skoven, drag Sværdet, og kæmp for det Gode!
 Tilgiv din Næste, naar du kun fornærmet er vorden;
 Men vær det Nedriges Rædsel, en Hævner paa Jorden!

Lusten er qvalm,
 Bortsvier Blomsten til Halm;
 Da kommer, luttrende, rensende, Lynild og Torden.

Kiærlige Siæl! af, lad min Natur dig henrive.
 Luf dine Dine for Tant, og lad lukte dem blive;
 Men lad med Andagt, med brændende Andagt dem skue
 Dybt i Alkiærligheds evige, straalende Lue!

Da skal din Aand
 Bryde sit jordiske Baand,
 Svinge sig høit imod Himlens hvælvede Bue.

Elfte! den Løn, som dig venter, den salige Glæde
 Kan ingen Tunge, kan ikke Naturen udqvæde.
 Bolgernes dæmpede Risten og Fuglens Tone,
 Hyrdernes Viser og Binden i Bladens Krone,
 Alt er kun Klang,
 Enkelte Lyd af den Sang,
 Som af Cheruberne synges om Skaberens Throne.

Jesu Mirakler.

Hvor Sangersten glædeligt toner,
Hid venligt i Myrternes Ly,
Til Skovens husvalende Kroner
Fra lumre Forjæmning du flye!

Kom, bad dig fra Toden til Tsjen
I Bækken, som bugter sig hen;
Dg est du værkbruden og visjen,
Du faaer dog din Sundhed igien.

Dg mens du bag Grenene sidder
Paa denne mildtskraanende Hoi,
Dg hører paa Fuglenes Qvidder,
Langt fiernet fra Daarenes Stoi;

Dg drikker Zephyrernes Sodme,
Mens Kilden sin Githara flaaer,
Dg indsuger Rosernes Rodme,
Mens Solen i Purpur opgaaer;

Da, medens ham Sangersten priser
Fra dugsprængte, dustende Jord,
Din Jesus dig kærligt bespiser
Alt med sit udeelbare Ord.

Det hvisler i Bladenes Hvislen,
Det klinger i Skovenes Klang,
Det risler i Bølgernes Rislen,
Det synger i Hyrdernes Sang.

Dg sad her den talrigste Brimmel,
 Hvor henrykt nu sidder kun du,
 Det salige Brød af hans Himmel
 Blev nok, og tilovers endnu.

Bed Bækken hist henne du finder
 Den klare, den ætherne Mand.
 Det Vand, som saa perlende rinder,
 Det bliver til Vin i din Haand.

O kom, du som halter i Blinde!
 Kom, jæt dig ved Bøgenes Rod;
 Dit Syn du vist atter skal finde,
 Og fast skal du staae paa din Fod.

Dg slumred forhærdet end længe
 Dit Hierte, ja isned det hen,
 Sin Grav det dog atter skal sprænge,
 Og lue til Himlen igien.

Thi Herren er ikke en Cain,
 Der dræber af Nag og i Lon.
 Kom, grædende Enke af Rain!
 Her finder du atter din Søn.

Mens Maanen med Straalerne bæver,
 Dg stiger af Bølgernes Skjod,
 Hans Mand dig saa venligt omsvæver,
 Han sover, men ei han er død.

O, Jesus! dit Tempel du bygger,
 Hvor Blomster og Bølgerne leer.
 Dig hist mellem Trærnes Skjygger
 I Salomons Dmgang jeg seer.

Der dine Disciple sig samle,
Du trykker dem fast til dit Bryst.
Med Andagt de Unge, de Gamle
Nu lytte saa fromt til din Røst.

Dg Born, som Guds=Englene ligne,
Dem taer du paa Skiødet, de Smaa;
Jeg seer dig dem helligt velsigne,
Dg smile til Himmelen's Blaa.

Pharisæeren.

Hvad vil du mig, du stolte Sommerstraale?
Jeg Sympathie med dig har aldrig havt.
Min Jøse kan din hede Brand ei taale,
Den svækker Kraften, selv dog uden Kraft.
Dit Solstik martrer kun, som skarpe Naale,
Dg tærer bort al Livets Ungdomsjaft;
Det bringer med sig Støv og Qvalm og Tørke,
Dg gjør et Paradiis til Sahras Orke.

Din frække, vilde, ubetvungne Lue
Forjager Helligdommens Dæmringsstier.
Med dorste Blik du troer dig alt at skue;
Dog er din Middag Nattens Mørke nær.
Du lyser op af yderste Formue,
Dg brænder Stæder af, som vilden Hær,
Dg falder Mørkheds Børn, hvo ei sig boie
For, Afgud! dig, du med det frække Die!

Almuen blændes af din stolte Flamme,
 At synke ned for dig, den troer en Dyd;
 Og medens dine Purpurlapper bramme,
 Frarøver du dem Fromhed, Tro og Fryd.
 Hver Helligdom for dig maa staae til Skamme,
 Du haaner Skionhed, Viisdom, Spil og Lyd,
 Og troer en bedre Lyst at tilberede,
 Naar mat de gisper i din Middagshede.

Ha! fly til hine grændseløse Lande,
 Hvor Blomsten døer, hvor ingen Lyd er hørt,
 Hvor Hvirvler Støv med heden Luft sig blande,
 Af en forpestet Vind i Beiret ført.
 Der brænd og lys; men skaan de hulde Strande,
 Af Rosenhækker og Kierminder slørt.
 Der ryst din Fakkell paa den golde Hede,
 Og vilden Afreer skal din Jld tilbede.

Thi hvad du Sandheds Lys med Hyklen falder,
 Er en i Verden fastet Røverbrand,
 Som dræber frommen Uskylds gyldne Alder,
 Og fylder op med Røg det hele Land;
 Og hvor ei ind dens frække Straale falder,
 Der Banvid har sit Hiem i Mulm paa Stand!
 Med Overmagt og Bold din Lue knitterer,
 Enfoldig Fromhed døer, og Uskyld zitterer.

Dit hedesfyldte, dumme, drufne Die
 Den hulde Farveglands ei see formaaer;
 Hvor Sol ei brænder over golde Høie,
 Der Overtroens Midnatstaage staaer!

Den hele Jord din Straale kan ompløie,
 Men Tidsler er din Høst, fra Aar til Aar;
 Og dog din Middagsbrand, som døjsigt øser,
 Skal foretrækkes Morgenrødens Roser?

Af! havde du et Blik for Rosens Lue,
 Af! havde du for Duggens Blink en Sands,
 For Liliens Reenhed under Træets Bue,
 For Fuglens Sang, for Bækfens stille Glands,
 Da vilde du med Undergang ei true,
 Ei visne hen den fagre Ungdomsfrands;
 Det Lys blev slukt, hvorfor Naturen gyser,
 Som dræber Lyset, medens op det lyser.

Dog brand og bram i straaebræmmet Raabe!
 Din Ild skal slukkes, og din Magt ei staae.
 Din Guddom skal ei Afmagt meer anraabe,
 En kølig Luft skal over Egneren gaae,
 Og bringe Livet atter til at haabe,
 Og qualmen Hede fiæk tilbageslaae,
 Og svale Jorden med sit Perleklæde,
 Og vække Jordens Liv til Held og Glæde.

Og alle Syger skal fra Jorden ile,
 Og ikke ængste meer det bange Sind.
 En Astenrøde blideligt skal smile
 Med Morgenrødens sunde Rosenkind.
 Den modne Druer skal bag Løvet hvile,
 I Blomstens Sted skal Frugten sættes ind,
 Og til en hellig Nadver os indbyde,
 En Forjmag paa den Fryd, vi hist skal nyde.

Saducæerne.

See her os arme Stubber staae
 Iblandt de svedne, visne Straae.
 See vore gule, gustne Lov,
 Fortært af Dm, bedækt med Stov.
 See hist den hvasse, nøgne Torn,
 Hvor Jomfrurosen stod tilforn.
 Den Blomst, som endnu hisset staaer,
 Som Jomfrurosen snart forgaaer.
 Alt er i Verden kun et Spil,
 En Klang med ingen Mening til.
 See Bækken hist i heden Sand,
 Den svinder under Solens Brand.
 Den Sommerfugl, som nys var glad,
 Som flagred om i Solens Bad,
 Kun saare kort sin Lyst den nød,
 Nu hviler den, thi den er død.
 Et Dieblif er Jordens Fryd,
 Et Bolgeslag, en Tones Lyd.
 Et Dieblif er Jordens Liv,
 Et Pust, som knækker svage Siv.
 Hvortil da disse Planer lagt?
 Hvortil det Skrig paa Kraft og Magt?
 O, Stolthed! lad mit visne Lov
 Kundgiøre dig, at du est Stov,
 Et Inug, som sig for Binden snoer,
 Og synker atter ned til Jord.
 Hvortil da dette Grubleri,
 Om du est evig eller fri?
 Du lever, siden du blev fød;
 Naar du est død, saa est du død.

At du opstande skal igien —
 Hvor kom det fra, hvor vil det hen?
 Den eengang visne Blomstertop
 Den blomstrer aldrig atter op;
 Snart i dens Sted en anden groer,
 Og sletter ud dens sidste Spor.
 Det, som du blier, det est du nu,
 Og aldrig Mere vorder du.
 Thi nyd dit Liv, mens det bestaaer,
 Og græm dig ei, at det forgaaer;
 Det Dieblif, som flyer, som kom,
 Det er din hele Eiendom.

Nicodemus.

Hvor smuk er Aftenstunden!
 Nu synker Solen, det er kølt i Runden.
 Den duster frik; paa grønne Straae
 Det er ei fugtigt end at gaae.
 Paa Marken hist jeg hører Faaret bræge.
 En Timestid jeg vil mig vederqvæge.

Har man sin Dont forrettet,
 Og Dagens Byrde fra sit Hierte lettet,
 Saa blier man hen ad Aften træet,
 Da kan man ikke sandse ret.
 Naar ei man gavne kan og virke mere,
 Det tilladt er, i Skoven at spadserere.

Jeg negter ei, det Grønne
 Har noget Indigt, som jo alt det Skionne.

Her kunde selv man fast faae Lyst
 At synke til Naturens Bryst,
 Og tolke Følelsen, som mangan Rimer,
 Naar man har Tid, i sine Frihedstimer.

Jeg Lysten ei kan tæmme;
 Men høres maa for Guds Skyld ei min Stemme:
 I Staten var mit Held forspildt,
 Man holdt mig for en Sangerpilt.
 Hvo Skionhed tolker, i Naturen skuer,
 Den til Forretninger ei længer duer.

Thi gaaer jeg med det stille;
 Og hører jeg paa Nattergalens Trille,
 Da skeer det i en sildig Stund
 Bag Grenen i den mørke Lund,
 At ei jeg røbes skal af mine Rige.
 Hvad vilde de til sliq en Vandring sige?

Saa kom, Natur! Mit Dre
 Jeg laaner dig, du maa mit Hierte røre.
 Fortæl de Eventyr, du veed,
 Om Ufskyld, Skionhed, Ewigbed!
 Og spotter du end Tidens Trællekænke,
 Jeg vil dig dog Opmærksomheden skienke.

Den hellige Stemme.

Hør mit Ord i Nattens Bind,
 Lad det af dit Hierte mødes:
 Ingen gaaer i Himlen ind,
 Som paa ny ei barnlig fødes.

Nicodemus.

Du tvinger mig til Latter;
 Hvorledes kan den Fødte fødes atter?
 Nu æres jeg, en voksen Mand
 I Embed, Velstand, med Forstand,
 Og skulde forfra dog som Barn begynde?
 Vil du mig Sværmerier her forkynde?

Den hellige Stemme.

Kiød er Kiød, og Mand er Mand.
 Snart udslettes Jordens Farve.
 Hvad som fødes ei af Mand,
 Det kan aldrig Himlen arve.
 Tidens Lænke dig omsnoer,
 Evighed er dig en Gaade?
 Hvem ei Lys i Hjertet boer,
 Nyder ikke Lysets Naade.

Nicodemus.

For dunkel, maa jeg sige,
 Vil nu din Sang sig i mit Hjerte snige.
 Jeg elsker Alting med Fornuft,
 Og griber ei i tomme Lust.
 Af Viisdoms sunde Kilde vil jeg drikke,
 Men gieffes her med Talemaader ikke.

Den hellige Stemme.

Mægtig bruser stærken Vind;
 Hørte du den mægtig bruse?
 Hvorfra kom den stærke Vind?
 Hvorhen vil den atter susse?

Nicodemus.

Det trækker her i Lunden;
 Jeg frygter, mig forføler Aftenstunden.
 Jeg atter gaaer til muntre Stad;
 Her føler jeg mig lidet glad.
 Til Følelser jeg mig ei meer indvier;
 Det er jo dog kun Barndomsphantasier.

Den hellige Stemme.

Flygter du, naar jeg kun toner
 Jordens Qvad i Skovens Kroner?
 Ha, hvad blevst du, hvis dig klang
 Ewighedens Himmelsang?

Simon Peder.

Milde Morgenvinde, linde,
 Køle heden Sommerluft,
 Kruse Havets Bølge, blande
 Sig med Lundens Blomsterduft.

Lilien op sig lukker, bukker
 Under Sommerfuglens Vægt.
 Rundt i muntre Alynger synger
 Hele Skovens Fugleslægt.

Morgenpurpurfuglen, Fuglen,
 Langsom hin, og hin med Til,
 Løber over Havets Bøve
 Gud med Sang og Rosensmil.

Medens Lærken synger, gynger
 Baaden i det stille Vand.
 Ved sin Angel rolig, trolig
 Sidder ungen Fiskermand.

Men, som han fornøiet Diet
 Kaster hen paa Sol og Jord,
 Synes ham hans Dre høre
 Som et sammenblandet Chor;

Hvori Blomstervrимlen, Himlen,
 Bølgen, Fuglen høit paa Qvist,
 Og den Duft, som viger, siger,
 Hvad han aldrig før har vidst.

Allt eet Sprog kun maler, taler
 Selv det hemmelige Sprog.
 Diet rundt sig vender, brænder
 I Naturens store Bog.

Og mens Blikket stirrer, dirrer
 Bogens Træk i gylden Glands;
 Og hvorhen han skuer, luer
 Nu en venlig Blomsterfrands.

Først en Flok af blide, hvide
 Lilier staaer ham ganske nær.
 Tvende blaae Kiærminder finder
 Diet i det hvide Skær;

Og ved dem to søde, røde
 Roser, klædt i Jomfrupragt.
 Gyldne smaae Murikler vikler
 Sig i den foreente Bagt.

Dg af Tulipaner baner
 Sig en broget Sværm sin Gang.
 Medens Skyggen lindrer, tindrer
 Solen, lyder Fuglesang.

Dg for Peders Die føie
 Lilier sig til Lilie blid;
 Dg mens Blomsten viger, stiger
 Frem en Yngling, liliehvid.

Dg de blaae Kiærminder svinder
 I hans Dine himmelblaae;
 Kildens Rosenbuer luer
 Der, hvor nys han Roser saae.

Dg de smaae Murikler vikler
 Sig i gyldne Lokker grant.
 Tulipaner følge, følge
 Skuldren i et let Gevant.

Dg de høie Straaler bøie
 Om hans Tinding sig med Lyst.
 Dg den Sang, som lyder, bryder
 Ud nu i hans hulde Røst:

Seer dit forhen blinde Die nu engang sin Skaber dog?
 Har det endelig da lært at tyde dette stumme Sprog?
 Finder det i Blomsterslokkens Glands, i Fuglens muntre Sang,
 Kildens Røst, i Skovens Svale, Bindens Pust og Solens Gang,
 Udi Tidens gamle, store Sagn, i Harpens høie Lyd,
 Skjaldens Sang, den Bises Grublen, Heltens Daad og
 Qvindens Dyd,

Ikke blot en Glands, som sluffes, ei et Liv, som dræbes brat,
 Men en evig Dag, som bryder selv igiennem Gravens Nat?
 Men en Hær af lyse Straaler, funklende fra Pol til Pol,
 Som i sikker Retning samles i en herlig fælles Sol?
 Skuer du din Skabers Finger, som i Altning peger frem,
 Og hver Mand, som opad stræber, viser til sit rette Hiem?
 Saae du, da den tykke Taage fra dit kække Die faldt,
 At for sig er Altning Intet, men i Alt er Altning Alt?
 O, da læg din ringe Medde, kast den hurtig fra dig her;
 Fjst du ikke meer skal fange, du skal fange Mennesker.

Paulus.

I de hede Middagstimer Unglingen i Staden gaaer.
 Skyggen søger han forgieves; hist en gammel Kirke staaer.
 For i Kølning at forfriskes, træder han i Kirken ind,
 Og den hoitidsfulde Svælving taler mægtig til hans Sind.
 Alt er som i Graven stille, det i Dag er Søndag ei;
 Hist en Krands om Daaben finder han endnu af visne Mai.
 Giennem broget Bindve Solen skinner paa den hvide Steen,
 Som med Muufestrist bedækker gamle Ridders muldne Been.
 See, da smeltes ham hans Hierte; Længsel føler han og Haab:
 „Er som Barn jeg ikke viet til min Gud i denne Daab?
 Var det ei for Altret atter jeg mig fromt med ham forbandt?
 Og hvor ofte kom jeg jiden, mens de vilde Dage svandt?
 Mellem Stoi og frække Sværme spotted jeg paa Daarstabs
 Bud

Oste disse hellige Skikke, ja det Helligste: min Gud!“
 Meer ham Taaren ei tilstedes, Nuelsen ham byder: ti!
 Hist paa Altret ligger Biblen, og hans Dine see deri,

Dg de Ord, han læfer, tyde fuldeligt hans Tilftand nu,
 Thi det er et venligt Varsel: „Saul! hvi mig forfølger du?“
 Da med kraftig Anger kaster han paa Knæe for Altret sig:
 „Nei, du Himmelfke!“ han raaber, „jeg vil ei forfølge dig.
 Dig, hvem jeg i Livet hylde, i Naturen, i Bedrift,
 I de gamle Skialdesange, i den vise Hednings Skrift,
 Skulde jeg dig ei tilbede, Herre! hvor du ftraaler ned
 Faderligft, i reneft Lue, kaldt af Jesu Kiærlighed?
 O, tilgiv min fordums Letfind! fee, jeg lyder kiæk dit Bud!
 Jeg vil elste, jeg vil virke, jeg vil døe for dig, min Gud!“

Johannes Evangelift.

Hvad er det hiſt, fom ringer?
 En Aftenkloffe dybt i Skoven flinger;
 Saa længfel- og faa veemodsfuld den flager,
 Dg fierne Fielde blaae dens Lyd gientager.
 Dybt mellem Skovens Kroner
 Den loffer mig med fine Sølvtoner.
 Her maa jeg viſt den ſøge,
 Ved Bækken, mellem diſſe gamle Bøge.

I Solens Aftenluer
 Et aabent, rødt Capel jeg hiſſet ſkuer.
 Igiennem rene Blaa ſaa ſødt til Himlen
 Dets Kloffe ſender op ſin dumpe Bimlen.
 Med høie Liliſtængler
 Det prydet er, og friſke Roſenhængler;
 Dg Bækken rundt ſig ſlynger
 Om Altrets Fod, og fromt ſin Pſalme ſynger.

Paa Altret op er stillet
 Det hellige, betydningsfulde Billed:
 Jeg seer paa sorten Kors sig ynksomt bøie
 Den hulde Jesus med sit brystne Die.
 Nu Kilden meer ei murrer,
 Og Kloffen tier, Turtelduen kurrer;
 En Eremit fremtriner
 I lange Klædebon med blide Miner.

Er det med Jammerflager
 En Olding graa, som Verden nu forsager,
 Som Nag har qvalt, som er andægtig bleven,
 Og angre vil den Synd, han har bedreven?
 O, nei! jeg henrykt skuer
 En Ungling skøn, hvis fromme Die luer;
 Usmægtig ei han hæver,
 Med Kraft sin Haand mod Himlen høit han hæver.

Glat er hans hvide Pande,
 Paa den har Lasters Bræg ei kunnet stande.
 Hans Kind er frisk, en Jomfrurose luffet,
 Som Lysters Gift ei falmet har og dugget.
 Hans dybe Blik ei skælver,
 En rolig Bue over Diet hvælver.
 Hans Haar i gyldne Strømme,
 Som Straaler, fra den skilte Tinding svømme.

Hans hulde Stemme lyder:
 „Min Jesus! ene du mit Hierte fryder.
 Her bygged jeg dit Huus, her kan jeg vanke,
 Hvor ingen Larm forstyrrer fromme Tanke.

Kun da jeg roligt hviler,
 Naar ved dit Bryst jeg i dit Die smiler,
 Naar i dets milde Luer
 Din Mistundhed, din Kiærlighed jeg skuer.

Du gaaer mig tidt i Møde,
 Min Jesus! thi du opstod fra de Døde.
 Din Elskov Alt omfatter,
 I hvert et Dieblif du fødes atter.
 Kun Tiden og Naturen helligt maler
 Det store Gisser, som din Glands udtaler;
 Selv i mit Hiertes Kammer
 Est du det Lys, det fromme Lys, som flammer."

Transfigurationen.

Yndig er en Aftenvandring
 Under dunkle Skovetop;
 Men nu vil jeg til Forandring
 Stige did til Bierget op.
 Her alt Skyggen længe dækker
 Dalen med sin Binge bred;
 Men hvor Bierget høit sig strækker,
 Er ei Solen gaaet ned.

O, hvor herligt saa at stande!
 Taagen sfiuler Skov og By,
 Men om Fioldets rene Bænde
 Svæver ingen Taagesky.

Kast endnu, saa let, saa tapper,
 Som en Steenbuk, som en Vind!
 Nu ad Klippens Kæmpetrapper
 Svang jeg mig til Biergets Lind.

Ja, her nærmer jeg mig Himlen,
 Her er Stierne bedre seet.
 Hisset synker Jordevrillen,
 Jeg mig føler en Prophet.
 Helligaand, hvem mine Læber
 Nævner alt for nat med Ord!
 Her du for den frække Stræber
 Viser dig forklaret stor.

Gi i Tordenskyens Bragen,
 Som paa Sinai, med Blink,
 For en Flok, som uopdragen
 Misforstod kun dine Blink:
 Mild jeg seer paa Firmamentet
 Dig i Lysets Klædebon;
 Haabs-, Erindrings-Testamentet
 Engle bringe med i Haand.

Hisset Moses med det Gamle,
 Med Forgangenhedens Sprog;
 Her sig Fremtids Blade samle:
 Evangeliernes Bog.
 Dette Skrift Elias bringer,
 Som blev salig uden Død,
 Som sig svang paa Kraftens Binger
 Til sin Gud fra Jordens Skød.

End for svag er du, min Binge!
 End jeg gaaer i Støvets Ham,
 End kan jeg mig did ei svinge;
 O, men synke meer, var Skam!
 Vel, saa skal mig Klippen bære,
 Hytten, nær den rene Sne;e;
 Her er saare godt at være,
 Her kan jeg Gud Herren see.

Den hellige Radvere.

Hvor flygted du, venlige Mand,
 Som strakte til Himlen din Haand,
 Sødte baaren
 I Baaren?

Til Skov og Grotte staaer ei meer din Hu;
 Der er saa dødt, der er saa vandfoldt nu.

Ingen hulde Blomster meer!
 Barnligt ei Naturen leer;
 Bleg og gul hun viser sig,
 Skranten og frugtsommelig.
 O, men see den modne Frugt,
 Hvor dens Kinder rødme smukt!
 Af den matte Moders Skød
 Løfter jeg dig, Glut saa rød!
 Glemmer hende over dig,
 Thi din Bellugt tryller mig.

Runtne Træ! som du, jeg staaer
 I den store Urtegaard,
 Trænger magtesløs, som du,
 Til en jordisk Næring nu.
 Kom, forny den svundne Saft,
 Giv mig atter Marv og Kraft!
 Ydmyg, mens jeg nyder dig,
 Knæler jeg, en Plante liig;
 Føler mig et Snug, et Støv
 Mellem dine visne Løv.

Hvor duqvæger, milde Rod!
 Jeg fik atter Liv og Mod.
 Som du hæved dig i Kraft,
 Hæver mig din sunde Saft.
 Store Kredsløb! Intet deelt,
 Alt omfavnet til et Heelt!
 Store Legem! af, af dig
 Har en Mundfuld styrket mig.
 Lifligt var dit Himmelbrød —
 Men hvi er din Skionhed død?

Stille! Hvilken Sødme!

Hvilket Skier i den gustne Natur! hvilken Rødme!
 Hvilken Anelse hæver den mørke, den modfaldne Tanke?
 Hvad titter, hvad rødmer, hvad leer bag den bugnende Ranke?

Skionne, saftsvulmende Drue!

Du livner den kolde Natur med din Lue.

De vægtige, funklende Lokker du ryster.

Smilende Biin!

Purpur-Rubin!

Med Andagt i blinkende Kalk jeg dig fryster.

Den Engel, som i Vaaren smilte,
 Som lunre Sommer lærte flye,
 Som i de dunkle Skygger hvilte,
 Her funkler i en Purpursky.

De milde Blus, de svale Bølger,
 Den lette Wther, Vaarens Ven,
 Det Blomsterflor, som Jorden dolger —
 Alt finder du jo her igien.

Det Haab, du har i Vaaren fundet,
 Blev mat i Sommer, meer i Høst;
 Lidt efter lidt det er forsvundet,
 Og Tvivl kun ængster nu dit Bryst.

Da Himlen sig fra Jorden skilled,
 Da sank din Aand igien til Jord.
 Det himmelske, det rene Billed
 Ei længer i dit Hierte boer.

Det Barnlige var længst forsvundet;
 Nu gaaer du bleg mod Jorden bukt.
 Med Høsten har du dig forbundet,
 Og ædt af giftig Kundskabs Frugt.

O drik, at du kan atter glemme,
 Hvad koldt kun Hovmod lærte dig!
 Da vaagner atter Livets Stemme,
 Da seer du atter Himmerig.

Hvis ei du vorder Barnets Lige,
 Og bryder Stoltheds kolde Pagt,
 Da seer du aldrig Himmerige.
 Det har din hulde Frelser jagt.

Tag Kalken i de fromme Hænder,
Som stivnes i den kolde Høst!
Den blide Engels Kys da tænder
Vist atter Vaaren i dit Bryst.

Din sunkne Tro paa ny fremluer,
Dybt i din Barm den fæster Rod.
Drif, medens du til Himlen skuer,
Thi det er Jesu sande Blod!

Judas Iscariothes.

Mennesket

i den sildige, fludfulde Høstnat.

Skulde jeg sliig Konning ære?
Nei, jeg er ei længer ung;
Det vancærer mig at bæere
Denne lidetsfyldte Pung.

Dine vilde Phantasier
Skal ei længer nytte dig.
Bort, I Ungdoms Sværmerier!
I skal ikke fængsle mig.

Hvad er Ord? En Lyd, som svinder.
Hvad er Dyd? Blandt Ord et Ord.
Hvad er Gud? Et Glimt, som blinder.
Hvad er mit? Den rige Jord.

Satan igiennem Stormen.

Hvad er Fuglen meer, end Krybet?
 Hvad er Vethren meer, end Muld?
 Hil dig, Søn! søg du kun Dybet;
 Dybet flammer rigt paa Guld.

Mennesket.

Hvad var det? Søn blev jeg nævnet!
 Hvo var det, som for mig stod?
 Jesus! ved dit ringe Levnet
 Lykt og hidfigt blev mit Blod.

Men min Frygt jeg fiæf vil døde,
 Ei jeg kysjer meer din Søn.
 Bedre Drif og bedre Føde
 Jager bort hver Feberdrom.

Hen til Jordens rige Bise
 Vinker Mynten mig, saa rød;
 Den mig bedre vil bespise,
 End du med dit Himmelbrød.

Jeg mig skammer for din Raade,
 Frygter ei din Arm saa lam.
 Flux jeg vil dig nu forraade,
 Saa astvætter jeg min Skam.

Satan med vild Latter.

Hungrig Luften sig har hvælvet
 Rundt om Jordens fede Dal.
 Hvad er Himmel imod. Helved?
 Hvad er Glæden imod Qual?

Mennesket.

Rædsomt Stormens Binge bruser,
Stiernen rød paa Himlen staaer,
Fæle Hviin i Gierdet suser,
Mens til Caiphas jeg gaaer.

Satan.

Sorte Engle! hen I brage
Over midnatsdunkle Jord!
Naar han kommer bleg tilbage,
Vil vi synge ham et Chor.

Mennesket.

Længer ei jeg nu skal trænge.
Det er skeet, det er fuldbragt!
Denne Pung med blanke Penge
Bidner om min nye Pagt.

De sorte Engle.

Bee dig! Bee! hvad har du vovet?
Bee! hvad har du overtraadt?
Ham, som du saa varmt har lovet,
Ham, ham har du nu forraadt!

Mennesket.

Rædsomt Stormens Binge bruser,
Stiernen rød paa Himlen staaer,
Fæle Hviin i Gierdet suser,
Mens fra Caiphas jeg gaaer.

De sorte Engle.

Stormen har sit Glavind draget.
Stormen er det stærke Riis,
Hvorned Adam blev udjaget
Af sit skionne Paradiis.

Stiernen, fom faa rød er blevet,
 Er den blodige Rubin,
 Som for Beltsazar har skrevet:
 Mene Tefel Upharfîn.

Mennesket.

Bee mig! Bee! de fkarpe Tiorne
 Saare mig i dunkle Nat.

De forte Engle.

Mindes du de vrede Biorne,
 Som Elifa hevned brat?

Mennesket.

Ha, jeg flygter! Himlen vredeſ.
 Ha, jeg flyer dig, Stierne rød!

De forte Engle.

Gain gjorde ligeledes
 Efter Abels lumſke Død.

Mennesket.

Ei, du Nattens vilde Svinen!
 At til Gud jeg bede fan.

De forte Engle.

Mindes du i Helvedpinen
 Bonnen fra den rige Mand?

Mennesket.

Ei jeg vil mig meer formaste,
 Pungen faſter jeg i Dynd.

De sorte Engle med Skoggerlatter.
Judas! kan du ogsaa faste
Bort din skammelige Synd?

Menneſket.

Havet bruser, Storme tude,
Himmels blege Dødning leer.
Det er ude, det er ude,
Der er ingen Redning meer!

Baade Piil i Nattens Laage ſvaier,
Dybt den visne Green til Jorden vaier,
Som ſig hæved for ſaa grøn, ſaa let;
Nattens Magter harmes ikke længer,
Hæved kræver ikke meer ſin Ret:
Blegt og blodigt bruſtne Legem hænger.

Getſemane og Golgatha.

Gi længer Druens Purpur luer,
Den milde Himmels ſidſte Smil.
Hvorhen det matte Die ſkuer,
Det træffer Saar af Dødens Piil.
Den kolde Dugg, ſom Skoven væder,
Paa gule Lov med Bittren ſtaaer;
O, Jesus! det er dig, ſom græder
Udi den visne Urtegaard.

Hvor er den Jld, som venligt ulmed?
 Er den bag vaade Grene slukt?
 Hvor er det søde Blod, som svulmed,
 Som sunkled i den klare Frugt?
 Umaadelige Bægre bramme
 Blandt Skaren, ryggesløs og wild;
 Thi brænder nu som Helved=Flamme,
 Hvad før har smilt som Himmel=Jld.

De Sandheds=Ord, du kicerlig talte
 I Bindens Bust, i Fuglens Røst;
 Som Blomsterflokkens Farver malte;
 Som lued i den Kenes Bryst —
 De Sandheds=Ord, den store Naade
 Slet ingen Virkning har frembragt.
 Nu vil man nedrig dig forraade;
 Saa stor er Helveds onde Magt.

At du fra Faderen mon svæve
 I himmelsk Salighed herved,
 For Siælen til sit Hiem at hæve,
 Af sand, ufrømtet Kiærlighed,
 For Stovet af sin Drom at vække,
 For dem, som dybt i Bølen gaae,
 En kraftig, hiølpsum Haand at række —
 Det skionner Ingen, Ingen paa.

Den hulde Blomst de snart mon glemme,
 Dens Himmelvink de ei forstod,
 De doved vildt Naturens Stemme,
 Og ryggesløst de drak dit Blod.

Din Godhed og din hulde Raade
Fandt ingen from, taknemlig Giest;
Med Haan de Alt med Fodder traade,
Dg raabe nu: Korsfæst! korsfæst!

Derfor paa disse skumle Steder,
Bed denne nøgne, tørre Hæf
Rørt og medlidende du græder
I Kedrons veemodsfulde Bæk.
Gi for dig selv din Taare strømmer;
Nei, for den hele, hele Slægt
Den bitter Kalk du blidt udtømmer,
Dg buffer under Korsets Vægt.

For til Opmærksomhed at drive
Den Flok, der ei din Skønhed saae,
Du lader dig af Torne rive
Dg Haglens blege Bødler slaae.
At Døden hver en Fryd begraver,
At evig Glands kun hist er til,
Det viser du, mens du tillaver
Det blodigstore Sørgeispil.

Alt seer jeg lumsk dem hid at drage,
Sagtmodigt, paa det tørre Mos.
Din Glorie de vil forjage
Med Lamper og med røde Blus.
Den visne Hauge op de lyse;
Men Svampe, som blandt Tidslær groe,
Bed Lygtens Skin af Kulde gysse,
Hvor før i Solen Blomster loe.

Din jandede Guddom frækt de dræbe,
 Din Dyd tør dog ei dræbes end,
 Thi giver dig den kolde Ræbe
 Et Judas-Kys, som Broderven.
 Men Ræberne, som frostigt isne,
 Skal vise fræk Fortrolighed,
 Skal bringe Krandsen til at visne,
 Og drage dig til Mængden ned.

Thi vender du med blege Kinder
 Fra de fortabte, blinde Faar.
 Medlidende din Taare rinder,
 Og høit du sukker, mens du gaaer.
 I Sneen dine Kinder blegne,
 Hvor Rosen lued før saa smuk,
 I Regnen dine Taarer segne,
 I Stormen døer dit sidste Suk.

Naturen i sit Sørgeflæde
 Gientager aarlig taus din Død.
 Høit Englene fra Skyen græde
 Af Medynk over Livets Nød.
 Ukiendte Magt med Brede hevner
 Den Haan, man yttrede mod dig.
 Som Templets Forhæng vældigt revner
 Den frosne Jordbund ængstelig.

Den skyller til med isne Bande,
 Og reent udslettes Livets Fied;
 En eneste uhyre Bande
 Bedækker store Rettersted.

Dg bladløs staaer blandt nøgne Stene,
 Hvor Vaarens Glands længst iled fra,
 Det sorte Træ med tørre Grene,
 Som Korset hist paa Golgatha.

Disciplenes Jubelhymne.

Vi vil ei forsage!
 Med de svundne Dage
 Skionne Stierner svandt.
 Ondskab's Rovdyr tørste;
 Ned ad Lysets Fyrste
 Purpurblodet randt.
 Folket stod og saae hans Blod;
 Mørkets tykke Forhæng revned —
 Tiden har ham hevnet.

Satan vældigt kæmper,
 Lyset tidt han dæmper,
 Men det dræbes ei.
 Høit mod Himlens Buer
 Snart i andre Luer
 Søger det sin Bei.
 I sin Død, saa hellig sød,
 Stiger det, som Morgenrøden,
 Seirer selv i Døden.

Med andægtigt Die
 Blikket hen vi bøie
 Paa den store Tid,

Da den hulde Naade
 Ned til Jorden traade
 Som en Yngling blid.
 Yngling skion! du varst Guds Søn!
 Derfor er vor Trost, vor Være
 Nu, dit Navn at bære.

Korset, som du slæbte,
 Ei din Guddom dræbte
 I sin bitter Favn.
 Hvad som ei kan fødes,
 Det kan aldrig dødes,
 Evig er dets Navn.
 Himmel=Jld, veldædig, mild!
 Briste kan dit svage Kammer;
 Men din Lue flammer.

Spredt blandt Jordens Brimmel,
 Blev dit Lys, o Himmel!
 Samlet i din Ven.
 Da hans Læber isned,
 Da hans Hierte visned,
 Spredtes det igien;
 Men den Barm, saa huld og varm,
 Af! som kunde Alt forbinde —
 Der var Himlen inde.

Derfor ned vi bøie
 Her med hævet Die
 Dybt det stolte Knæ,
 Strække vore Hænder,
 Medens Taaren brænder,
 Mod dit sorte Træ.

Bleg og hvid i Dødens Strid,
 Viser du i Martyrnøden
 Himlens Ro i Døden.

Blus, I Roser røde!
 Jesus aldrig døde.
 Smil, du Himmel blaa!
 Styrter ham til Fode!
 Jesus er det Gode,
 Det kan ei forgaae.
 Uforsagt mod Helveds Magt!
 Giøglespil er Satans Bælde,
 Den kan ei os fælde.

Lad da Medgang smile,
 Lad da Modgangs Pile
 Tørne mod vor Barm,
 Lad da Vaaren lue,
 Lad da Vintren true
 I sin bistre Harm;
 Lad da brat i Mulm og Nat
 Livets skønne Tider blegne!
 Gud er allevegne.

Naar Naturen isner,
 Selv naar Tiden visner
 Uden Blomst og Lyst,
 Dog hans Smil vi skuer,
 Dog hans Elskov luer
 Inderst i vort Bryst.
 O, der staaer en evig Baar;
 Paradiset, længst forsvunden,
 Der er atter funden.

Midt i Vintrens Døse,
 Mellem Lis og Mørke,
 Knyttes dette Baand.
 Inderligt vi brænde;
 Han vort Hierte tænde
 Med sin Helligaand!
 Du est nok, vor liden Flok!
 Af dit Frø i nøgne Mose
 Springer Fremtids Rose.

Hvad er vel vor Kummer?
 Denne dorste Slummer
 Selv ei martre kan.
 Tænk, hvad Hine lede,
 Tænk, hvad Hine strede,
 For at døe, som han.
 Uden Harm da, Arm i Arm!
 Kiærlighed forene Flammen!
 Amen! Amen! Amen!

Paaske.

En bedre Fremtid Himlen lover:
 Det er ei Død, kun Hvile blid;
 I Graven trætte Legem sover,
 Udmattet af den sidste Strid.
 Da Engle sig fra Lufsten svinge
 I Sneens Dragt til Graven ned,

Dg dække den med deres Binge,
Dg sætte sig omkring dens Bred,
For selv den strenge Kuld at tvinge
Bed Favnetag til Skaansomhed.

Dg til de Sorgende de siunge:
„I Elskelige! græmmes ei;
Snart blomstrer frem igien den unge,
Den hellige, den lyse Mai.
Den Evige dig ei forlader,
Du seer ham atter, før du troer;
Han soer til Himlen, til sin Fader,
Han stiger atter ned til Jord.
Snart Blomsten sig i Duggen bader,
Dg taler henrykt uden Ord.

Dg ofte vil tilbagevende
Et Sindelag, som Baaren skönt.
Den værste Storm og Kuld faaer Ende,
Dg Solen farver Græsjet grønt.
Som Rosen da, vil Kiærligheden
Udfolde sig til Livets Trøst;
Paa Jettekampen følger Freden,
Paa bitter Smerte søde Lyst,
Dg evig blomstrer, som et Eden,
Ufskyldighed i Godheds Bryst.“

Pindse.

Saa staae vi nu i Vaaren da, den samme
 Hvorfra vi udgik! Det er atter Vaar.
 Med Seier straaler Kierlighedens Flamme,
 Og endt er nu det lille Jordens Aar.
 Det hvide Vinterslør Maria hæver,
 Der over hendes Rosenansigt hang.
 Nu siunger Nattergalen, Lovet bæver,
 Og brat forstummer dristig Skialdesang.
 O, I som nylig horte Skialden siunge!
 Miskiender ei den fromme Phantasie;
 Thi taler hver Discipel ei sin Tunge?
 Og fik han ei sit eget Sprog, som I?
 Han folte paa sin Jøse Luen flamme,
 Begeistring løste ham hans Tungebaand.
 Forskielligt Jordens matte Læber stamme,
 Mangfoldig viser sig den Helligaand.
 Her Baldur har forenet sig med Braga,
 Med Billeder udsmykket Tidens Muur;
 Og gierne, Jesus! sig din hellige Saga
 Forened med den hellige Natur.

Fortrøstning.

Til Henrik Steffens.

Naar eensom og alene
Jeg giennem Landet gaaer,
Dg for de gamle Stene
Med barnlig Andagt staaer,
Dg paa den Trofskab tænker,
Der kraftig ind dem gav,
Tafnemlig, uden Rænker,
Alt pryde Heltens Grav;

Naar under Kirkens Bue
Jeg stander høit omhvalt,
Dg seer den fromme Lue,
Der har beseglet Alt,
Hvorledes Alt forfalder,
Hvorledes sorgelig
Den fromme Manddomsalder
Bag Støvet skjuler sig;

Naar da jeg bleg har fundet,
At Kraften længst gif ud,
At Fromhed er forsvundet,
At Faa kun troe paa Gud;
Naar da jeg hen vil ile
Udi din Favn, min Ven!
For ved dit Blik at smile,
Dg hente Kraft igien;

Og naar da nu jeg finder,
 Du est der heller ei,
 At sorgende Kiærminder
 Kun blaane paa min Bei,
 At Intet mig omgiver,
 Som støtte kan min Fod;
 Naar nedtrykt da jeg bliver,
 Og taber plat mit Mod:

Da giennem Buskens Gitter
 Hun trænger ind til mig,
 Og rækker mig sin Cither —
 Og jeg er lykkelig.
 Hver Fryd da frem jeg quæder,
 Hen i mit dunkle Ly,
 Og alle svundne Glæder
 Omringe mig paa ny.

Til Camma Rahbek.

Paa hendes Fødselsdag, den 19de October 1804, i et Exemplar
 af Schlegels Spanisches Theater.

At det er gaaet dig, som mig, Veninde!
 At denne Glud og disse kolde Binde
 Dit Dnske lokker tidt til Syden ned;
 At Kraften i de norske Marmorfielde
 Du ønster blandet med den Herlighed,
 Der blusser frem i Sydens Blomstervælde:

Det kan vist ingen Dannemand fortryde,
 Og meget mindre grusom dig forbyde,
 At kunstigt i din Blomsterurne du
 En fielden sydlig Blomst med Glæde planter,
 Naar Stormen raser her i al sin Gru,
 Naar Livet fryser, og Naturen sfranter.

Snart jvøber mørk og graadfuld Vinterdagen
 Det store Liig ind i sit store Lagen,
 Og Stormen orgler frem et Sørgechor;
 Men lad Naturen rædsomt sig forvilde,
 Du drager fra det sørgelige Nord
 Til Dantes Lund, Petrarcas varme Kilde.

J Best for disse skønne, blide Steder
 Et Land sig strækker, som Naturen klæder
 Med Purpurapper, med Smaragd og Guld.
 To Templer rejser sig i denne Zone,
 Som Sanggudinden bygged elskovsfuld,
 Eet for Cervantes, eet for Calderone.

En fielden findrig Smed, Hefaistos' Lige,
 Høit i Germaniens udstrakte Rige,
 En Sølvnøgle glat, med gyldne Lag,
 Har smeddet til ene Dør, Veninde!
 Modtag den af din Ven paa denne Dag,
 Indflettet med en lille blaa Kærminde.

Julevise.

I Dag nu for næsten to tusinde Aar,
 Da laae i den lune, den sydlige Vaar
 De venlige Hyrder paa Marken og saae
 Til funklende Stierne paa Himmels Bla.

Hver Hyrde, saa kraftig og munter, som varm,
 Sad med sin Hyrdinde ved kærlike Barm,
 I Maaneskin sad de, ved rislende Bæk,
 Og plukkede Himbær af bugnende Hæk.

Men svulmende Himbær, skøndt afplukket nys,
 Bar Jutet dog mod de livsalige Kys,
 De venlige Haandtryk, de kærlike Blik,
 Som alt de imellem af Pigerne fik.

Saa laae de og spogte, uskyldigt og frit,
 Og leged, og snakked, og kysked saa tidt,
 Og dandsed i Maaneskin, og tumled sig om,
 Til Englene til dem fra Himmelen kom.

Al! meget forandres i to tusind Aar.
 Her Vinter det er, naar i Syd det er Vaar.
 Vi er ingen Hyrder. Den bidende Vind
 Har drevet fra Marken til Stuen os ind.

Forsvundet er længst det uskyldige Liv.
 Nu staaer Cavaleren for Damen saa stiv,
 Og Damen er knibst paa Anstændigheds Bud,
 Og saaledes gaaer det, Dag ind og Dag ud.

Men reent dog Naturen fornægter sig ei,
 Tidt vender den om paa vildfarende Bei,
 Dg eengang om Aaret den gotter sig ret,
 Dg løsriver Stivhedens dumme Corset.

Dg det er om Julen; da byder den Lyst
 Ved Mindet om Hyrden ved Kierligheds Bryst.
 Da giemme vi Bæltet, som fængslede nys
 Den frygtjomme Pige, og faaer os et Kys.

Uf Kierlighed bragt til Fortvivlelsens Top,
 Vi flygte bedrovet, og hænger os op;
 Dg Glutten fortryder sin Grumhed paa Stund,
 Dg afbider Strikken med blusjende Mund.

Da sætte vi os om Forundringens Stol,
 Viig Straaler omkring den velsignede Sol,
 Dg undrer os over fordærvede Skif,
 Dg al den Forkeerthed, i Fjor vi begif.

I Mangel af Maane vi nøies med Lys,
 Med Brænde bortfierne vi Vinterens Gys,
 En Harpe maa gielde for rislende Bæk,
 Dg Biinflasken bøder paa Bærret i Hæk.

Dg saa er vi Hyrder, saa trykker vor Arm
 De søde Hyrdinder til kærlike Barm.
 Uskyldighed kommer fra Himmelen ned,
 Dg seer paa vor Glæde, og glædes derved.

Dahl.

Dæffer Graven, grønne Urter smaae!
 Eders Ven, som elskte jer saa saare,
 Han er død. O, ryst fra Himlens Blaa,
 Høie Gran! din tunge Beemodstaare.
 Hvide Rose med det blege Smil!
 Sødtt indslyng dig med den friske røde;
 Binder eders Krands omkring den Døde!
 Duf dit Hoved dybt, og græd, o Piil!

Smaaе Bioler, hulde Børn, som sødt,
 Medens Foraarshimlen venlig luster,
 Under Græsset, svalt og luunt og blødt,
 Staaer, og seer saa frontt til Gud, og duster!
 Samler eder ved hans Hovedsteen,
 Lampen liig, som under Gravens Bue
 Brænder for den Dodes trætte Been
 I en dødtligblaa, men hellig Rue.

Eders Elsker havde intet Guld,
 Uden Pryd var Kistens sorte Tillie.
 Gyldne Gyldenlaf! vær du da Guld;
 Vær du Sølv, du sølverhvide Lilie!
 Slyng hans Navn, han var en Blomst, som du,
 Reen, uskyldig, elskovsfuld og stille;
 Kraftig var hans Mand, og blid hans Hu.
 Hvide Lilie! lad din Taare trille.

Flora! du, som hist i Østens Hiem
 Har din rigelige Blomsterbolig!
 Drag fra Østen, gaf for Graven frem,
 Hvor din Ben i Norden slumrer rolig;
 I dit Fyldehorn tag Urter med
 Rundt fra alle Jordens grønne Skove,
 Strø dem yppigt paa hans Hvilested,
 Smil, og græd, og vønst ham sødt at sove.

Hvadre saa din Dfferpræst! Hans Billie
 Gne var, at blive Flora kjær.
 Gud, som klæder Markens sorgfri Lilie,
 Klædte ham, imens han vandred her.
 Stille var hans Liv, kun Saa ham kiendte,
 Skiondt Europa lydt gientog hans Navn.
 Trofast dog han sin Gudinde tiente.
 Flora! tryk din Elsker i din Favn.

Gi til Mennesket, men kun til Eder,
 Spæde Blomster! Skialden sig har vendt,
 At hvert Foraar fromt I tilbereder
 Eders Ben et herligt Monument.
 Ewiggrønt, o Bahl! og Granbar vinde
 Hver en Vinter om din Urne sig;
 Men med Baaren, Jordens Elskerinde,
 Hundred tusind Blomster favne dig!

Til Danmarks Fredrik.

Med Poetiske Skrifter, I-II, 1805.

Stolt blomstred Danmarks Land fra Arilds Tid,
 Til Syden lod dets dicrve Krigerhæder,
 Dets Kæmper reiste sig til mandig Strid,
 Naar Kongen bød til Balhals raske Glæder;
 Dg dobbelt elskovsfuld sin Arm, saa hvid,
 Om stærken Beilers blodbestænkte Klæder
 Den hulde Jomfru slyngte sødt, og smilte,
 Naar hiem i Elskovs Favn han atter iilte.

Men ikke blot med Skiold og Stang og Sværd
 Gif Leirekongens seiervante Svende,
 En elsket Skiald var ham bestandig nær,
 Med Jld i Barm, Guldharpen fiæft i Hænde;
 Dg i den drabelige Heltefærd
 Han lod sin Jld i Alles Hierter brænde.
 Da sunkled Diet med en større Lue,
 Da Skioldet flang, da maatte Fienden grue.

Dg naar den store Stund var svundet hen,
 Hvor Thor med Belyst saae sin Yndling vinde,
 Bar Heltens Jdræt dog ei svundet end,
 Den evig stod, den kunde ei forsvinde;
 Thi Skialden op den leve lod igien
 I et for Esterlægten helligt Minde.
 Naar længst hensmulnet var de hvide Bene,
 Stod Runen paa de stolte Bautaastene.

Dg Harpen var den rene Efterklang
 Af alt hvad Stort der skete rundt, saa vide.
 Den raske Sanger høit i Hallen sang
 For Kæmpen, naar ham lysted ei at stride;
 Da quad han altid ei om Sværdets Klang,
 Men om den vene Mø, den Elskovsblide,
 Om Gubbens Viisdom, Qvindens milde Sæder,
 Om Danerficærlighed og Venskabsglæder.

End blomstrer Danmarks skovindkrandsste Strand,
 Den faste Borg endnu med Tryghed kneiser;
 End kruser fiærligt sig det sølvblaa Vand,
 Naar danske Søgut røden Bimpel heiser;
 Dg rede staaer den gode danske Mand,
 Med Sværd i Haand han sig fra Arnen reiser,
 Dg venter trygt paa den, som fræk tør vove
 At kaste fiendtligt Blus i Herthas Skove.

Thi Danmarks Frederik, skiondt rig paa Fred,
 Sig føler nordisk Drot, som Folkets Hyrde;
 Først sildig han ved Elskovs Arnested
 Aflæsser Dagens tunge, svære Byrde.
 Bee da den Niding, som med lumste Fied
 Sig nærmer, dyrefiøbte Ro at myrde!
 Da blusser Blod af Skiold paa Heltens Kinder,
 Dg Fienden styrter hen med Hyl, og svinder.

D du, som føler Danmarks gamle Værd,
 Som atter opvakt har dets Kæmpehære,
 Som bød enhver af dine Mænd, et Sværd
 Til mandigt Forjvar ved sin Lænd at bære!

Dig skulde Bragis Søn ei vorde fier,
 Som lever ene for sit Danmarks Ære?
 Nei, Fredrik! under dine Bingers Skygge
 Kan Harpens Sønner tye, og hvile trygge.

En nysudsprungten Blomstergreen sig hen,
 Forvovent, om din Hellebarde slynger;
 Men du vil ikke vredes over den,
 Fordi til dig den sig med Tillid flynger.
 Uskiermet kan den ei bestaae; thi hen
 I Støv sig, uden Læ, dens Bæger tynger.
 Lad da med store Krands den sig forbinde,
 Og ydmygt sig i dine Laurbær vinde!

Til Callisen.

Sjunget af hans Lærlinge, da han fratraadte Embedet.
 Den 29de Marts 1805.

Afflepios sad i Olympen, og saae
 Medynksom til Menneskets Smerte;
 Den gienlød fra Jorden i Ætherens Blaa.
 Da rørtes det himmelske Hierte.

Han svang sig fra Fjeldet med omvundne Stav,
 Og fløi i sit flagrende Klæde;
 Da saae han saa mangen en nykasted Grav,
 Og hørte de Smaabørn at græde:

„Vor Fader er borte, vor Moder er død;
 Nu har vi slet Ingen tilbage.
 Selv kan vi ei kæmpe mod Jammer og Nød;
 Vi ere for smaae og for svage.“

Da svulmed den Vældiges himmelske Bryst,
 Han raabte med faderlig Harmé:
 „Skal Pluto da ustandset nyde sin Lyst
 Ved Døden, som qvæler de Arme?“

Da søgte han efter den findrige Mand,
 Som kiæk kunde Døden bestride,
 Og magist gienbinde de løsnede Baand,
 Til Under for Jorden hiin vide.

Og som nu den Himmelske svæved omkring,
 En Præst sig at finde paa Jorden,
 Da standsed hans Binge sit vældige Sving,
 Da, Elskte! han saae dig i Norden.

Han saae i dit Die, det funkled med Ild,
 Besindighed stod i din Mine;
 Han saae i din Barm, og den aabned sig mild
 Af Medynk for Brødrene dine.

Da gav han dig henrykt sin hellige Stav,
 Og tog dig i Armen, og ilte.
 Fælt hylede Døden fra revnede Grav,
 Men saligt Sygea nedsmilte.

Astlepios foer med sin kaarede Ben
 Fra undrende, studsende Thule;
 I Skoven hos Chiron han standsed igien,
 Ved Oldingens hellige Hule.

Den dæktes af Urter og avægende Frugt,
 Den krandses af Blomsterne vilde;
 Men inderst i Gulen sad Gubben saa smukt
 Ved Sundhedens rislende Kilde.

Han lærte dig kiende hver hemmelig Kraft,
 Som voxer i Field og bag Hække;
 Han lærte, med Urternes krystede Saft
 Den ringlende Beenrad at skrække.

Da, Callisen! blevst du beundret og stor
 Ved Arnen, i Leirenes Telte;
 Og hele Europa saae hen mod vort Nord:
 „Har Danemark saadanne Helte?”

Vi veed, det har Kæmper, som, tordnende frem,
 De Levende Døden kan give;
 Men Bee, hvis desuden det ogsaa har dem,
 Der bringe de Døde til Live!”

Dit Rygte udfoldede fiernt sig, som nær;
 Thi skalst du en Egekrands bære!
 Du lærte det undrende Folk, hvad det er,
 At giøre sit Fædreland Være.

Nu dine Disciple saa tæt om dig staae,
 Og skuer i dig et Exempel,
 Hvordan man bør hædret og elsket og graa
 Forlade det sørgende Tempel;

Og sværge dig helligt ved Alteret her
 Med høi og med bævende Stemme:
 At gaae i dit Spor, og at vorde dig værd,
 Og aldrig dit Minde at glemme.

I Aaledning af

Maria Elisabeth Thuras Død.

Juli 1805.

Umærket som en stille Blomst du stod,
 Du lued ei med Rosens Purpurblod,
 Og ei med Liliens Skær, det hulde, hvide;
 Men venlig, som en grøn, beskeden Urt,
 I Skyggen frem du voxte reent og puurt,
 Og Alle kaldte dig den Venneblide.

Du blev ei brudt; men til dit svale Ly
 For Solens Hede saaes Hyrdinder tye,
 Og qvæged Diet i dit kjærligt Grønne.
 Som en Reseda, uden ydre Glands,
 Men sød og qvægsom for den indre Sands,
 Enhver dig elsked for dit indre Skionne.

Et langt og sundt og venligt Liv du nød,
 Sig ingen Storm i dine Blade brød,
 Du visned smilende, nu sødt du sover.
 Mildt Herren tog det Liv, som mildt han gav;
 Nu duster Natviolen paa din Grav,
 Og Nattergalen synger ovenover.

Den lille Guds-Engel.

Juli 1805.

I Roskild Kirke, stor og bred,
Dybt i en Hvælving, mørk og gammel,
En liden Kiste sættes ned,
Sortovertrukken, paa sin Skammel.

Hvo hviler bag den hvide Krands?
En yndig Glut. Med Graad og Klage
Den stirred ind i Lysets Glands,
Dg sank i Mørket flux tilbage.

Hvad rasler i den tredie Nat
Bed Støtten hist, som Farve flæder?
Den gamle Pille revner brat,
Svend Estrithsen i Harnisk træder.

„Jeg er et gammelt Blod af Skiold
I denne Grav; nu jordes atter
Min Æt!“ Saa taler han, og fold
Han stirrer paa sin yngste Datter.

Da rasler Gittret hist med Klang,
Dg Femte Fredrik høi fremtræder;
Stærkt hvisler i den lange Gang
Slæb af hans lange Solvmors Klæder.

Til Kisten rørt han nærmer sig:
„D, Svend! o, staa ei saa fornøiet.
Den blege Moder mindes dig,
Som sukker hist med Graad i Diet.

Du veed, som jeg, at Himlens Lyst
 Langt overstiger Jordens Glæde;
 Dog, mens det slaaer, det svage Bryst,
 Da maa det matte Die græde.

Du est den ældste ædle Drot,
 Jeg her aflagde sidst min Krone;
 Kom, lad os bryde Gravens Slot,
 Og knæle hist for Herrens Throne,

Og bede ham, at venlig Trøst
 Han faderlig Fyrstinden sender,
 Som sidder med det knuste Bryst,
 Og vrider sine hvide Hænder."

Og flux sig skod de mødste Been
 Igiennem Kirkens hvalte Bue;
 Da revned Muur og Marmelsteen,
 De foer mod Evighedens Lue.

Og hvad de talte der med Gud,
 Er hemmeligt for Jordens Dre.
 Men seer du hist et Stiernefud?
 Og kan du søde Toner høre?

Bleg sukker den arme Fyrstinde;
 Da tie de natlige Binde,
 Fra Himlen vistes hver Sky,
 Hver Stjerne funkler, som ny;
 Og for hendes Blik, som sig hæver,
 En Engleskare fremsvæver.

Græd ei, vor elskte Marie!
 Vi vil dig til Glæder indvie:
 Din slumrende Slut er ei død,
 Vi tog hende kun af dit Skjød.
 Smaaæ Børn vi have saa fiære,
 Os lige paa Jorden de ere.

Dem Verden har Intet forkyndet,
 Og aldrig have de syndet;
 Ustyldigt har de kun seet
 I Moderens Blik, og leet.
 Til Himlen saa venlig det blinkte,
 Da tog vi det, medens det vinkte.

O, stands dine Taarer, som trille!
 Vi har mellem os her din Lille.
 Din Slut er blandt Cherubim nu;
 Maria! hvi sørger da du?
 Af Skuldrene frodigt sig svinger
 To hvide, sølverne Binger.

Vi vise vor nykomne Søster
 Rundtom, hende barnligt forlyster.
 Men nys dog i Graad hun brast:
 „O!“ bad hun, „bring mig i Hast
 Lidt ned fra den hvælvede Bue,
 At jeg kan min Moder skue.

Jeg vil hende stæffet kun trøste,
 Saa skal vi os atter forlyste.
 Min Søster jeg ogsaa maa see.
 Min Faer er i Hjertet saa vee;
 Dog see de min himmelske Glæde,
 Saa holde de op med at græde.“

Nu saae du din Engel, Fyrstinde;
 Thi trost dig, livsalige Qvinde!
 Din elskede Glut er ei død,
 Som Rosen hun blusser saa rød,
 Som Zephyr i Frihed hun svæver.
 Hun lever! hun lever! hun lever!

Hiemvee.

Underlige Aftenluste!
 Hvorhen vinker J min Hu?
 Milde, lune Blomsterduste!
 Siig, hvorhen J følge nu.
 Gaaer J over hviden Strand
 Til mit elskte Fødeland?
 Vil J der med eders Bølger
 Tolke, hvad mit Hierte følger?

Matte Sol! bag Biergets Stene
 Querod du daler ned;
 Og nu sidder jeg alene
 I min dunkle Gensomhed.
 Hiemme var der intet Fjeld;
 Af! saa er jeg ude vel?
 Skal i Nat ei barnligt blunde
 I min Herthas grønne Lunde.

Norges Søn! jeg vel kan mindes,
 Du har sagt med smeltet Bryst,
 At i Hiemmet ene findes
 Rolighedens stille Lyst.
 Schweizer, som paa Klippen boer!
 Du har talt de samme Ord.
 Selsom Længsel drev med Bælde
 Eder til de vante Fielde.

Troer I da, kun Klippen ene
 Præger sig i Hiertet ind?
 Ak! fra disse nøgne Stene
 Bender sig mit bange Sind.
 Synger Granens, Fjurrens Lov!
 Hvor er Danmarks Bøgeskov?
 Gustne Flod, som mat sig krummer,
 Dysser ei min Siæl i Slummer.

Hiemme rinder ingen Floder
 I en fid og leret Grav;
 Livets Kilde, Glædens Moder
 Taarner sig, det sølvblaa Hav,
 Slynger sig med venlig Arm
 Om sin Datters fulde Barm,
 Og ved Blomsten sig forlyster
 Paa de unge, trinde Bryster.

Stille! stille! hisset gynger
 Baaden mellem Siv og Krat;
 Sød en Mø ved Githren synger
 I den tause, lune Nat.

Hvilke Toner! Milde Lyst,
 Hvor du strømmer i mit Bryst!
 Men hvad savner jeg, og græder,
 Mens hun dog saa venlig kvæder?

Det er ei den danske Tunge,
 Det er ei de vante Ord,
 Ikke dem, jeg hørte siunge,
 Hvor ved Hytten Træet groer.
 Bedre er de vel maaskee,
 Af, men det er ikke de!
 Bedre, troer jeg vist, hun kvæder;
 Men — tilgiver, at jeg græder!

Tager ei min Sang for Andet
 End et ufrivilligt Suf!
 Længselsfuldt heniler Bandet,
 Aftenen er saa blid og smuk.
 Mangen saadan Aftenstund
 Sad jeg i min fiære Lund;
 Mindet vender nu tilbage,
 Det var Marsag i min Klage.

Tidlig misted jeg min Moder,
 O, det gjorde mig saa vee!
 Danmark er min anden Moder,
 Skal jeg meer min Moder see?
 Livet er saa svagt og kort,
 Skiebnen vinker længer bort.
 Skal jeg med den sidste Barme
 Trykke mig i hendes Arme?

Baar-Elegie.

Min Veninde Karen Margareta Rahbek tilskrevet.

Lad under Lyrens venlige Klang mig spørge dig, Gamma!
 Har alt den tidlige Baar-Gud nu din Hauge besøgt?
 Ligger du alt paa Knae for de røde, violne Levkoier,
 Som du med egen Haand planter i Digterens Jord;
 Som du, en smilende Dronning liig, fra tyngende Stavns-
 baand

Gierne befrier? Siig, brød Vinterens Fængsel du alt?
 Dufte de fyldigblommede, herlige Kroner, som nylig
 Matte bag Binduet stod, frodigt nu op i det Blaa?
 Eller er det for tidligt, og noies du end med at skue,
 Hvordan Murklens Lok frøller bag Bladene sig?
 Ordner du i dit Lysthuus Frø med sinnelike Navne,
 Som af den smilende Ven Holbøll Gartner du fik?
 Boyer endnu i sædvanlige Form de hegnende Græsstraee
 Frem, eller bragte dig alt — flog paa saamangen en Kunst —
 Faderen Tegninger med i Aftenstunden, naar Solen
 Langsomt daler, og kol er den besværlige Bei?
 Lokker alt Sondermarken dig grøn? Har Trærnes Knopper,
 Nyfødte Kyllinger liig, faaet de tidligste Duun?
 Eller standsed i Harm, over Amagerland, over Havet,
 Boreas spirende Liv grumt med sin Bredes Basun?
 Ak! hvi kan sig mit Legem dog ei, som min Siæl, over
 Land og

Bølger svinge? Da var hurtig Besøgene giort.
 Mangen Aften, naar taust I sad i skumrende Dæmring,
 Treen jeg hurtig da midt i eders huuslige Kred,;
 Rod de Bær, som af Rahbek selv med blottede Tinding
 Ufortroden var plukt midt under Middagens Brand.

Under det giestfri Tag svandt Aftnen mildt, og Lyraus
 Vokked med spillende Viin Latter og Munterhed frem.
 Gamma! hvælvede Lyra's Sølvklang mægter ei vældig
 Boyende Hiemvees Qual her dig at male; den skal
 Heller ei barst forstyrre dig Buggesangen, jeg sender,
 Guidos Engle kun bør lee mellem Blomsternes Pragt.
 Mægted jeg derfor endog i michel=angeliske Grupper
 Diervt at male mit Savn, skal dog en Skildring som sliq
 Gi min Baar=Elegie forstyrre. Du modtage venlig
 Denne min Blomsterkost, sendt fra det fremmede Land!
 Men naar Solen i Aftnen klar bag Skovene daler,
 Naar i sit krusede Sølv smiler germaniske Flod,
 Af! da længes jeg saa til eder, den Gamle paa Baffen,
 Og til de Kiære, som boe hist i den landlige By.
 Varsler en venlig Mand eder aldrig om Broderens Stiebne?
 Mærker I aldrig hans Suf stundom i Aftenens Bind?
 Nu, saa lad da denne min Sang det samlede Chor af
 Elskte sige: Fra dem, Hiertet i Sandhed har kiær,
 Skiller ei lyneborgiske Sand, ei baltiske Bolger
 Trofaste Vandringsmand, mægter ei schweizeriske Fjeld
 Manden at rive, skal ei den stoltestkneisende Gubbe,
 Montblanc, Biergenes Drot, skille, skiondt skiægget og bred,
 Kronet med Snee, mellem eder og mig han træder, end=
 skiondt han
 Sender sin Dottreflok listigt i Møde mig der.
 Dog skal ei Roser og solvblaa Lust, ei Skionhed og Farver
 Blege det nordiske Lands Diser; ei Granerne skal
 Glemmes i Romas Dal; Brunetten de hulde Blondiner
 Gi fordunkle mig skal, Myrter i kolige Lund
 Af Grindringen ei fortrænge den hellige Bogskov,
 Hvor mig det tidligste Digt Hamadryaden har lært.
 Ingen Drn kan flyve saa høit, som Tanken; den svæver

Over det kækkeste Fjeld, spotter den dybeste Kløst.
 Som en venkabelig Due med Brev om Halsen, den standser
 Ei sin Gang, før den seer Hytten i velkiendte Hiem.

Bakkehuset.

Du kiære Høi, saa nær ved den,
 Hvor først min Barndom er forsvundet!
 Som Dmgang knytter Ven til Ven,
 Saa har Naturen jer forbundet.

Du kiære Høi, saa nær ved min,
 Dog ufiendt længe, saare længe,
 Som for min Tunge Sydens Wiin,
 Og for mit Dre Harpens Strænge!

Du kiære Høi, som vinkte mig,
 Saasnart Apollo mig oplued,
 Da fiernt min Musa viste sig,
 Da giennem Slør jeg hende skued!

Da stod du mig et Bindus liig,
 Og sympathetisk du mig vinkte,
 Og andagtsfuld besteg jeg dig,
 Naar Vinterastnens Stierner blinkte.

Du kiære Høi, som skienkte mig
 Min dunkle Ungdoms første Leder!
 Du Tryllebjerg, som aabned dig
 Med endnu større Herligheder:

Ei blot en Leder, men en Ven,
 Ei blot en Ven, men en Veninde,
 Ei en Veninde blot, o men
 En huld og trofast Elskerinde!

Du fiære Høi! modtag mit Suk,
 Dg undskyld for de elskte Benner,
 At ei min Sang er nær saa smuk,
 Som al din Herlighed fortæner.

Rafaels Madonna i Dresden.

Der stod hun — nei, hun svæved
 Paa spæden Jomfrufod,
 Dg Morgenvinden bæved
 I Slørets Sølvflod,
 Dg sædelig sig slynged
 Det røde Purpurhæng,
 Mens hun paa Armen gynged
 Den tankefulde Dreng.

Hun stod ei som en Moder,
 Men som en Søster skøn;
 Det Barn var hendes Broder
 Langt meer, end hendes Son.
 Hun hæved ei sit Die
 Mod Himlens fjerne Blaa;
 Hun lod det ei sig bøie —
 Godt hen hun for sig saae.

Saa venlig og saa rolig;
 Et Smil paa Læben løe;
 Ustydlig og fortrolig,
 Saa salig pigefro;
 Saa skøn — af, kan min Tale
 Dig Sligt beskrive vel?
 Det kan kun Engle male,
 Som Englen Rafael.

Hvad da mit Hierte fatted,
 Derfor er intet Navn.
 Jeg følte sødt erstattet
 Et langt og vældigt Savn.
 Jeg stod for min Gudinde,
 Jeg saae min Muse lee;
 Jeg lod min Taare rinde,
 Og lod mit Døie see.

Mod hendes Bryst mon helde
 Sig Jesus takkefuld;
 Skjult laae hans Guddomsvælde
 Bag Barnlighedens Huld.
 Jeg saae, hvad der staaer skrevet,
 Nu tydelig og nær,
 At Ordet Kiød er blevet,
 Og boede blandt os her.

Med Loffer sølverhvide
 Medknælte Sixtus da,
 Og paa den anden Side
 Den fromme Barbara.

Han hæved trofast Diet,
 Hun slog det bønligt ned;
 Højt mandig Viisdom høiet,
 Her qvindlig Blyfsomhed.

Dg dybt i Grunden lutter
 Cheruber i det Blaa,
 Dg nedenfor to Glutter
 Med brune Binger paa.
 Med Haand paa Kind, alene,
 Som Borne grubled de.
 To Aar fun var den ene,
 Den anden høiest tre.

Den ældste var Fornuften,
 Han stadig for sig jaae.
 Den yngste jaae i Luften;
 Hvad mon han tænkte paa?
 Ak, paa sin Liljestængel
 Dg andet Rangleri!
 Det var den lille Engel
 For Kunst og Poesie.

Den lille Engel svæver
 Nu om sin Malers Grav,
 Dg Harpestrængen bæver
 Til Tak for hvad han gav.
 Men Harpens Toner svinde,
 Forglemt er Sangens Søn,
 Naar endnu din Gudinde
 Staaer hellig, ung og skøn.

Dg selv naar Tavlen falder
 Ned i sit Støv til Jord,
 Skal dog den sidste Alder
 Dig falde høi og stor.
 Et værdigt Eftermæle
 I Krøniken skal staae,
 Dg sene Slægt besicæle
 Til i dit Spor at gaae.

Til Hanna Steffens, født Reichardt.

Den 21de November 1806.

Kiære Hanna! iblandt kiære Dage
 Er dog een især blandt alle kiære,
 Som os dobbelt dyrebar maa være,
 Som fortæner første Rang;
 Een og tyve Gange lagt tilbage
 Er den første Dag af dine Dage.
 Maa jeg dig en lille Sang frembære?
 Vil du gierne lytte til min Sang?

Deilig, som en Foraarsblomst af Jorden,
 Borte frem du i din Faders Have,
 Baarens yndigste, dens bedste Gave;
 Hulde Blomst! du var din Gartner kiær.
 See, da kom en Pilegrim fra Norden,
 Tankefuldt hans Die saae mod Jorden,
 Saae din Tryllekalk, og til en Slave
 Giorde ham dens unge Rosenskiær.

Hvor forundret blev han ved at finde,
 At en anden Blomst ham kunde binde:
 Til en fiern, en himmelsk stod hans Minne,
 Til Philosophiens Urne blaa;
 Men nu saae han henrykt dig i Møde,
 Og det Blaa fortrængtes af det Røde,
 Lysligt straalte du hans Blik i Møde,
 Rose! du var ene den, han saae.

Jorden var han findet om at vandre,
 For at skue Malm og Jord og Stene,
 Til den luftblaa Himmelblomst alene,
 Til den fjerne Viisdom stod hans Hu;
 Men nu stod han under grønne Grene,
 Guld Nærværelse forjog hans Længsel,
 Til et Frihedstempel blev hans Fængsel,
 Tempelets Gudinde var hun du.

Og den vise Troldmand, som med søde
 Toner vidste Blomster frem at lokke —
 I hans Bed de stod i rige Flokke,
 Måbned Kalken under Lyrens Klang —
 Han til Nordens Yngling Blomsten rakte;
 Taus han den til sine Læber bragte,
 Bed hans Hierte nu dens Blade gløde,
 Troligt følger den ham paa hans Gang.

Og nu er den søvblaa Længsel svundet,
 Rosenrøde Lyst har Seier vundet;
 Bed sin Urne, lykkelig omslynget,
 Rolig sidder Vandringssmanden nu.

Der kan han sin anden Guddom dyrke;
 Rosens Dufte ham livsaligt styrke,
 Tre Aar har den alt sig huldt forynget
 Ved hans Bryst i stille kiærlig Blu.

Rene Blomst! du ei min Ven forlade,
 Slynng omkring hans Tinding dine Blade,
 Køl ham, naar han dybt og stille grunder,
 Skient ham mangen fager Rosenknop.
 Da skal aldrig Modet ham forlade;
 Uden Vandring, uden did at træde,
 Trofast, tro i Kiærlighedens Sæde,
 Skal han sikkert naae til Biergets Top.

Dg den blaa, den fierne Blomst, den kommer
 I den sene, men den modne Sommer,
 Sænker saligt ned sin høie Stængel,
 Slynger sig om Rosens Purpurfavn.
 Dmt fortroligt skal sig Begge møde,
 Dg det Blaa skal blandes med det Røde,
 Dg forenet nævne som en Engel
 Aphrodites og Athenes Navn.

Dichman.

Sludfuld, taaget og kold skyller med Storm Regnen mod
 Klippens Grund
 Hist, hvor fiernt mellem Fjeld aabner for Nordhavet sig
 mørk en By.

Sparksomt Flora med Baarpryd, og med Smil Solen paa
 Himlens Blaa
 Giefter den, mens Arctur blegner i letslumrende Sommernat.
 Nødtørst sammen den drev, Handel er der Løsnet, og nordisk
 Kraft
 Tidt med senestærk Arm lydig til Frugt Havet og Stormen
 tvang.
 Stræbjom Flid og et utrættet Erhverv skaffer til nøgne Kyst
 Ceres' Gaver, du froblussende Gud Bacchus! din Druesaft.
 Hvilken Skiald da med Lyst slog ei sin Frydsharpe til
 Hædersqvad
 For sliq mandelig Daad? thi hvad er meer mandelig ære-
 fuldt,
 End at tvinge den barsk-hdre Natur lydig ved indre Kraft?
 Al, men nei, men i Dag toner den solvellingende Githar ei
 Styrkens Roes; den er dæft, dæmpet til Sang, dæft med
 et Sørgeflor.

Thi ved Kamp og ved raskevelig Daad svulmer paa
 Mandens Arm
 Senens Jern, og hans Bryst runder sig fritaandende,
 Modets Hiem;
 Men hvo drømte vel blandt Musernes Børn om, at paa
 Fjeldets Kant
 Guldt af sparsomme Solsmil, bag et sletskiermende Vinterlæ,
 Ud var klækket en Blomst, fielden og fin, mildelig elskovs-
 fuld,
 Sydligskion af Natur, dustende sødt, fiælen mod Solen vendt?

Høit paa goldeste Biergaas imod Sky voxer vel stundom frit
 Rægens Urt, med en skarp virkende Glød, frydret med
 Jetteblod;

Stærk helbreder dens Rodmælk, og jeg veed vel, at din bittre
 Urt,
 Holberg! der mellem Steen suged sin blodrensende Sundheds=
 saft.
 Heller hindred mig ei hvinende Stormslag fra med henrykt
 Mand
 Grant at høre din Sang, Skiald! naar fra Fjelddybningens
 Blomsterkurv
 Raff du, Oßian liig, Klippen besteg, døvende Bølgenes Gny.
 Nordisk Elskov og Biergheltenes Daad klang fra din Harpe=
 stræng,
 Selv tungfjindige Suk, Dæmringens Gisp liig giennem
 Dovrefjeld.

Men det Blomster, som nu visnet og brudt driver for
 Bølgen hist,
 Var ei nordisk, af dicers Kæmpenatur; var — hvilket Under=
 værk! —
 Var en østerlandsk Urt, flækket til Dustglæder af Alfes Chor.
 Selv Titania's Haand, lilievid, spæd, planted paa Klippens
 Grund
 Hist den, aanded dens Luft luun med sin høitfvulmende
 Svanebarm.

Af, hvad skønnere Blomst aabner, end du, Hierte! sin
 Purpurkalk?
 Rosen selv er mod dig søvniig og mat, kold, uden Ynders
 Magt.
 Men hvad Blomst i Natur martres af Frostblæseren
 Africus,
 Som af Kummerens lumsk-ulmende Pust, Hierte! din Urne
 luun?

Ha, for sliĝ en Ocean Alfernes letsindige Dronning ei
Blomsten skiermed. For Fjeldstorm kun i Nord, kun for
den ydre Storm
Hielp hun gav; og den blev herlig og høi, voxte med frodig
Kraft,
Blev en Lind, i hvis Læ Elio med Guldhyren hensatte sig.
Egnens Unglinger did lokked ved Klang, hellige Mø! din
Røst —
Ja, min flammende Siæls Kraft har du vaft først med
din Heltesang.

Men hvad Blomst i Natur martres af Frostblæseren
Africus,
Som af Kummerens lumst-ulmende Pust, Hierte! din Urne
luun?
Medens Lufsten sig klar mildned, mens grøn Kronen sig
runded frit,
Ud Fortvivlelsens Drm uformærkt ind dybt sig i Stammens
Marv,
Og den blomstrende Lind tabte sin Blomst, misted sin
Sommerduft,
Blev en grædende Piil, boied sin Lovgreen mod den dunkle Flod,
Kun i Floden det end levende Blad fandt sin Forfriskelse.
Daglig Stammen blev meer runken og tør, til i en
Rædselsnat
Skiæbnen ynktes ved sliĝ langvarig Qval, styrted den
medynksfuld
Ned, med Knagen den faldt, splintret og brudt — nu har
den overstridt.

Men med Flor om sin Guldhyra paa Strand sidder nu
Elio taus,

Medens Skialden en Sivblomst kaster hen efter den Bul,
 som ei
 Meer rodfæstet, ei meer fængslet i Jordlegemets Kammers=
 muld,
 Flyder let nu paa Styx, venlig befriet, til et lykfsaligt Hiem.

Sang paa Kongens Fødselsdag,

den 29de Januar 1807.

(Sjunget af Landsmandskabet i Paris.)

Paa gammel nordisk Viis og Sæd,
 Skiondt ei, som før, i Harnisk klæd,
 Skiondt længer ei af gyldne Horn
 Med Runer, som tilforn,
 Vi tomme dog det fulde Maal,
 Og drikke glad vor Konnings Skaal,
 Vor Konnings Skaal ved Bægrets Klang
 Og glade Jubelsang.

Er nu kun Glas Guldurnen fin,
 Saa er dog atter Miøden Viin.
 Har Fredens Badmel Staalet dæft,
 Saa blomstrer Fredens Slægt.
 Er Ebbe nu, hvor Havet stod,
 Saa har vi andre Steder Flod.
 Er Grændsen længer ei saa stor —
 Vel! Manden staaer i Flor.

Som Farven ud fra Lysets Glands
 Henstraaler i Regnbuens Krands,
 Saa bryder Livets Straale sig
 I Tidens Prisma! dig;
 Nu mere klart, nu mere graat,
 Men stedse guult og rødt og blaat;
 Og naar kun Lyset brænder fort,
 Blier Farven aldrig — fort.

Men Lyset brænder stærkt og klart
 Af Kæmper=Art, af Guddoms=Art;
 Men Lyset, Lyset ei forgaaer,
 Thi Nordens Hierte flaaer.
 Get veed jeg, som uroffet stod
 I Tidens Ebbe, Tidens Flod,
 Uænket, fri for alle Baand,
 Og det var — nordisk Mand.

Lad komme da, hvad komme vil!
 Det er et oieblikligt Spil;
 Men nordisk Mand er nordisk Mand,
 Og Danmark Fædreland.
 Os Havet skiermer fiern og nær,
 Og Fredrik med sit gode Sværd;
 Og Danmarks gamle Helteslæggt
 Staaer i Guds Baretægt.

Thi Hurra under glatte Lag
 Paa Christians, Fredriks Fødselsdag!
 Alfader favner i sin Bold
 Den ædle Slægt af Skiold.

Hurra for Danmarks Konge fast!
 Hurra for Frederik Dan-Ast,
 Og for hans Hustru mild og god,
 Maria Danebod!

Med en Guldhalskiæde.

(Efter Goethe.)

Maa jeg med dette Blad dig byde
 En Kiæde let og bøielig,
 Som, tidt omvunden, sig vil fryde
 Ved til din Hals at flynge sig?

Forund den Taabe denne Lykke!
 Besteden den sig om dig snoer.
 Om Dagen — bær den som et Smykke,
 Om Aften — læg den paa dit Bord!

Men bydes dig en større Rænke,
 Som trykker mere tung og svar,
 Kan jeg deri dig ei fortænke,
 Om du en Slags Betænkning har.

Blindebuk.

(Efter Goethe.)

Livsfulge Belinde!
 Hvi maa saa mørk jeg finde
 Med aabne Dine dig?
 Knap Klædet fast var bundet,
 Før jeg var hurtig fundet;
 Og hvorfor mon just fandt du mig?

Du greb mig fat med Varme,
 Holdt mig i dine Arme,
 Jeg maatte henrykt staae.
 Knap faldt det hvide Klæde,
 Før borte var min Glæde,
 Og kold du lod den Blinde gaae.

Nu famled han, og søgte,
 Man narred ham, man spøgte,
 Og han fik Ingen fat.
 Ak! hvis du ynkes ikke,
 Da med tilbundne Blikke
 Han raver i en evig Nat.

De tre Fødselsdage.

Naar Danerstoven grønnes,
 Naar blaalig Luften luner,

Og Nattergalens Slag til Elskov vækker;
 Naar Bondens Flid belønnes,
 Og Bautastenens Runer
 Paa Høien prydes hist med Blomsterhæffer;
 Naar Flora Lunden tæffer,
 Og spætter Græsjet med de blaae Kiærminder;
 Naar Roser dufte røde,
 Og naar de Jordbær søde
 Til Skoven vinke Dalenes Hyrdinder —
 Da falder mig tilbage
 Skærsommer trende fiære Fødselsdage.

For dem at helligholde
 Hid nærme sig Favoner,
 Mens Boreas er bunden fast og stille.
 Da hylér ingen kolde
 Stormslag i Skovens Kroner;
 I Skyggen Nattergalen slaaer sin Trille.
 Da træder frem den lille
 Gud Amor med sit Kogger og sin Bue;
 I Skovens Tabernakel
 Han tænder da sin Fakkell
 Ved Rosenbægrets høie Purpurlue,
 Sigter med sine Flammer
 I Hyrdeflokken ind — Bee den, han rammer!

Og naar nu Pilen brænder
 Dybt i det unge Hierte,
 Da blier den lille Amor saa fornøiet;
 Han gnider sine Hænder,
 Og svinger hoit sin Kerte,
 Og Glæden lyser Glutten ud af Diet.

Da breder han ophøiet
 Sit Solvervingepar, og bort sig skyder.
 Urania fremtræder
 I linnedhvide Klæder,
 Og sætter sig i Ly, hvor Bækken flyder.
 Amor paa sine Binger
 Har Elskov bragt, hun Kiærligheden bringer.

Hun bringer Kiærligheden
 For Ven, for Søster, Broder,
 Og for Forældre, som for Døttre, Sønner.
 Hun tryller til et Eden
 Bor Jord, den gode Moder;
 Det rene Bryst hun rigeligt belønner.
 O, naar sig Skoven grønner,
 Naar slog med meer Hengivenhed et Hierte?
 Naar flød en bedre Taare?
 Naar saae man Graastand saare
 Med mere bitter og veemodig Smerte?
 Naar alle Blomster tindre,
 Da blomstrer Siælen og i Støvets Indre.

O søde Tid, o Lykke,
 Som trende flige Dage,
 Saa fiære, skienker mig, naar Flora kommer!
 Hvordan skal jeg udtrykke
 Min Glæde, som min Klage,
 Thi ene staaer jeg i den skionne Sommer.
 O, Gud! du est min Dømmer:
 Jeg elsker dem. Men paa min Vandringbane
 Mig Hiemmet's Fryd forlader;

Skilt fra min gamle Fader,
 Fra min Sophia, fra min Christiane,
 Kan jeg dem varmt ei favne
 Til dette Bryst, maa Dagens Glæder favne.

Men jeg skal atter skue
 De skionne Dages Glæde,
 Og dele den, og med de Andre nyde.
 For Arnens hellige Lue
 Jeg atter ind skal træde,
 Og i min lille Bennfreds mig fryde.
 Gud vil min Stav ei bryde,
 Saalange den som Vandringstav mig følger;
 Nei, hjem til mine Kiære
 Skal atter trygt mig bære
 Du, Østersø med dine blide Bølger!
 Til Danmarks gamle Rige,
 Til Fader, Søster, Venner, og min Pige.

Men inden jeg kan prise
 For dette Godheds Giver
 Paa Danmarks Grund, og paa din Grav, min Moder!
 Saa maa min Sang bevise,
 At evig jeg forbliver
 En evigtrofast Elsker, Son og Broder;
 At Hav og Land og Floder
 Adskiller ei, men knytter, og forbinder;
 At hist er mine Tanker,
 Hvorhelst min Fod end vanke,
 Naar Solen stiger, og naar Solen svinder;
 At sig min Reise skynder,
 En Ring, at endes kun, hvor den begynder.

Saa iil, min Sang! da skyndeligt mod Norden,
Tolk dem min Sorg, min Glæde,
Dg viis dem, at jeg borte var tilstæde.

Digte hiemsendte fra Paris med Palnatøke.

1. Til Rahbek.

Omtrent et Aar, min Ven! er svundet
Fra den Tid, sidst jeg frisk har bundet
En Krands af Lilier, Rosmarin,
Indsprængt med Rosernes Karmin.
Som Solen kalder Vaaren atter,
Saa kalder Jovis hulde Datter
Bed vennesalig Atterkomst
Frem af mit Indre Siælens Blomst.
Den ranke, blege Melpomene
Fra Nordens ældste Bautaastene
Har atter her i Vintrens Tid
Besøgt mig, veemodsfuld og blid,
Har lært mig mine Savn at glemme
Bed Klangen af sin rene Stemme,
Har aabnet mig en gammel Skat
Bed Maanens Lys i Midienat.
Hvad spired under Sneens Lagen,
Med Vaaren kommer nu for Dagen;
Det Frø, som skjult i Jorden laae,
Nu blomstrer i det lune Blaa.

Tag denne Krands med venlig Billie!
 Du finder Rosmarin og Lilie,
 Dog livner ingen Roses Glands
 Den grønligvide Sørgekrands.
 Kun Thor og Mimer staae i Lunden,
 Hvor Freia er af Frygt forsvunden.

Her toner Harpen samme Klang,
 Som for et Aar i Hafons Sang.
 Hvis Norges ranke Gran dit Die
 Med sig har havet i det Høie,
 Belan, min gode Ven! forsøg
 Nu Skyggen af den danske Bøg.
 Jeg haaber, at dens stolte Krone
 Skal vinke dig ved Harpens Tone,
 Og vise dig en siællandsk Lund,
 Som Granen hiit paa Norges Grund.
 Bar Hafon mere stenet, takket,
 Her finder du kun Beien bakket;
 Har en og anden Fjeldeskloft
 Dig aabnet hiit en farlig Grøft,
 Hvorover jeg blev nødt at lægge
 En kunstig Bro, for Alt at dække —
 Her gaaer du sikkert, Skridt for Skridt,
 Og kaldes ei fra Lunden vidt.
 Men tro for Alting ei, jeg byder
 En Lund, som sagt, hvor Kilden flyder
 I demantflare Boblegang,
 Og risler fælten Elfvøvsang.
 Kun Kæmper sees i disse Skygger,
 Hvor Nornen som en Ugle bygger;

Bort hendes Hyl, som fordrer Blod,
 Har skræmmet hver en Qvindesod.
 Ei Zephyr giennem Krattet hvisler;
 Svartalsen pusler lumsk bag Tidsler.
 Salt vædes dunkelgrønne Jord
 Af hoitidsfulde Isefiord.
 Havfruen, medens Solen daler,
 Paa Dybet som en Hane galer;
 Med Skrig hun fordrer Dødens Rov
 Higt af den skumle Leireskov.

Tag dette Billed, skyggeblandet,
 Saa venlig, som du tog det andet;
 Hæng begge dem med Fortrin, Feil,
 Hver til sin Kant af Livets Speil,
 Det store Speil paa Raster, Dyrer,
 Og finder du, det Bæggen pryder
 I Kunstens lange Billedsal,
 Saa stil det op for Herthadal.

-
2. Til mine tre bedste Veninder, i alphabetisk Orden
 Emma, Christiane og Sophia.

At gjøre Dramer uden Damer,
 Intriguer uden Koner, Piger,
 At gjøre Læser fold og heed
 Uddeles uden Kiærlighed:

Det kunde synes fast umuligt,
 Ei qvindeligt og ei jomfruligt;
 Hvorledes vil en Musa da
 Besøge Jorden himmelfra?

Dog, søde Børn! er da blandt Andet
 Ei Kierlighed til Fædrelandet
 En hellig Egtekierlighed,
 Som vel bør giøre Helten heed?
 Er Kierlighed til Mod og Styrke
 Da ingen Elskov, vi bør dyrke?
 Kan Troskab og kan Venskab mild
 Ei vække denne Guddomsild?

Og hvad er da vel Fædrelandet?
 Kun en Gudinde, intet Andet.
 Og hvad er Troskab, Venskab, Dyd?
 Gudinder ene, Livets Fryd.
 Og Had og Avind (thi dem finder
 I ogsaa her)? Lutter Gudinder.
 Hver Guddom styg, hver Guddom skion
 Maa træde frem af eders Kion.

Her findes altsaa jo, Veninder!
 I Grunden Intet uden Inder;
 Usynligt støbe Kuglen de.
 De Mænd, som legemligt vi see,
 Der gaaer omkring med stolte Miner,
 Er kun Gudindernes Maskiner,
 Løsladte Marionetter kun.
 Hver Handling har en Inder = Grund.

Hvad (efter Riisbrigh) „anbelanger“
 Den Elskov, som J kælent fanger
 J „engere Bemærkelse“,
 Og som ei findes her — o, Bee!
 Hvad skulde Amor her, den Lille?
 Kan han ei Hovedrollen spille,
 Saa er ham Rollen alt for slet.
 Saaledes kom vi ud af det.

3. Til Carl Seger.

Min Carl! naar dette Digt du nu har læst,
 Naar Phantasiens Magt din Aand har glædet,
 Naar Heltens Skiebne har dit Dje vædet,
 Og Fædrelandets Røst Jld i dit Hierte blæst;
 Siig da, om ei blandt de tilbagemante Skygger
 En Helt du finder fra den yngre Tid,
 Som ubemærket, vennehuld og blid
 Sin lille Hytte ved vor Urne bygger?

Dog nei, du seer det sikkert ei;
 Beskedenheden med de stille Dyder
 Sig ubevidst i Gensomheden fryder
 Bag Skoven ved den store Landevei.
 Forbi den lader Livets Helte gaae,
 Og fryder sig ved saa at see dem vandre;
 Beständig kun opmærksom paa de Andre,
 Sig selv den ganske glemmer i sin Braa.

Men ei Enhver, som gaaer forbi, er blind;
 Ei hver en Pilegrim ifkun betragter
 Den stolte Brimmels drabelige Fagter,
 Han titter nu og da i Busken ind,
 Opdager Eremiten i hans Lund,
 Indtræder, smager Vandet af hans Krukke;
 Hører de fromme Turtelduer flukke,
 Gaaer bort — og glemmer aldrig denne Stund.

Saa gif det mig. En Maler med min Bog
 Og med min Pensel, kom jeg for at finde,
 Hvad Phantasien kunde huldt forbinde
 I Kunstens frescomalte Billedsprog;
 Og mangen Helt jeg skued, kæf i Strid,
 Dog meer og mindre ledt af Smaaligheden,
 Og for at finde Helten til mit Eden,
 Jeg maatte drømme mig en Heltetid.

Men een af mine Helte, slet og ret,
 Som i det nye Billed her er malet,
 Fordunkler undertiden Idealet,
 Og er dog Andet ei — end et Portrait;
 Thi virkelig min Thorvalds Hierte slaaer
 Endnu for Andres Vel med samme Lue.
 Ham kan du finde i din egen Stue,
 Naar med dig selv for Gud du ene staaer.

4. Til den øvrige lille Venneflokk.

Hvad gjør Fædrelandet ficert?
 Hvad gjør det vor Trofkab værdt?
 Hvad har ftabt det til et Eden?
 Er det den ufiendte Skof?
 Nei, det er en liden Flok:
 Venfkap fun og Rierligheden.

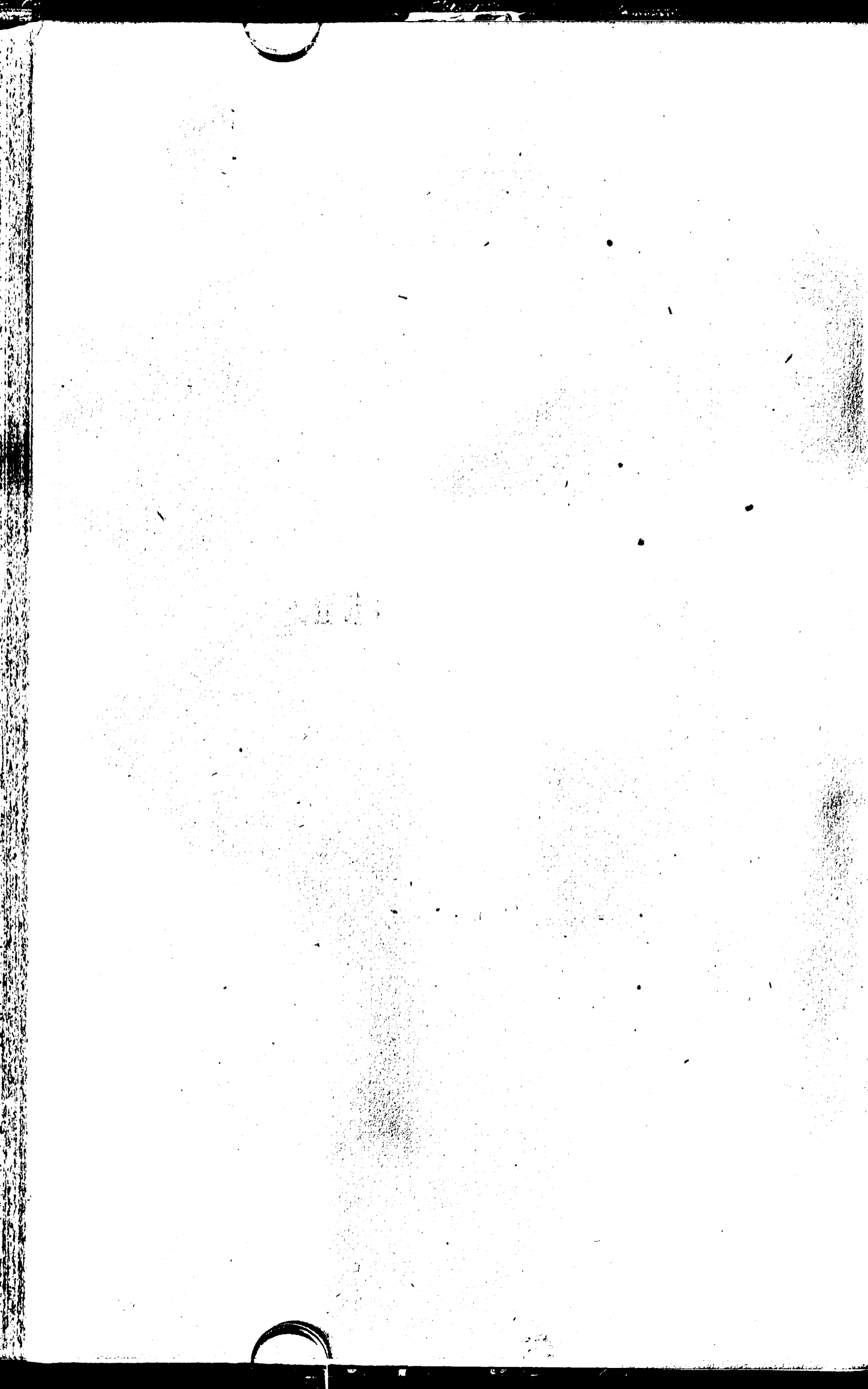
Hvad er vel mit Fædreland?
 Er det hver en nordlig Strand,
 Som den ftolte Sø befkytter?
 Er det hver en grønlig Bred?
 Nei, det er et enkelt Sted,
 Nei, det er fun nogle Hytter.

Hvad har viift mig nordiff Dyd,
 Nordiff Kraft og nordiff Fryd?
 Er det denne ftore Brimmel?
 Er det Mængden? Nei, o nei!
 Nogle Brødre, Mængden ei
 Gjør mig Danmark til en Himmel.

Hvilket enkelt jordiff Bryft
 Skienktes vel den hele Lyst,
 Alle Jordens fpredte Gaver?
 Af de Blomfter, fparsomt fmaae,
 Som det finder i fin Braa,
 Uner det de Andres Haver.

Eder, Venner! da min Sang
Skylder jeg, min Harpes Klang,
Fædrelandets Herligheder;
Eder og det gamle Skrift
Takker jeg min Helts Bedrift:
Derfor offres Digtet eder.

ANMÆRKNINGER.

I nærværende fjerde Række af Oehls Poetiske Skrifter har Udg. stræbt at tilvejebringe en Samling af alle de originale Poesier, som Digteren har ladet trykke dels i sine egne Samlinger, dels i Tidsskrifter, Nyaarsgaver og lignende Reper- torier, dels i særskilte Tryk ved festlige Anledninger; alene med Undtagelse af 1) de allerede imellem Prologer og Epiloger i sjette Bind af den tredje Række optagne Digte; 2) de allerfleste af Digterens første poetiske Ungdomsforsøg, skrevne før Midten af Aaret 1802; 3) nogle i Oehls Erindringer, 1850-1851, indførte Digte, som nærmest kun have biographisk Interesse*); 4) fem altfor uheldige af de i Oehls Digterværker, XVI, 1846, optagne Skiemtedigte: „Til den anonyme og dog velbe- kiendte Forfatterinde af det mig tilsendte Lystspil: Leverposteien”, Side 395, „Til Fru D.....”, Side 396, „Thorvaldsen”, Side 402, „Det forhexede Slot”, Side 404, „Barbeerslagteren”, Side 404.

Af forhen utrykte oehlenschlägerske Digte ere kun faa komne Udg. til Hænde; iblandt disse, saavel som iblandt de enkelte, der af Andre end Digteren selv, meest efter hans Død, ere fremførte for Læseverdenen, er her gjort et Udvalg. Den samme Fremgangsmaade er, fornemmelig af Hensyn til Rummet, anvendt ved de talrige Digte, som Oehl. har oversat af fremmede Sprog.

^{*)} Hertil ere ogsaa henregnede to, sammesteds kun i Udtog (I, Side 208-209, og II, Side 137-138) indførte Digte, nemlig Svaret til C Pavels paa dennes Recen- sion af Digte af Adam Oehl, 1803, og Svaret til Baggesen paa dennes Riim- brev Noureddin til Aladdin, hvilke, fuldstændigt aftrykte, danne et natur- ligt Tillæg til Erindr. . . tillige med den saakaldte Romance Den fiortende November i Halle (Oehls samlede Digte, I, 1823; Oehls Digter- værker, XIV, 1846).

Udg. har grupperet Digtene i to Afdelinger, de lyriske adskilte fra de mere episke, og opstillet Numerne i hver af disse to Afdelinger saa strengt, han har formaaet, i chronologisk Følge, hvorhos hvert Digt her saavidt muligt er gjengivet i sin oprindelige Skikkelse, hvilken Digteren altfor ofte havde gjort ukjendelig ved senere Omarbejdelser.

Ved nærværende Afdeling har Udg. havt megen Nytte af Forskjelliges velvillige Bidrag i det Enkelte, hvilke findes nævnte paa de paagjældende Steder i hvert Binds Anmærkninger; men fornemmelig maa han takke tvende Mænd, hvis betydelige Samlinger med stor Forekommenhed have været stillede til hans Disposition. Den første af disse, tilveiebragt af Hr. Urtekræmmer Verdelin her i Staden, og allerede omtalt i sjette Bind af Oehls Syngespil, Lystspil osv., Side 325, er især rig paa oehlschlägerske Originaltryk; den anden, samlet af Hr. Grosserer P. de Coninck, og omtalt i andet Bind af den nysnævnte Række, Side 367-368, bestaaer væsentlig dels i en meget udførlig haandskreven oehlschlägersk Bibliographie, og dels i en ligeledes haandskreven Samling i fem Dele af Oehls i den periodiske Litteratur Omspredte Digte fra Aarene 1799 til 1826*), hvilken Samling faaer et forøget Værd derved, at de fire første Bind have været i Digterens egne Hænder, og bære ikke faa Mærker deraf. Disse fire Bind overgaves nemlig af Samleren i Aaret 1820 til Oehl., som dengang var i Begreb med at ordne en Udgave af sine samlede Digte, hvortil hans eget Materiale var meget ufuldstændigt. Efter at have benyttet Hr. de Conincks Manuscript ved Redactionen af sine samlede Digte, 1823, I-III, leverede Oehl. det tilbage til Eiermanden, forsynet med endeel egenhændige Overstreger, Forandringer og Bemærkninger, tillige med et Exemplar af de samlede Digte, hvori han havde skrevet:

*) Foruden dette vigtigere Bidrag havde Hr. de Coninck ogsaa den Velvillie at sende Udg. en anden Samling, især indeholdende trykte Oehlschlägeriana, Fiecer, Tidsskrifter m. m., men som forgik tillige med det Skib, der skulde overbringe den fra Bordeaux.

Du, som mit Korn i Neger bandt,
 Som du det spredt paa Agren fandt,
 Og ind i Laden det mon age!
 Modtag det tærsket her tilbage,
 Fra Klinten renset, mere net,
 Formeret med en Efterflæt,
 Til Møllen fiørt, tilbagebragt,
 Og endelig i Dønen bagt.

I Fald nu Brødet smager, Ricere!
 Da hylder dig min Strængeleg;
 Thi dig tilkommer først den Ære,
 At du mig Æret bandt i Neg.

Hr. Verdelin har bestemt sin Samling for et af Hovedstadens offentlige Bibliotheker, og hertil vil ogsaa Hr. de Conincks blive føiet, hvilken Samleren har skjenket nærværende Udgiver.

forerindring

til Digte af Adam Oehl., 1803 (d. e. Dec. 1802), med Motto:

Was ich irrte, was ich strebte,
 Was ich litt, und was ich lebte —
 Sind hier Blumen nur im Strauß.
 Götthe.

Otte Stykker af denne Samling have tilforn været trykte — en Stjerne betegner dem i Indholdsregisteret — og selv eet af disse er ganske omarbejdet. Romancen Fridleif og Helga har kun Navn og Historie fælles med den gamle; Behandlingen er ny fra først til sidst.

Dette anmærker jeg, for at man ikke skal troe, denne Bog er en Samling af mine adspredte Smaaubethdeligheder, hvilke Ingen kan sætte ringere Priis paa, end jeg. Det er et Bind nye Digte, som

Linie 22: Otte Stykker osv.] Sivald og Thora, Kongen i Leire, Den Forladte, Vilhelm og Blomsterne, Til Apol, Den elskende Bondeknös, Hæderssang til Tode, Aarstiderne.
 — 23: eet af disse] Orig.: een af disse (Den Forladte)
 — 24: Fridleif og Helga] Oehl.s første Behandling af dette Æmne havde staaet i L. Kruses Ugeskrift Almeen Læsning, 1800.

alle, paa de faa anførte nær, have deres Udspring af senere Forsøg, og som her see Lyset første Gang.

Af Fortalen til Adam Oehl's Poetiske Skrifter, I-II, [Juli] 1805, Side XII-XIV:

Hvad Sproget i disse Digte angaaer, haaber Forf., ikke heller Noget vil tykkes ilde om, at han paa sine Steder heller har beholdt et kraftigt Udtryk, en passende Bending, end opoffret begge for en correct Scansion. Enhver, som er trængt ind i et af de levende Sprogs Genius, veed, at Versets Fuldkommenhed i et saadant ikke bestaaer i Stavelsesnes Qvantitet, men i de velklingende Rimlinier og deres Strophe-Forbindelser. Det vilde være umuligt, at skrive et Digt (forudsat, at det skulde være ideerigt og begejstret), uden at støde mod denne saa kaldte Correcthed. Det maatte da enten blive maavert Pedanterie, eller barnagtig Rangleklang. Ja, denne Correcthed vilde egentlig blive en sand Ucorrecthed, thi correct kan dog vel en Digters Udtryk ikke kaldes, uden naar det med Sikkerhed og Reenhed bevæger sig i sit Sprogs Natur, hvilket denne plastiske Marmor-Prosodie ikke gjør, saa lidet som de Gamles Digte bevægede sig vrelende og svævende med den romantisk-ahnellesfulde Farveglans, eller forsvandt med det musicalske Rim. Hvad derimod de metriske Stykker angaaer, har Forf. naturligviis holdt sig saa noie til hiint, som det stod i hans Magt, da de skulde være Efterligninger deraf. Man bebreide ham ikke, at han, med ovenstaaende Troesbekiendelse om sit Eprog, dog har skrevet metriske Digte; man kalde det ikke Inconsequents. Enhver Kunstner maa det fornoie, meer eller mindre at kunne tvinge det haarde, ubeqvemme Stof til at foie sig efter hans Villie, til at danne sig efter hans Idee; Sproget, saavel som Digteren, vinder ved at bevæge sig i alle Former. Ligesaa megen Vished Forf. har om, at vort Eprog hidindtil kun lidet er dyrket og uddannet, ligesaa vis er han ogsaa paa, at det kan blive det, saavel som det tydske. Alt ogsaa han har bidraget

Linie 17: Marmor-Prosodie ikke gjør] Orig.: Marmor-Prosodie ikke er
 — 18: romantisk-ahnellesfulde] Orig.: romantiskeahnellesfulde
 — 21: de] Orig.: det

sin Skierb hertil, smigrer han sig med, at den Kunstforstandige vil indsee, og paa Grund heraf menneskelig tilgive ham sine Mangler og Feil.

Dette maa nu være nok. Dersom man for Næsten finder, at disse Samlinger indeholde noget oprindeligt Gødet, Forfatteren selv Tilhørende, vil det glæde ham. I enhver Kunst-Periode, hvor den ene Kunstner træder i den andens Fodspor, er det ligesaa naturligt, at det Foregaaende maa have virket paa ham, og at det reflecterer sig fra ham, som at han, hvis han er en virkelig Kunstner, amalgamerer det Givne med sin egen Individualitet, og paa denne Maade frembringer noget hidtil Useet. Da man spurgte Maleren Ludvig Carracci, hvilken Maler han satte meest Priis paa, sagde han: „Den, som forsaaer at gjøre sig det Bedste egent af de Bedste“. Det samme kunde man vel sige om enhver Kunstner, naar han til lægger det og forener det med sin egen Aabenbaring.

Forerindring

til Digtninger af Adam Oehl., I, [Januar] 1811.

De fleste af disse Digte ere siællandskke Markblomster fra Sommeren 1810, udflækkede i Herthas moderlige Bogeskynge, efter fem Mars Fraværelse.

Ogsaa *Uly* og *Gulhyndy* er, sit østerlandskke Udseende uagtet, aldeles siællandsk; den skulder saa lidt Orienter sin Opfindelse, som sin Behandling.

Digteren udgiver denne Samling med det Huske, at den maatte modtages med det samme Bifald, som Publicum har behaget at yde de bedre af hans foregaaende Arbejder.

Forerindring

til Oehls samlede Digte, I, [Februar] 1823.

Det er Digterens Kald som Dramatiker og Epiker at tabe sig i sin Gienstand, at fremstille den characteristisk, uden at indblande sin egen Personlighed; i det Lyriske derimod er netop denne Personlighed

Linie 19-20: efter fem Mars Fraværelse.] Oehl.s første Udenlandsreise varede i Virkeligheden kun henimod fire og et halvt Aar.

Gienstanden, naar han tolker sine egne Tanker, Forestillinger, Følelser og Forhold.

Jeg har troet, det ikke vilde være danske Læsere ukiært, at eie slikt et aandeligt Portrait af en Digter, hvis objective Bærker man ofte skienkede hædrende Opmærksomhed. Jeg har derfor samlet en fuldstændig Krands af de Blomster, Urter og Frugter, der ere vorne paa min egen Livsvei. Vel er der til forskjellig Tid af sliige bundet og fremraakt flere Smaaduske; men en stor Deel af hvad disse Bind indeholde har aldrig før været samlet, Udskilligt var aldrig trykt, og Halvdeelen kan vel formodes at være Nytt for Fleerheden af Nutids Læsere. Hertil kommer, at endeel Ungdomsforsøg, som jeg ikke nænte reent at forkaste, fordi de skildrede en Periode i mit Liv, og som dog ikke i deres første raa Tilstand fortiente at meddeles, ere forbedrede, forkortede og omarbeidede, uden dog derfor at være berøvede deres Tids Præg. Ogsaa de metriske Stykker i Samlingen have fra Sprogets og Versificationens Side modtaget betydelige Forbedringer.

Da Romancer og Ballader passeligst meddeles i en lyrisk Digtesamling, skiondt deres Natur egentlig er episk, vil tredie Bind fornemmelig indeholde sliige.

Hvad Digtefølgen angaaer, saa har jeg, hvor ikke Judholdet forbandt Sangene, troet at burde vælge den eneste naturlige, nemlig den chronologiske. Og saaledes finder man da her en fuldstændig Række Meddelelser af hvad en Digter i tyve Aar har tænkt, følt, og levet.

forerindring

til Oehls samlede Digte, II, [December] 1823.

I første Deel af denne Samling følge Digtene i chronologisk Orden, fra 1799 til 1807. Langelandsreisen er fra 1804, men da den udgjør et Heelt for sig, fandt man det passeligere, ei at afbryde de mindre Digtes Række, for den var gaaet saa vidt, at det større Digt kunde slutte første Deel.

Her i anden Deel kommer nu Aarets Evangelium, ogsaa fra 1804. De blandede Digte begynde med et Par omarbeidede Stykker

Linie 33: et Par omarbeidede Stykker] Den Elskende, Den Haabefulde, Fødselsdagen, Landlivets Skiönhed (d. e. Landlivets Glæder).

fra yngre Tider. Fra det femte Digt af iagttages atter den chronologiske Orden, fra 1808 indtil 1823.

I Murets Evangelium findes otte ny Stykker; i de blandede Digte endeel Sange, som Forfatteren paa sin første Udenlandsreise skrev paa Tydsk, og som han her frit har fordansket. Lægges nu til, hvad som ei før har været trykt, saa indeholder denne Deel omtrent et halvt hundrede Stykker, som Læserne ikke kiende. Halvdelen af det Dvrige, der har staaet i Tidskrifter og Flyveblade, og her findes meget forfattet og omarbejdet, kan vel ogsaa regnes saa godt som nyt for Nutids Læsere.

Oehls Levnet, fortalt af ham selv, II, 1831, Side 350:

Da jeg i Murene 1821, 22, 23 og 24 havde beskæftiget mig paa denne Maade [med at oversætte Holbergs Comedier paa Tydsk, og skrive Øen i Sydhavet paa Tydsk og Dansk], samt med Udgaven af mine trykte danske Digte i tre Bind, hvori var adskilligt nyt Bearbejdet, begyndte jeg atter at skrive originaldanske Sager.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalerne:

Side 1: *Melodius Almægt.*] (A) Rahbeks Charis for 1800. (B) Orig.msript. af Digtets første 19 Verslinier, udgjørende en Side af 28 løse Quartblade, der tilhøre Digterens Efterladte, og aabenbart ere Rester af det i Oehls Erindringer, I, Side 193-194, omtalte, i 1802 forkastede Manuscript til en Digtsamling, paa hvilken der i Kjøbenhavnske lærde Efterr. for 1801, Nr. 33 (August Maaned) var indbudet til Subscription, saaledes som følger: Paa Fr. Brummers Forlag agter jeg med det første at udgive et Bind Smaadigte, saa snart et tilstrækkeligt Antal Subskribentere have tegnet sig. Meer end det halve af hvad denne Samling vil komme til at indeholde, har ikke været trykt før; det halve af det forhen trykte har staaet i et Skrift som kun har havt saa Læsere [L. Kruses Almeen Læsning]. For Bogens Smukhed har Forlæggeren lovet at sørge. Den bliver paa Skriepapir med

didotſke Typer, og kommer omtrent til at udgjøre 14 til 16 Ark. Adam Øhlsflæger, Studiosus juris. (C) Egenhændige Forandringer, af Digteren indførte i Omspredte Digte. — I Oehls samlede Digte, I, 1823, fremkom en Omarbejdelse af Melodiens Almagt under Navnet Til Sangens Gud, hvori anden Strophe er udeladt, og hver Verslinie gjort en Fod kortere. Af denne Redaction findes en ny Behandling med forandret Riimsfølge i hver Strophes anden Halvdeel, under Navn af Sangens Magt, i et Concertprogram af 10de Febr. 1828, hvorom senere.

- Side 1, Linie 7: Fremloffe] = B; A: Fremloffer
 — —, — 10: I hver en Barm du ſkaber rolig Glæde] = B; A: Du i hvert ædelt Hjerte ſkaber Glæde
 — —, — 22: Hæst] = C; A: Fælt
 — 2, — 2: Da hortes, hoié Gud! din Githars Bliv.] = C; A: Da raabte Gud ſit hoié ſtore: Bliv!
 — —, — 4: ærlig] = C; A: ædle
 — —, — 10: aabne] = C; A: ſtore
 — —, — 15: Andagts] = C; A: Almagts
 — —, — 16: Den gamle Hvælving langſomt Lyden hæver] = C; A: Antike Hvælving langſomt lyder, hæver
 — 3, — 1: Hjerte] = C; A: Hjertes
 — —, — 16: Sorgen] = C; A: Dvaler
 — 4: Paa min Moders Grav.] (A) Orig.mserptet fra 1801, og (B) Oehls Siøfna, 1802, ſamt (C) Oehls samlede Digte, II, 1823: Paa min Moders Grav. Da hun nylig var jordet. (D) Oehls Levnet, I, 1830, Side 131-133: Da min Moder nylig var jordet. (E) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Paa min Moders Grav. — Om Moderen, der døde den 6te Mai 1800, ſee Oehls Erindr., I, Side 3, 4, 10, 16, 17, 24, 42, 146-148.
 — —, Linie 5: Jorden] = C; A: Taushed
 — —, — 21: Døden var] = C; A: Graven er
 — —, — 23: paa Baaren] = C; A: i Døden
 — 5, — 7: ſtraale] = B; A: bæve
 — —: Hædersſang til Skialden J. Cl. Tode.] (A) L. Kruses Almeen Læsning, No. 9, Juni 1800: Hædersſang over Skjalden Johan Clemens Tode. Mel. I Urelſtad der ſtander en Gaard. (B) Digte af Adam Øhl., 1803: Hædersqvad til en gammel

Ekfald. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823: Johan Clemens Tode. — See Oehls Erindr., I; Side 161.

Side 1, Linie 17, og Side 7, Linie 21: gamle trofaste] = C; A: gamle og trofaste

— —, — 20: bugede] = B; A: bugnede

— 6, — 8: Leding] = B; A: Ledding

— —, — 12: Da lysted dem heller at leve] = B; A: da vilde de hellere leve

— —, — 14: Og Diet mon quistrende skule] = C; A: og quistrende Die mon skule

— —, — 21: Ledingsfærd] = B; A: Leddingsfærd

— —, — 23: Dit Qvad] = C; A: din Qvad

— 8: Paa en Faders Fødselsdag.] (A) L. Kruses Almeen Læsning. No. 10 og 11. Juli 1800. (B) Orig.mscrtet fra 1801. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846.

— —, Linie 9-10: Skær. | Da reise] = B (C og D); A: Skier.

Da ta'er i senefulde Arme
den raske Mand sin unge Liv.
„D! — siger han med hellig Barme —
Tak den, som skabte Lys og Liv!
Og elsket være Lysets Klode,
hvis Straaler skabe Jordens Gode,
hvis Ild opgløder dette Bryst
til Kierlighed, til Livets Lyst!

Da reise

— —, — 16: alt for stærke] = C; A: blanke stolte

— —, — 27: vi] = C; A: jeg

— 9, — 1: os] = C; A: mig

— —, — 2: vi rørt] = C; A: jeg glad

— —, — 14: Aftensskær.] = B (C og D); A: Aftensskier!

D sildig du liig Solen segne
paa længste Dag i gyldne Høst;
o langsomt dine Kinder blegne
mens Dynden brænder i dit Bryst!
Naar da en Aften Solen daler
og første Gang din Gravhøi maler,
da skal vi trindt omkæle den
og ømt begræde Dydens Ven.

— —: Drikkevise.] (A) Særskilt Tryk: *Drikkevise. af A. Ohlen-*

slæger, Litteratus. Kbh. Trykt hos K. H. Seidelin. Uden Aarstal; 4 upag. Sider 8vo. Tilh. Verd. (B) L. Kruses Almeen Læsning, No. 19 og 20, Sept. 1800.

- Side 11: *Afskedsfang til Digteren Jens Baggesen.] (A): Særskilt Tryk: Afskeeds-Sang til Digteren Jens Baggesen af A. Øhlslæger, Stud. jur. Kbh. 1800. Trykt hos K. H. Seidelin. Mel. Du Plet af Jord hvor Livets Stemme etc. 4 upag. Sider 8vo. Tilh. Verd. (B) Orig.mscrptet fra 1801. (C) Rahbeks Den danske Tilskuer, 1800, No. 78. (D) Oehls Levnet, I, 1830, Side 126-127. (E) Oehls Erindr., I, Side 156-157. — Om Baggesen see Oehls Erindr., I, Side 113-115, 154-157, 161-163, 179, 201-207, 222; II, Side 134-146, 148-155; III, Side 42, 43-44, 74-82; IV, Side 1-2, 50-52.*
- 12, Linie 20: *Som de, vor] = B, C, D og E; A: som dem, din*
- 13: *Drikkevisc.] (A) Særskilt Tryk: Driffe-Vise for Dreiers Klub, i Anledning af den 26de November 1800. Kbh. 1800. Trykt hos K. H. Seidelin. Paa Klubbens Befostning. 4 upag. Sider 8vo. Tilh. Verd. Aftrykt imellem „Sange i Anledning af Klubben det foreenede Selskabs 25de Stiftelsdag den 26de November 1800“ i Tale holden i det forenede Selskab, dets 25 Aarsdag 11 December 1800. Af A. K. Holm. Kbh. 1801. Tilh. Verd. (B) Orig.mscrptet fra 1801; de fem første Stropher mangle. (C) S. S. Hertz's Studenterviser, 1ste Hefte, 1819; med Anm.: „De i denne Sang forekommende Forandringer ere af Digteren selve. Udg.“ (D) Egenhændige Forandringer i Omspredte Digte, der har Visen i en særegen Redaction, efter en ikke nærmere angivet „Samling af Selskabssange“. (E) Oehls samlede Digte, III, 1823, og (F) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Driffevise.*
- 13, Linie 11: *Det veed vi hvad det er, det Andet ei] = C; A: vi veed hvad er, det andet veed vi ei*
- —, — 12: *andre] = C; A: anden*
- —, — 16: *Dg, Broder! agt det ei, om du maa rave] = E; A: Dg Broder bryd dig ikke om at rave*
- —, — 23: *Glædens] = C; A: Glædes*

- Side 14, Linie 3: Da var ei Riobmænd seet med Horn i Panden]
 Hertil har A denne Anm.: Holbergs Hexerie eller Blind
 Allarm; og D (urigtigen) denne: Abracadabra hos Holberg.
- —, — 5: Munden] = B; A: Munde
- —, — 7: Punsch til Bunden] = C; A: Puns til Bunde
- —, — 11-12: Da lige gif selv Vimmelskafstets Gade, | Og
 Alle kom i Himlen sans façons.] = D; A:
 Og Solen var af ægte Blik en Blade,
 som den der gloer i Musernes Salon.
- —, — 13: Da var vi Alle] = D; A: Og da var alle
- —, — 19: fortabte Læderstræde] Hertil har B følgende Anm.:
 I denne Gade ligger Klubben.
- —, — 24: nødtes] = C; A: nødes
- 15, — 2: Taarer] = B; A: Taare
- —: Den elskende Bondeknøs.] (A) Rahbeks Den danske
 Tilskuer, Nr. 100 og 101, Dec. 1800. (B) Digte af Adam
 Øhl., 1803. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D)
 Oehls Digterværker, XIV, 1846. Overskriften er i D
 forandret til: Den elskende Knøs. Den sidste Strophe findes
 kun i A.
- —, Linie 12: omkring paa] = B; A: omkring ud paa
- —, — 20: Langt meer end i Fjor, da jeg støied og loe] =
 C; A: langt mere end i Fjor, da jeg loe
- 16, — 8: I Nar til Confirmation at staae] = B; A: i Nar
 paa vort Kirkegulv staae
- —, — 13: Af sin Lærebog] = B; A: som viseste Bog
- 17, — 16-20: Varme | Her tæt ved mit Bryst. | D, himmelske
 Lyft! | Gud! hvor hun er god, | Gior Ingen imod] = B (Varme!
 | Her osv.; C og D: Varme. | Her osv.); A:
 Varme;
 o Gud! hvor hun er
 mig inderlig fier!
 saa ædel og god,
 er ingen imod
- —, — 28-29: Naar Vagtelen flaaer, | Naar Solen nedgaaer]
 = C; A:
 om Aftenen, naar
 at Solen nedgaaer
- 18, — 5: Og] = B; A: o
- —: Aarstiderne.] (A) Rahbeks Charis for 1802: De fire
 Aarstider. (B) Digte af Adam Øhl., 1803, og (C) Oehls
 samlede Digte, I, 1823, samt (D) Oehls Digterværker,
 XIV, 1846: Aarstiderne.

- Side 19, Linie 11: stille] = C; A: trætte
 — —, — 13: hvert] = B; A: det (smgl. Linie 5)
 — —, — 16: og folded de [snehvide Hænder] = C; A: og stam-
 med, og vred sine Hænder
 — —, — 20: imod] = C; A: under
 — —, — 21: bevægede] = C; A: ømt bævende
 — 20: Vilhelm og Blomsterne.] (A) Oehls Siofna, 1802. (B)
 Digte af Adam Ohl., 1803. (C) Oehls samlede
 Digte, I, 1823. (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
 — —, Linie 9: Bæver J, prydet med Dugperlens Glands] = B;
 A: pranger J kronet med Perlduggens Glands
 — —, — 12: duftende] = B; A: smilende
 — —, — 14: Af] = B; A: D
 — —, — 16: Grusomme Vilhelm! fort] = B; A: Hvor grusom
 du er, fort
 — —, — 17: til din Tidsfordriv] = B; A: til Tidsfordriv
 — —, — 19: til] = C; A: i
 — —, — 21: vi [nyker] = B; A: den visner
 — —, — 26: sig jer, hvad J] = C; A: sig eder det, som J
 — 21, — 12-15: did! | Nei, fiære Vilhelm! du skal have Tak; |
 Du narrer os ikke med al din Snak. ; Du kan] = B; A:
 did.
 Vi bryder os ikke om al din Snak,
 den duer ei for en Pibe Tobak,
 Du kan
 — —, — 27: er] = B; A: ere
 — 22, — 15: Morgenstier] = C; A: salige Skier
 — —, — 16: blusjer] = B; A: smiler
 — —, — 19-21: den skønneste Rose stræber | At overgaae hen-
 des smilende Læber. | Intet opveier de] = C; A:
 det skønneste Purpur stræber
 at rødme som hendes nudige Læber.
 Intet overgaaer de
 — —, — 28: meer] = D; A: mere
 — 23: Hymne til Glæden] (A) Særskilt Tryk: *Hymne til Glæden.*
(Efter Schiller.) Af A. Öhlenslæger, Stud. juris. Kbhn. 1801.
Trykt hos E. M. Cohen paa Brummers Forlag. 7 upag. Sider
8vo. Tilh. Verd. (B) Rahbeks Den danske Tilskuer, Nr. 23,
1802. (C) Særskilt Tryk: Hymne til Glæden af Schiller, over-
sat af Professor A. Oehlenschlæger, med Musik af Hr. Kammer-
musicus Kuhlau. Kbhn. Trykt hos C. A. Bording. 8 upag.
 Sider 8vo. Uden Aarstal, men ikke trykt før 1813, da Kuh-

- lau først i dette Aar fik den anførte Titel. Tilh. Verd. Optrykt til Brug ved forskjellige Concerter, den 26de Jan. 1814, den 26de Dec. 1824, den 1ste Jan. 1828 (tilh. Verd., Justitsr. F. Fabricius, Verd.) (D) Oehls samlede Digte, I, 1823.
- (E) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
- Side 23, Linie 3: fra det Høie] = C; A: af den Høie
- —, — 4: Engel, som fra] = D; A: Møe, som blid fra
- —, — 18: Hvo en elsket Bib omfavner] = D; A: hvo, som ømt en Hustru favner
- —, — 28: Did] = D; A: høit
- 24, — 2: Ved Naturens Moderbrøst] = D; A: ved, Natur! dit Moderbrøst
- —, — 26: Færdigt] = C; A (og B): fredigt
- 25, — 17: Fred selv med vor værste] = D; A: Fred med vores værste
- —, — 18: martre] = D; A: ængste
- —, — 24-26: sprudler i Pokaler; | Og i Druens Purpurblod | Drikker] = C; A: sprudle i Pokaler | og i Druen Purpurblod. | Drikker
- 26, — 1: flart] = D; A: blid
- —, — 4-5: Ham, som hist Serapher ære, | Ham, som] = C; A: Han, som hist Seraphir ære, | han, som
- —, — 17: Brøst mod Brøst, ved] = D; A: Brøst mod Brøst! Ved
- —, — 22: Høimod mode Svig] = D; A: Høimod selv for Svig
- 27: Høitidssang den 2den April 1802.] (A) *Høitidssange for Kronprindsens Livcorps i Anledning af 2den April 1802. Kbh.* Trykt hos Dir. J. F. Schultz. 11 pag. Sider 8vo. Tilh. Verd.
- (B) Tale og Sange den 2 April 1802 i en Forsamling af Hans Kongelige Høihed Kronprindsens Livcorps. Kbh. Trykt hos Dir. J. F. Schultz. Side 5-6: Sang. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Den anden April 1801. I D ere de to første Stropher udeladte. — Foruden dette og næstfølgende Digt, og den „dramatiske Situation“ Anden April 1801, der udkom i Marts 1802, forkastet af Theaterdirectionen den 24de Febr. samme Aar, haves endnu fem andre Sange fra Oehls Haand i samme Anledning. See Oehls Erindr. I, Side 157-160.
- 28, Linie 9: sorgfuldt] = B; A: sorgfuld
- 29: Cantate den 2den April 1802.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803: Cantate. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, umiddelbart efter det ogsaa i nærværende Bind foregaaende Nr., og meget forkortet: I samme Anledning.

- Side 29, Linie 22: guften] = B; A: guftne
- 31, — 30: Vi alle dig elste, livsalige Fred!] I denne bekjendte Krigssang af Abrahamson, der fremkom i Rahbeks Den danske Tilskuer, 1801, Nr. 23 og 24, hedder det: „Der kommer den Stolte med Brask og med Bram, og kneiser som Nordhavets Bølge“, hvortil det Følgende sigter.
- 32, — 23: nærmer] = B; A: nærme
- 34: Freias Rok.] Dette og de fire paafølgende Digte (ligesom ogsaa Siølund, der vil blive optaget imellem Romancerne) høre til Fortællingen Erik og Roller, om hvilken Oehl. i sine Erindr., I, Side 178, 182 og 193 meddeler, at han før Steffens' Ankomst til Kbh. havde ladet flere Ark trykke, som han, efter at have gjort den Nysnævntes Bekjendtskab, „kasserede, fordi han nu havde faaet en anden Smag“. Fortællingen fremkom siden omdigtet som en Episode i Hroars Saga; men af det forkastede Arbejde fandtes iblandt Digterens Efterladenskaber de elleve første Ark reentrykte og det tolvte i Correctur, hvilket i litterair-historisk Henseende saa høist interessante Fragment nu tilhører hans Sønner, og er (A) lagt til Grund for nærværende Redaction af disse sex Digte. Freias Rok fremkom første Gang for Læseverdenen, tillige med Freias Sal, Siølund og Biarkemaal, i (B) S. Poulsens Nytaarsgave 1804, med Tilføiende: Dette, og de efterfølgende Digte høre til en nordisk Fortælling, som i sin Tid vil blive Publikum bekjendt; dernæst (C) i Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805, (D) i Oehls samlede Digte, I, 1823, og (E) i Oehls Digterværker, XIV, 1846. I D og E er Overskriften ledsaget af Anmærkn.: Orion.
- —, Linie 3: Dagen] = C; A: Øhset
- —, — 5: som høitidelig Kirkebue] = D; A: som en skummel Fængselbue
- 35: Freias Sal.] (A) see ved det foregaaende No. (B) S. Poulsens Nytaarsgave 1804. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (E) Oehls Digterværker, XIV, 1846. I C, D og E er mere end Halvdelen af Verslinierne aldeles ny, og kun tre Linier ganske uforandrede.
- —, Linie 9: fiddet] = B; A: svæver

- Side 35, Linie 13: fiælent] = B; A: fielen
 — —, — 14: fiærlig] = B; A: evig
 — —, — 18-25: Dg hendes tvende Møer osv.] = B; hele denne Strophe findes ikke i A.
 — —, — 22: Til Balhals Stridere, til osv.] Denne Linie er uidentvivi corrumperet.
 — —, — 26, til Side 36, Linie 4: Naar Uffen er osv.] = B; A:
 Naar Hjertet isner her med storknet Blod,
 skal evig varmt af Fryd det hist opstige.
 Lad hele Jorden være ham imod
 der samles dog hver Yngling med sin Pige.
 Der Synla samles ogsaa jeg med dig,
 naar Nota verlig vore Dage ender;
 — 36: Biarkemaal.] (A) see ved de to foregaaende Nr. (B) S. Poulsens Nytaarsgave 1804. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. Digtet er derefter, med Udeladelse af den tredie Strophe, indført (D) i Hrolf Krake: Oehls nye poetiske Skrifter, I, 1828, Side 54-57, Digterværker af Oehl., VIII, 1837, Oehls Digterværker, III, 1845; og (E) complet i de to sidste Udgaver af Sørgespillet Palnatoke (see Trag. Dram., II, 1858, Side 257): Oehls Tragödier, II, 1842, Oehls Tragödier, III, 1849. Desuden optoges det complet (F) i Halvhundrede Digte af Oehl., 1845.
 — —, Linie 18: runge] = D; A: gunge
 — 37, — 1: Den] = D; A: de
 — —, — 6: I hærdet Blade] = C; A: i Jernplade
 — 38, — 13: Sig] = C; A: det
 — —: Beileren ved sin Møes Liig.] (A) see ved de tre foregaaende No. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
 — —, Linie 20: Hurtig] = B; A: Langsom
 — —, — 22: Liliessin] = B; A: Maanesfin
 — 39, — 23: Binf] = B; A: Glimt
 — —, — 24: Winf] = B; A: Sfimt
 — 40: Den nordiske Pilegrim.] (A) see ved de fire foregaaende No. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
 — —, Linie 10-11: blinker, | See, den vinker!] = B; A: sfimter, | stærkt den glimter.

- Side 41, Linie 3-4: Skienker, for at lædſke, | Søde Vædſke;] = B;
 A: mellem Vædbend hildes, | og forvildes.
 — —, — 5: Did] = B; A: Der
 — —, — 8-9: nedglide. | Led mig] = B; A:
 nedglide

Hvor i høien Halle
 Toner gialle
 født, guddommelige;
 synke, stige!

I en Lund du ſtandſe!
 hvor med Krandsſe
 mellem Fugleqvadder
 Barnet ſidder.

- —, — 12, til Side 42, Linie 15: Sendt fra Himlen osv. ind-
 til: Over Bierg] = B; A:
 ſendt fra Himlen!

Mattens hulde Gave,
 Stjernehave!
 Lad din Roſe glimte
 rødt og ſkimte.

Lad den lede varlig,
 ſnarlig, klarlig,
 hielp mig at finde
 og forsvinde!

- 42, — 22: Før jeg finder.] = B; A:
 før jeg finder.

Knælende jeg atter
 ſnart omfatter
 dine Knæ, du Hvide!
 Søde, Blide!

- 43: Til Apol.] (A) Rahbeks Den danske Tilskuer, 1802,
 No. 33 og 34. (B) Digte af Adam Øhl, 1803. (C) Oehls
 samlede Digte, III. 1823. (D) Oehls Digterværker,
 XVI, 1846. See Oehls Erindr., I, Side 188.

- —, Linie 5: Morgen indtil] = C; A: Morgen til
 — —, — 24: Hun før] = C; A: Før hun

- Side 44, Linie 15: det Alt, hvad] = C; A: det det, som
 — —, — 21: Mercur, med Vinger paa tilførn] = B: A: Neptunus, med en Fork tilførn
 — —, — 25: Mercur udraaber:] = B; A: Neptunus siger:
 — 45, — 10: dig] = B; A: sig
 — —, — 11-12: Hierter, af! ved Skiebne's Bud | Er flyttet ud paa] = C; A: Hierter ere flyttet ud | Til Albuen paa
 — —, — 26: Apol jeg vorder ei] = C; A: Apollo er jeg ei
 — 46, — 3: Om] = B; A: Skiondt
 — —, — 7: svare] = B; A: svarer
 — —, — 9: Klimpreri] = B; A: Klimperie
 — —, — 28: alt] A, B, C og D: at
 — 47, — 2: J sulte begge en Duet] = B; A: Forresten sulte de Duet
 — —, — 1: J] = B; A: De
 — —, — 8: Lyren] = B; A: Harpen
 — —: *Min barulige Dannels[e.]* (A) Rahbeks Den danske Tilskuer, 1802, No. 53. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Til Carl Frederik Dichtmann. I B og C er hver Linie gjort en Fod kortere, Strophernes Antal meget formindsket, og det Hele aldeles omarbejdet. — Om Dichman see Oehls Erindr., I, Side 52-53, 60, 63-67, 185.
 — 48, Linie 22: Lemelie] A: Lemmeli (B og C mangle)
 — —, — 24: Cyrillo] A: Cnyrillo (B og C mangle)
 — —, — 25: Grusoe] A: Grousoe (B og C mangle)
 — 51, — 28, og Side 52, Linie 7: Niding] Efter Oehls constante Sprogbrug; A: Nidding (B og C mangle)
 — 53: *Natur-Temperamenter.]* (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846, hvor dog kun det fjerde og sidste Afsnit er beholdt, under Navn: Vandrerens efter et Jordskælvs.
 — —, Linie 18: Det phlegmatiske.] = B (Det Phlegmatiske.); A: Phlegma.
 — 54, — 8: Balmubuffen] = B; A: Balmuebuffen
 — —, — 21: Det sangvinske.] = B (Det Sangvinske.); A: Sangvinitet.
 — 55, — 3: Altar] A: Altar (B og C mangle)
 — —, — 7: Philomele] A: Philomela (B og C mangle)
 — —, — 20: Philomele] = B; A: Philomela
 — —, — 24: Altar] = B; A: Altar
 — —, — 25: Det cholerske.] = B (Det Cholerske.); A: Color, rettet til Cholera i en Liste paa tretten Tryk-

feil, hvilken findes foruden den almindelige paa fire Trykfeil bag i Prof. A. P. Berggreens Exemplar af Digte af Adam Øhl., 1803.

- Side 57, Linie 1: Det melanchol[iske] = B (Det Melanchol[iske]); A: Melancholie.
- 59: Den frembrydende Vaar.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845: Den unge Vaar. (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Den frembrydende Vaar.
- —, Linie 5: [vulmende] = B; A: brydende
- —, — 24: høre, som dirre] = B; A: høre at dirre
- 60, — 4: Tonende] = B; A: tone og
- —, — 13: Gubber skal] = D; A: Oldinger
- —, — 24: glødende] = B; A: glimtende
- 61. — 12: fan] Efter J. L. Heibergs Conjectur, see hans Eet Hundrede Lyriske Digte af den danske Litteratur, 1842, Side 272; A, B, C og D: fan
- —, — 18: Føler] = B; A: Eiger
- 62: Den Forladte.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. Den Forladte er egentlig en gennemgaaende Omarbejdelse af Digterens, i Rahbeks Charis for 1801 indførte „Sommeraftenen paa Landet. En Elegie.“, der har tre Stopper flere, og heelt igjennem i hver Linie en Fod mere.
- —, Linie 17: Sin Brud til Dands — min Taare] = B (Charis: sin smukke Brud til Dands, min Taare); A: sin Brud, o da min Taare
- —, — 20-21: Jeg eengang Elskovsharpen stemte | Til Glædens Priis, som du, min Ven;] = B; A: Ja! hoit af Elskovs Lue stemte | mit Hierte sig, som dit min Ven!
- —, — 24: Men, af! sin Ged den Grumme glemte] = B; A: Sin skionne Ged hun grusom glemte
- 63. — 2: Med gyldne Spiir mod Himlens Blaa] = B; A: forgyldte i det Himmelblaae
- —, — 25: [vulmer] = B; A: ulmer
- 64: Den Tillidsfulde.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
- —, Linie 13: blomsterkole] = C; A: blomsterkole
- 65, — 26: Midt hen i] = B; A: imellem

- Side 66, Linie 5-6: Jeg trodser Straalens stærke Piiil, i Gi Isen
naaer mit Bryst] = B; A: Jeg glemmer Straalens stærke Jil,
| du isner ei mit Bryst
- —: Den brustne Harpe.] Digte af Adam Øhl., 1803.
- 67: Himmelsfene.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B)
Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digter-
værker, XIV, 1846.
- —, Linie 12: for fiern og mat] = C; A: for blegnende mat
- —, — 25: til] = B; A: en
- 68: Drømmene.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B)
Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digter-
værker, XIV, 1846.
- —, Linie 14: midt] = B (og C); A: mildt
- 70: Til Rimer] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B)
Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Oehls Digter-
værker, XVI, 1846.
- —, Linie 19: Ælste] = B; A: Bife
- 71: Oldingen ved Werthers Grav.] (A) Digte af Adam
Øhl., 1803. (B.) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C)
Oehls Digterværker, XIV, 1846.
- 73, Linie 10: Hindred] = B; A: hindrede
- 74, 4: brustet] = C; A: brustent
- —: Digteren i Leirclunden.] Digte af Adam Øhl., 1803.
- 76: Fødselsdagen.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B)
Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digter-
værker, XIV, 1846.
- 77, Linie 1: stærkt] = B; A: vilbt
- —, — 6: Brimmel] = B; A: Cirkel
- 78: Biergmands-Liv.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B)
Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digter-
værker, XIV, 1846.
- —, Linie 15: Hver Dag han did kan drage] = B; A: Han
seer dem alle Dage
- —, — 22: Ham aabenhjertig, blid] = C; A: for ham saa
aabn, blid

Side 79, Linie 19: hæрге] = B og C; A; hænge (rettet i den ovenfor, Side 309-310, i Anm. til Side 55, Linie 25, omtalte Trykfeilsliste)

- 80: Landlivets Glæder.] (A) P. S. Martins *Idunna*, IV, April 1823. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, ifølge hvis Fortale Digtet er henført til nærværende Plads. Overskriften i B er: „Landlivets Skionhed. (Efter Horatii *Beatus ille.*)“ (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: „Landlivets Skionhed. (Efter Horats.)“ — I En Reise fortalt i Breve til mit Hiem. Af Oehl., I, 1817, Side 8, anføres den første Strophe saaledes:

Lyksalig den, som til det Bedre
Fra Stadens Daarskab ile kan.
Dg ploie, som de gamle Fædre,
Med egne Dyr eget Land!

- —, Linie 11: hoie] = B; A: rige
— —, — 24: skuer] = B; A: stirrer
— 81, — 25-28: Hvad er Skildpadde osv. indtil Bondemad?] = C; A:

Hvad er vel Karper og Fasaner
Dg Aumanas, som kildrer der
De syge Stores fræsne Ganer
Mod tarvelige Maaltid her?

- 82, — 6: for] = B; A: fra
— —, — 8: for os] = B; A: Sancte
— —, — 9: Hvor godsligt midlertid osv.] Godsligt, hyggeligt; smlg. Axel og Valborg, Trag. Dram., II, 1858, Side 241, Linie 20.
— 83: Elegie over en Landsby-Pige.] (A) *Eros*, udgivet af L. Kruse, 1803 [Dec. 1802]. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: „Hannas Jordefærd. (Efter Höltz).“
— —, Linie 4: Fra det gamle] = B; A: fra begroede
— 84, — 3: Himmelaand] = B; A: blide Mand
— —, — 14: sammen sad] = C; A: sammenfad
— 85: Wiedewelt.] (A) Rahbeks *Den danske Tilskuer*, 1803, Nr. 5, udkommet den 20de Jan. 1803; Wiedewelt fandtes død i Peblingsøen den 21de Dec. 1802. (B) Adam Oehls *Poetiske Skrifter*, I, 1805. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D) *Halvhundrede Digte af Oehl.*, 1845. (E) Oehls Digterværker, XIV, 1846.

- Side 85, Linie 14: blinker] = C; A: skimmer
 — —, — 15: vinker] = C; A: glimter
 — —, — 16: Eenjom] = B; A: eenjomt
 — 86, — 24: Stærke] = B; A: varme
 — 87, — 27: paa Frihedsstøtten Lærken] = B; A: paa Støt-
 ten Nattergalen
 — 88, — 6: sorte] = B; A: grumme
- —: Den poetiske Billedjæger.] Rahbeks Den danske Til-
 skuer, 1803, Nr. 58.
- 89: Høsten.] (A) S. Poulsens Nytaarsgave 1805, hvortil
 Oehl. meddeelte: Elegier, I: Ewald (see nærværende Binds
 Side 106-107); II: Høsten. (B) Adam Oehls Poetiske
 Skrifter, I, 1805. (C) Oehls samlede Digte, I,
 1823. (D) Oehls. Digterværker, XIV, 1846. I A er
 Digtet 66, i B 74, i C 54, og i D 24 Verslinier langt.
- —, Linie 6-7: Atter jeg skuer dig hist, du dig nærmer, du rhy-
 fede Gubbe! | Bleg ved den] = B; A:
 Atter hid nærmer du dig, du Ddning, saa bleg og vemodig,
 Blid ved den
- —, — 7: vanlige] = D; A: jævnlige
- —, — 8-12: Stormen slagrende flaaer osv. indtil: paa den ind-
 faldne Kind] = B; A:
 Stormen i Lokkerne graae, omsnoete med visnede Bladkrands,
 River fra Jæsen dem ned, hvirvler dem rundt om din Fod.
 Venlig som Dug en Taare, saa solklarshynde langsom,
 Funkler i Diet en Stund, triller paa indfaldne Kind
- —, — 23: indlader] = B; A: indlad
- 90, — 1: Gud, der i høi, livsalig Begeistring] = C; A:
 Gud i salig og fiedlen Begeistring
- —, — 2-3: Nu — | Hjertet] = C (Nu; — | Hjertet); A og
 B: Nu, | Hjertet
- —, — 10: Nord hen til sit straalende Hiem] = B; A: Nord,
 til sit klart omstraalede Hiem
- —, — 11: Boglund] = C; A: Egslund
- —, — 13: let] = B; A: fro
- —, — 19: i den fagreste] = B; A: i livsaligste
- 91, — 1: mildt] A: midt (B, C og D ganske afvigende)
- —, — 6: Stirrer nu] A og B: Stirrer du (C og D ganske
 afvigende)
- —, — 14: med] = B; A: som
- —, — 15-18: Harpen er brusten, | Ridderens osv. indtil: og

Rummer, i [Enfælde døende] = B; A: Harpen er brusten. i [Enfælde døende]

Side 91, Linie 22-29: Vil jeg flage med dig, af! for at glemme Homer. i [Jungen harmonisk Gal, osv. til Enden.] = B (hvor dog harmonisk maaskee er en Trykfeil for homerisk); i A ender Digtet med: Vil jeg svimle med dig, af for at glemme Homer.

— 92: [Til Hanna Steffens.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805: „Til Hanna. I et Exemplar af mine Digte, paa hendes Fødselsdag.“ (B) Oehls samlede Digte, I, 1823: „Til Hanna Steffens, født Reichardt. (Paa hendes Fødselsdag).“ — Fru Steffens, gift i September 1803, er født den 21de November 1785, og død i Januar 1856. Digtet, udkommet i Juli 1805, henføres med større Sandsynlighed til 1803, da den Besungne opholdt sig i Kbhn., og Oehls første Digtsamling, udkommet i December 1802, endnu var en temmelig ny Bog, end til 1804, da hun var reist til Halle. — Om Fru Steffens see Oehls Erindr., I, Side 229-231; II, Side 10.

— —, Linie 21: [let] = B; A: huldt

— —, — 22: [blanke] = B; A: lette

— 93, — 5: [gav den lune Både] = B; A: monne lunt den bade

— —, — 7: [Frigga] = B; A: Frigga

— 94: [I Anl. af E. C. Møllers Fødselsdag.] Særskilt Tryk: I Anledning af vor fiere Moder, E. C. Møllers Fødselsdag, den 27 April 1804. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 upag. Blade 8vo. Tilh. F. Fabricius. Digtet er underskrevet: N. Dehlschläger, hvilken Skrivemaade af Navnet (hidtil Dhlenslæger) her træffes første Gang. — Om Mad. Møller see Oehls Erindr., I, Side 131-132, 169; II, Side 46, 145.

— 95: [Vaaren.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digtværker, XIV, 1846. I B er Digtet forkortet fra 54 til 22, og i C til 8 Verslinier.

— —, Linie 24: [Ballade] = B; A: Romanze

— 96, — 13: [Siæl broget i mild Phantasi.] = B; A: Siæl, mørkt en; sangvinisk, med Roe;

— 97: [Petrarcas Canzone ved Vancluse-Kilden.] (A) Rahbeks Den danske Tilskuer, 1804, No. 40. (B) Adam Oehls

Poetiske Skrifter, I, 1805: Petrarca's Canzone ved Vaucluse Kilden. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Petrarca's Canzone i Vaucluse.

- Side 97, Linie 11: dulmed] = C; A: ulmed
 — 98, — 3: Den grumme Blide] = C; A: Den Bilde, Blide
 — —, — 5: Den helligste blandt Dage] Hertil have A, C og D Anmærkn.: Langfredag.
 — —, — 6: skionne] = B; A: hulde
 — —, — 8: skue Gravens Gliser] = C; A: finde Stov bag Gliser
 — —, — 9: vil sig] = B; A: skal jeg
 — —, — 11: Med Bon] = C; A: Saa sødt
 — —, — 13: Taarerne paa] = D; A: Taarene i (B: Taarene paa)
 — —, — 19: Bedæffet med de fine Lov] = B; A: Bedugget af den blide Regn
 — —, — 28: høist forundret] = B; A: høistforundret
 — 99, — 4: Det skionne Virkelige] = B; A: Det Skionne, Virkelige
 — —: Violernc.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
 — 100, Linie 5: mednytsfuld] = C; A: mednykfuld
 — —: Vaarsang.] (A) Rahbeks Charis for 1805: Sang. (B) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805, og (C) Oehls samlede Digte, I, 1823, samt (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Vaarsang.
 — 101, Linie 5: Dg] = C; A: See
 — —, — 7: smekke] = B; A: smuffe
 — —, — 21: Kiærminde, som] = B; A: Du Himmel, som
 — 102, — 3: Lyra] = B; A: Lyre
 — —, — 9: See] = B; A: Af
 — —, — 10: Lovet] = B; A: Livet
 — —, — 16: Najader] = B; A: Dryader
 — 103: Viinguden.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
 — —, Linie 15: trænge] = B; A: trænger

- Side 103, Linie 17: Thi han kan Baand og Fængsel sprænge] = D;
 A: Naar han hvert Baand, hver Lægte sprænger
- —, — 19: Dg] = B; A: Thi
- 104, — 6: Hans Lærlinge sig sætte ned] = B; A: Sig sætter hans Disciple ned
- —, — 15: høit] = B; A: sødt
- 105: Island.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846. I B, C og D er Digtet forkortet fra 40 til 14 Linier.
- —, Linie 4: en kraftig Jld udvikled din skinnende Fjeldtiis] = B; A: en Marv af Jld udvikled din skinnende Jisfrugt
- —, — 6: Skialde] = B; A: Skialdre
- —, — 21: skiondt] A: skiont, hvilket efter Oehls daværende Orthographie kan betyde begge Dele. (B og C mangle)
- 106, — 10: Stilt] A: Stilke (B og C mangle)
- —, — 13: Fra den beskvulpede] = B; A: Fra bortskvulpende
- —: Ewald.] (A) S. Poulsens Nytaarsgave 1805, hvortil Oehl. meddeelte Elegier, I: Ewald; II: Høsten (see nærværende Binds Side 89—91). (B) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846. I C og D er Digtet forkortet fra 46 til 22 Verslinier, hvilken Forkortelse er efterfulgt i nærværende Udgave.
- —, Linie 21: Drm falmet paa Heden jeg] = C; A: Drm spæd paa en Hede jeg
- —, — 24: halvvisnet sank den mod] = C; A: halvvisnet den bukked' mod
- 107, — 4-5: staae. | Sødt hun da smilte; men klar stod] = B; A: staae | Klar, med et Smil; da brat stod
- —, — 6: nedfaldt tung, og den aabned sig brat.] = C; A: nedfaldt flux — og den aabnede sig.
- —, — 8-14: dens liflige Skær osv. indtil: D, betydningsfuldt] = C; A:

dens liflige Skær.

Venlig i Ungdoms-Glands sig hæved' en blussende Yngling,
 Smidig den skinnende Lok vandt sig om blankeste Staal;
 Elskovsvarm han sukked', han sang sin brændende Længsel,
 Sank saa ned i sit Blod, i sit Rosenblod atter paa nye.
 For den nordiske Zeus den herlige Sanger Gud Braga
 Bragte da Rosen i Hast, henrykt, med blussende Rind.

Odin saae den og smilte, der trilled' paa brunlige Kind Graad,
 Aldrig man græde ham seer, kun naar han mindes sin Søn.
 Harmfuld vendte han sig til Nornen, og vredt lod hans Stemme:
 Ygdrasils grusomme Moe! hvi har du Spiren nedtraadt?
 Hvi har du dræbt det findrige Blik med Smerte, og blændet
 Det med Bladguldets Brunk, flukt det i Samtidens Dunst?
 Havde han ikke fortient, at du bortrev det dæmrende Forhæng
 Fra det ærværdige Nord, viste ham det i sin Kraft?
 Med sine hellige Sagn og Sagnenes store Betydning,
 I sin uborgede Glands og Eiendommelighed?
 Sielden og stor var hans Mand, du lænked' de udstrakte Arme,
 Herlige Toner dog tidt lod fra forstemteste Streng,
 Ret som Odun han sad i Jothunheims goldeste Fjeldkloft,
 Fængslet, med Taare paa Kind, Øblerne skiult i sit Skiod.
 Braga! den Balder, som huld i Gwalds Rose fremblusser,
 Er min Balder vel ei, men eiendommelig hans!
 Lad da din blomstrende Hustru med sneehvide Hænder en Egfrands
 Binde kring Isjen, som Sorg langsom til Jorden har tnygt.
 Slige var Alfaudurs Ord, og usynlig for staaerblinde Mængde,
 Men dog synlig for dig, vandt hun din Tinding en Krands;
 Sprængte den venlig med Dug, for at kiole din brændende Pande.
 Dvæget da i hendes Arm sank du og udgav din Mand.
 O betydningsfuldt

Side 107, Linie 15: Laocoon du med det omsnørede] = B; A: Laocoon! med det omsnørede

- 108: Langelands-Reise.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805: „Langelands-Reise. I Sommeren 1804.“ (B) Oehls samlede Digte, I, 1823: „Langelands-Reisen.“ (C) Oehls Digterværker, XV, 1846: „Langelands-Reisen. (1804.)“ To af Digtene, nemlig Faareveile Skov og Frodigt Sommerliv, optoges i Halvhundrede Digte af Oehl, 1845. — See Oehls Erindr., I, Side 218-220; II, Side 22, 35.
- —, Linie 6: vel rundt omkring] = B; A: vel alt rundt omkring
- —, — 10: Var fra min Arelstad neppe jeg fem] = B; A: Var jeg fra Arelstad hoit tre Gange fem
- —, — 11: Nu vort Siælland jeg drager igiennem] = B; A: Nu skal jeg rulle mit Siælland igiennem
- —, — 22: drog over] = B; A; drog hen over
- 109, — 13: Viseste Mænd har seet i et Æg Afkabningens Billed] = B; A: Kyndige Mænd har sagt: I et Æg ligger al Universum
- —, — 14: yndigste] = B; A: rundeste

- Side 109, Linie 17: vel] = B; A: alt
- —, — 27: Blind er, som han, jeg vel ei, bruger] = B; A; Blind er jeg vel en som han, bruger
- 110, — 3: Langt nok drog jeg med] = B; A; Reist har jeg langt nok med
- —, — 11: nærme] A: nærmer (B og C afvigende)
- 111, — 13: Sant] = B; A: Faldt
- —, — 20: roligstille] = B; A: rolig, stille
- —, — 23-24: gamle Kirke savner | Endnu ei sin høie Bue] = B; A: gamle Hvælving stemmer | Endnu vældigt op sin Bue
- —, — 25: savner] = B; A: giemmer
- 113, — 14: ei Ræmpe, tolker jeg Bedrifter] = B; A: en Helt, jeg tolker hans Bedrifter
- —, — 23: halvudslidte] = B; A: halvudslukte
- 114, — 3: der paa Gulvet] = C; A: taus i Krogen
- —, — 10: rene] = B; A: sande
- —, — 12: broderligt til evig] = B; A: roligt, til en evig
- 115, — 11: af bløde Træ] = C; A: af Blodetræ
- —, — 23: der] = C; A: hist
- 116, — 2: blank] = B; A: huldt
- —, — 10: rankt] = B; A: langt
- —, — 17: Troldmands] = B; A: Magus
- 117, — 1 og 8: Harald] = B; A: Harrald
- —, — 21: Dødens] = B; A: skyldfrie
- 119, — 16-17: og sin Hast og Alt slog Degnen af Tanker, | Da vi] = B; A: og sin Hast og Alt blev af Degnen forglemt, da | Hist vi
- —, — 20: Skielmsk] = B; A: Snildt
- —, — —: Nysten kom paa] = C; A: Nysten opkom
- —, — 25: Dansken ei] = B; A: Dansk eney
- 120, — 10: Frisk om Udødelighed gjør sig et latterligt Haab] = B; A: Frisk paa Udødelighed haaber og gjør Postulat
- —, — 13: Ruden itu, indsætter blanke] = C; A: Ruderne ud, indsætter friske
- —, — 24: Men til Bidne jeg kræver dig, Ven! om] = B; A: Men jeg kræver dig, Ven! til Bidne, om
- —, — 26: sært] = B; A: huldt
- 121, — 4: ad] = B; A: paa
- —, — 5: Hagbarth] = B; A: Habor
- —, — 8: Hagbarths Dod vidner om Kiærligheds Magt;] = C; A: Habor, men en Trofskab og Elskov, blev kvalt?
- —, — 10: dit flammende] = B; A: det glødende
- —, — 13: ærværdige] = C; A: fortrolige
- —, — 14: Stedet nu her.] = B; A: Stedet af nu!
- —, — 24-25: Lær mig, osv. indtil fiernere Bei.] = C; A: O lad det samme skee, du evige Fader! naar træet jeg lægger de modige Been ned i det sidste Herberg.

Side 122, Linie 4: Dstest har Drdsprog Ret, o men det feiler dog her] = B; A: Dste skiondt sandt og viist, tit feiler Drdsproget her

— —, — 6: jomfruødmende] = B; A: jomfruelig, ødmende

— —, — 17-18: Haar. | Munter, Auroras Forbud! Da] A: Haar; | Munter, Auroras Forbud; da; B og C: Haar; Munter, Auroras Tolk! Da

— 123, — 1: to Nabogubber i Dvæld efter] = B; A: to gamle Nabøer, blidt, efter

— —, — 5-10: Latter og Lune, osv. indtil: Stjernernes Krands.] = B; A:

Latter og Svaghed;

From kun iidet, og blid, fremmed for Elskov og Lyst.

Her har Naturen da hevnet sig, her den koldfindige Digter

Sik, i sin Alderdoms Tid, Livsblomsten virkelig tier?

Hellig Verbodighed skyldes den Gnu, som mit Dannemarks Holberg

Trylled fra negativ blot, om til en positiv Skiald.

Thi hans seneste Lystspil har viist den flygtige Verden:

„Med maa paa Barnligheds Bink knæle selv klogeste Mand.“

„Uden I blive som Born, kommer Jngen i Himlen!“ Du Daare!

Emil da med Barnlighed rørt; træk en paa Skuldren med Haan!

— —, — 16-19: Tæt indkrandsset, osv. indtil: omskygt] = C; A:

Blidt indkrandsset, venlig, rolig,

Rundt af Dalene fortrolig,

Gudsfrøgts tarvelige Bolig,

Uf de grønne Træer omskygt

— 125, — 15: nu] = B; A: at

— —, — 16: Ungsted deres] = B; A: Ungstede det

— 126, — 1: Kølighed ved] = B; A: Kølningen om

— 127: Korsør.] Om dette Digt, hvoraf de to sidste Verslinier ere udeladte i B og C, hedder det i Professor Oehls Erklæring til Publikum om hans personlige Forhold til Justitsraad Baggesen, 1818, Side 6-8: Det var vist ikke faldet mig ind, at sige ham noget Ubehageligt, dersom ikke i hans Samling af tydske Digte, der udkom 1803, det Stykke til Goethe havde vakt min Harm, hvori han siger om denne Germaniens første Skiald:

„Er hat dem Pöbel manches Buch geschenkt“ —

„D, wollt' er sich manierlicher gebährden!“

Dient' ihm die Lesewelt was anders als zum Spott!“

Dette gav mig nærmest Anledning til at skrive hiin allegoriske

Characteristik over B. i min Langelands-Reise, hvorover han nu saa tidt og bittert beklager sig. — — — — — I øvrigt indeholder hiin Allegorie i Langelands-Reisen, overskrevet Korsør, vel i nogle stærke, og som jeg tør mene, træffende Træk Baggens litteraire Bakken og ulykkelige Higen efter at være meer, end Naturen gav ham Kald til; men den er dog blandet med godmodig Erkiendelse af det, der var ham givet, og hvorved han vilde erhvervet sig en smuk Krands i vor Litteratur, hvis ei Forsængeligheds Diævel havde ført ham op paa et høit Bierg, hvor han svimlede — og (som Slagfidur i Baulunds Saga) jammerligt nedstyrtede. — I Fyensreisen, 1835, Side 13, siger Oehl.:

Nu til Korsør, den By, hvor Jens Baggens fødtes. Hvi har du, Ungdoms Letsindighed! mig bragt til en drillende Spøg,
Som en Spire blev til hans Had? Et svulmende Gifttræ
Steg af det fastede Korn; Gnisten, som næsten var slukt,
Pustet Tvedragten op til en vildtfortærende Flamme,
Ak! og — en Phoenix i Sang — brændte sig Sangeren selv.

See ogsaa ovenfor Side 302, Anm. til Side 11.

- Side 127, Linie 20: Kommer der svageste] = B; A: Men kommer svageste
- —, — 25: tør] = B; A: tørt
- 129, — 10: Stundom frydse] = B; A: Stundom lidt frydse
- 130, — 17: Knofler] = B; A: Bene
- 131, — 4: Jeg hviler mig imens;] = B; A: Det Hvile er for mig,
- —, — 13: sværted sit] = B; A: sværtede
- —, — 15: hyppig brugt] = B; A: hyppige
- —, — 20: desværre] = B; A: disværre
- —, — 29: At næste Dag maaskee vi] = B; A: At maaskee anden Dag vi
- 132, — 30: Is og Sneen vilde] = B; A: Snee og Isen vilde
- 133, — 22: Gotfred] = B; A: Gotfried
- —, — 23: han] = B; A: ham
- 134, — 2: Det trostelige Syn mig atier gjorde] = B; A: Jeg nægter ikke at det Syn mig gjorde
- —, — 9: talte] = B; A: sagde
- —, — 29-30: Skiondt jeg den Paradox har hørt af Bises Mund, | At Brodet egentlig var] = B; A: Som før, i gammel Tid, i Overtroens Stund, | Man mente Brodet blot var

- Side 135, Linie 9: Seng mig] = B; A: Seng jeg
 — 136, — 4: faae] A: faaer (B og C mangle)
 — 137, — 10: Krykkedands] = B; A: Stolperdands
 — 139, — 23: Og sine Gader desforuden] = B; A: Og Ga-
 derne er desforuden
 — 141, — 2: Bønderflok] = B; A: Bønderfolk
 — —, — 7: Blomsterne blande] = B; A: Blomster beblande
 — —, — 15: Den skaldede Dødmænd] Hertil har A denne
 Anmærkn.: En stor, i Sundet fremragende Steen; og B og C
 denne: En Steen i Sundet.
 — 142, — 6: utrættelig] = B; A: stadelig
 — —, — 7: Træ, blev til] = B; A: Træe om, til
 — —, — 10: et] = B og C; A: en
 — —, — 31: pønsed] = B; A: tænkte
 — 143, — 7: usigelig] = B; A: faderlig
 — —, — 26: Hængte den trindt] = B; A: Hang den saa
 rundt
 — —, — 28: herlig] = B; A: høit han
 — 144, — 9: tilbage kun stængt] = B; A: tilbage gienstængt
 — 145, — 16: hiin] = B; A: han
 — —, — 23: Ja] = B; A: Jo
 — —, — 26: Gæst jeg formoded, J her leved et Robinsons Liv]
 = B; A: Troede jeg dog, at J snart leved et Robinson-Liv
 — —, — 27: hvor han] = B; A: hvor en han
 — 146, — 9: hielpe] A: hielper (B og C afvigende)
 — —, — 17: en Tingest om Unden April] = B; A: en Dingst,
 over Unden April
 — 147, — 18: Som et Hexameter] = B; A: Selv som Hexa-
 metret
 — 148, — 9: nu] = B; A: længer
 — —, — 10: Skynding] = B; A: Skynnen
 — —, — 23: jagte] = B; A: duse
 — 149, — 4: tørstigt] = C; A: tørstig
 — —, — 23: Jeg] = B; A: Vi
 — 150, — 1: Man Jord i Graven finder] = B; A: Med
 Jord er Graven blandet
 — —, — 3: End os om Vandet minder] = B; A: End min-
 der os om Vandet
 — —, — 10: ei endnu] = B; A: endnu en
 — 151, — 17: Busken] = B; A: Hækken
 — —, — 24: spale] = C; A: spalen
 — 152, — 4: Med] = B; A: Af
 — —, — 26: Som deres Bolde flaae] = B; A: Som sine
 Bolde flaaer
 — —, — 28: Hvor grønne Hækker staae] = B; A: Hvor his-
 set Hækken staaer

- Side 154, Linie 9: revet] = C; A: revet
 — —, — 15: En] = B; A: Gen
 — —, — 18-19: En Indgang Borgen fandt, | Men grusom
 Døden] = B; A: Som her, en Indgang rød | Blev bygt, men
 Døden
 — —, — 20: forsvandt.] = B; A: er død.
 — —, — 27-28: Med stille Beemodsminde | Jeg rører Harpens
 Stræng.] = B; A:

Nu skal min Taare rinde

Paa Harpens rørte Stræng.

Det er bekiendt, at den alt for tidlig bortrevne Digter Novalis's rette Navn var Hardenberg. Overensstemmelsen jeg fandt, mellem den ærværdige, halvsuldednte Ridder-Borg, opført i Danmark, af een af hans Stammefædre, og mellem hans ved Døden standfede Bærf, Heinrich von Ofterdingen, gav Anledning til ovenstaaende Digt. — Om Novalis see Oehl's Erindr., I, Side 192, 217; III, Side 52, 53-54.

- 155: Faareveile Skov.] Oehl. siger i sine Erindr., II, Side 35: Lessing havde jeg aldrig givet Slip paa; og mod den romantiske Skoles Dadel, fordi man fandt ham for kold-forstandig, havde jeg allerede i min Langelands-Reise skrevet et Stykke til Lessing med de Ord: „Hvo har selv lært dig at gjøre Forstanden romantisk?“ See ogsaa Erindr., I, Side 95, 96.
- 156, Linie 4: Citharen] = B; A; Kitharen
- —: Gipsbilledet.] I Prometheus, IV, 1833, Side 48-49, siger Oehl.: Da jeg i et Ungdomsdigt, Langelands-Reisen, yttrede mig over Voltaire (hvis Buste jeg troede at finde i min Stue), som følger [see nærværende Binds Side 157, Linie 9-16], da var det af Indignation over hans Pucelle, hvilket denne for Resten særdeles vittige, tankefulde og veltalende Skribent vel fortiente af et ungt Menneske, han, som i sine modneste Manddomsaar kunde neblade sig til at gjøre sit Fædrelands Heltinde, den ædle Johanne d'Arc til Gienstand for Logn, Spot og Haan i en liderlig Bog. Voltaire kan ikke, som Shakespeare, undskyldes med Uvidenhed om Tingen; han var jo selv Historiker. Men det var reen ærlig Raadhed, der drev ham. Thi det var desværre Hjerttet, som manglede denne udmærkede Mand, begavet for Resten med saamange hyperlige Egenskaber, og personlig

Linie 38: og personlig] Orig.: og var personlig

godlidende. Man indvende mig ikke, at Voltaire undertiden i sine Tragødier kan røre Tilskuerne til Taarer; dette er f. Ex. Tilfældet i Zaire, i Alzire, i Skildringer af erotiske Følelser. Men der er stor Forskiel paa en øiebliklig forliebt Kærelse og paa hoi, ædel Humanitet. Denne manglede Voltaire, og han maa i sine alvorlige Skildringer altid hielpe sig med den saa kaldte „sunde Menneſkeforstand“, der ofte bliver ſkæv og ſyg, naar den ikke ledsages og styrkes af ſkionne, kraf- tige Følelser. Derfor er der ſaameget Froſtigt i Voltaires Alvor. I Pucellen derimod, hvor han ſlaaer ſig løs, og taler i ſin egen Epogetone, bliver han naiv og naturlig; og det kunde vel være, at, æſthetiſk taget, dette Digt var hans meeſt geniale Værk, thi hans Satyrgeenius finder netop, ſom en langbenet Storſk, ſin rigeligſte Næring i denne Moſe. I Oehl. Erindr., II, Side 98, hedder det om P. A. Heiberg: Jær har han taget mig ilde op, at jeg i et Digt, Gipsbilledet, i min Engelandſ-Reiſe (viſtnok alt for voltairiſk overdrevent) havde antaſtet Voltaire. I en ſenere Udgave vilde Hr. Heiberg ſlet ingen Forandring ſee, ſkiøndt jeg dog meget har mildnet Udtryk- kene. (I Oehls samlede Digte lyde nemlig Linierne 7 til 12, Side 157, ſaaledes:

Den fine Spottesugl Voltaire,
 Som møder mig med ſkielmſke Blik?
 Saa maa han der ei længer ſtaaе.
 Jeg paa hans Mening ei tør ſtole;
 Vi to er ei af ſamme Skole,
 Gen af os maa af Stuen gaaе.)

Side 156, Linie 24: falde] A: falder (B og C afvigende)

— 158, — 8: Han en Gypres dig flette ſkal.] Dette Løfte ind-
 friede Oehl. ved Digtet Ewalds Grav, ſom første Gang frem-
 kom i Digtninger af Adam Oehl., I, 1811.

— —, — 22: ærværdig, graalighvid] = B; A: ærværdig og
 ſaa blid

— 159, — 1: Paa Kampeſtenen, ſom] = B; A: Paa den ſtore
 Granit, ſom

— —, — 15: Buſkeblod] = B; A: Dreblod

— —, — 26: grønne] = B; A: lune

- Side 161, Linie 5: begribe] = B; A: begriber
 — 162, — 13: stor] = B; A: blid
 — —, — 32: Nat-Harmonica] = B; A: Vor-Harmonica
 — 163, — 4: Balmuffare] = B; A: Balmue-Ekare
 — 164, — 6: strenge] = C; A: gamle
 — —, — 9: blødte Faderen — usalig Riv!] = B; A: blødte
 han, det gamle, svage Siv!
 — —, — 16: han] A, B og C: ham
 — —, — 30: Trylleklang] = B; A: Tryllegang
 — —, — 32, til Side 165, Linie 1: til Ulykses. Skyens Rift |
 Mig viste Finnekoner] = B; A: til Ulyß. Snart bleg og stivt |
 Jeg skued Finne-Koner
 — 165, — 22: Bindvet] = B; A: Binduet
 — 166, — 13: spinde] A: spinder (B og C afvigende)
 — —, — 17: Dionysos] A: Dionysos (B og C afvigende)
 — —, — 20-21: Faun, den venlige, den lille, | Han lærer paa
 sin Stryng nu at spille.] = B; A: Faun, som nylig her mon
 springe, | Han lærer nu at spille paa Strynge.
 — —, — 24: varme] = B; A: hulde
 — 167, — 10: Apollon] = B; A: Apollons
 — —, — 23: Mnemosyne] = B; A: Mnemosyna
 — 168, — 3: venligt] = B; A: venlig
 — —, — 4: Balmustængel] = B; A: Balmuestængel
 — —, — 16: lufte, vaagne] = B; A: luft, og vaagne
 — 169, — 2: Phobus Apollo] = B; A: Foibos Apollon
 — —, — 7: sit] = C; A: sin
 — 170, — 20: ved] = B; A: paa
 — 174, — 1: Dog] = B; A: Men
 — —, — 4: Gior ofte paafulgt Prosa værre] = B: A: Gior
 paafulgt Prosa endnu værre
 — —, — 10: Maa] A: Man (B og C mangle)
 — —, — 18: hvert et Savn] = B; A: hver en Sorg
 — 175, — 16: Dg] = B; A: Naar
 — —, — 19: Til] = B; A: Ved
 — 176, — 30: Styrk Hjertet med] = B; A: Bestraal mig med
 — 177, — 4: Som, frembaaret i straalende Fad, med Sukkeret
 blandet] = B; A: Som, baaret frem i det gyldne Fad, med
 Sukker beblandet
 — —, — 13: Lystig] = B; A: Dg
 — —, — 15-16: Hal giennem skummende Bølger nu smutted]
 = B; A: Hal smutted hen under skummende Bølger
 — —, — 24: alle] = B; A: samtlig.
 — —, — 26: for] = B; A: og
 — 179, — 30: der] = B; A: som
 — 180, — 1: Midt] = B; A: Fast
 — —, — 16: ved hans Lænd] = B; A: om hans Skulder

- Side 189, Linie 26: [Staud] A: Strand (B og C mangle)
- 192, — 1: [Phobus] A: Fobos (smgl. Var. til Side 169, Linie 2; Side 187, Linie 12. — B og C mangle.)
- —, — 2: [Haabet] A: Haab (B og C mangle)
- 193, — 15-22: [Jeg lover dig til Giengjæld, at jeg vil osv.] At Oehl. virkelig forsøgte paa at indfric dette Løfte, sees af hans „*Rnud Lavard. (Fragment, skrevet 1804)*“, indført i P. Foersoms Poetisk Lommebog for 1813, Side 130-151.
- 195: [Jesu Christi gjentagne Liv i den aarlige Natur.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XV, 1846: *Marets Evangelium i Naturen og Mennesket. I Følge Oehls Erindr., I, Side 220, er Digtet — med Undtagelse af otte Stykker: Den hellige Familie, Barnet lærer i Templet, Johannes i Stormen, Nicodemus, Paulus, Transfigurationen, Paaske, Pindse, som først fremkom i B — forfattet i Eftersommeren 1804. Naar de otte Stykker ere skrevne, vides ikke; i den tydske Oversættelse, som Oehl. forfattede i Paris 1807 eller Begyndelsen af 1808 (Erindr., II, Side 116), men som først udkom i Gedichte von Oehl., Stuttg. und Tüb. 1817, findes de allerede. I A staaer Fristelserne i Ørken foran Johannes den Døber og Christi Daab; i B og C, som i nærværende Ud-gave, rigtigere efter disse to Stykker. Christi Fødsel og Discipulenes Jubelhymne bleve optagne i Halvhundrede Digte af Oehl., 1845 — I Fortalen til Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805, Side XVII-XVIII, hedder det: Hvad... det... religiøse Digt angaaer, som slutter første Deel, troer Forf. det nødvendigt at tale et Par Ord. Ikke som om han for den nærværende Frivolitets Domstol vilde giøre en Undskyldning, fordi han havde behandlet dette hellige Emne. Denne sørgelige Indifferentismus, hvori Menneskene, blot med det slove Die heftet paa den daglige Modterst, forskandser sig med den endelige Forstands malmlose Gloskler, som man forskandser Lastdyret med Dreklapper, at de jo ikke skulle skotte til Eiden, og forstyrres af alle de Særshn, som rundt omringe dem, og vække Ideer om det Evige, Trang til Religion — denne sørgelige Indifferentis-*

mus fortæner vel inderlig Medlidenshed, men kan aldrig gjøre Fordring paa Afgjælte. For de Menneskers Skyld derimod, som ere besværede af en god Villie, og begavede med et fromt, til Religion trængende Gemyt, uden derfor maaskee just af dette Digt at ville uddrage den rette Mening, maa han anmærke, at de vilde fare saare vild, hvis de troede, det her havde været hans Hensigt, at reducere Christus til en Mythos af den aarlige Natur, da han tværtimod bestandig har søgt at vise Naturen som en aarlig gientaget Mythos af denne guddommelige Forløser. Denne Mythos vilde i ingen Henseende have nogen Betydning, dersom han ikke troede paa det hellige Culminationspunkts Guddommelighed i selve Historien. Det bliver derfor nødvendigt, det hele Digt igiennem at have Christus i Tiden, i Naturen og i Hjertet for Dine paa een Gang, da de uafsladeligen, meer eller mindre, blande sig mellem hverandre giennem det hele Digt. I sine Erindr., III, Side 52, siger Oehl.: Den Fromhed i hans [Novalis'] herlige Psalmer, der forbandt sig med min egen fra Barndommen bevarede religiøse Følelse, begeistrede mig til at skrive Digtet Jesus i Naturen. Dette Digt er ikke mystisk, men mythisk.... See ogsaa Erindr., II, Side 13-21; III, Side 198.

- Side 196, Linie 4: vorde] = B; A: blier
 — 197, — 1: Dine] = B; A: Diet
 — —, — 13: Ranken slynger en frodig Ring] = C; A: Villien slynger sin Blomstering
 — 198, — 14: saligt] = C; B: salig (A mangler)
 — 200, — 8: her] = C; B: qvær (A mangler)
 — —, — 9: der] = C; B: her (A mangler)
 — —, — 10: Bort nu, fort!] Ifølge den tydske Oversættelse begynder her en ny Strophe, hvilket ikke er Tilfældet i C, og ikke kan sees i B, hvor denne Linie begynder en ny Side (A mangler)
 — —, — 14: fra vrinskende] = C; B: fra heftigtvrinskende (A mangler)
 — 202, — 3: Zephyren] = C; A: Zephyrerne
 — —, — 18: Bag en tornfuld Hæf] = B; A: Bag tornfulde Hæf
 — 203, — 5: dig, iil!] = B; A: dig med Jil
 — —, — 24: Brodet] = B; A: Brød at
 — 204, — 10: arefaste] = B; A: arelfaste
 — —, — 29: Fhv] = B; A: Fhe

- Side 206, Linie 21: hæve] A: hæver (B og C afvigende)
- 207, — 25: hundrede] = B; A: hundredre
- 209, — 2: Træer, som hoit over Biergene [kraane] = B; A: Træer hist, som hoit over Bierget sig [kraane]
- —, — 8: indre] = B; A: indvortes
- —, — 18: Leg] = B; A: Epil
- 211, — 8: værktbruden] = B; A: værktbrudden
- —, — 15: Cithara] = B; A: Citharra
- 212, — 13: flumred] = B; A: dode
- —, — 14: Hierte, ja isned det hen] = B; A: Hierte koldt-
isnende hen
- 213, — 2: trykker] = B; A: slutter
- —, — 4: Nu] = B; A: Her
- —, — 24: hvo] A, B og C: hvor
- 214, — 1: blændes] = C; A: blindes
- —, — 11: Svirvler] = B; A: hede
- 216, — 19: Tones] = B; A: Tonens
- 217, — 6: dens] = B; A: det
- 221, — 18: i gylden Glands] = B; A: i sølsom Dands
- —, — 20: Blomsterfrands] = B; A: Blomsterglands
- —, — 22: staaer ham ganske nær] = B; A: stande fiern
og nær
- —, — 23: blaae] = C; A: smaae
- 222, — 21: nu engang] = B; A: eengang nu
- —, — 24: Røst, i Skovens Svale, Bindens Bust og Solens] = C; A: Røst, og Skovens livelige Svale, Solens
- 224, — 11: Johannes Evangelist.] = B; A: Johannes.
- —, — 24: hoi] = B; A: hulde
- 225, — 9: Jammerflager] = B; A: Jammersflager
- —, — 16: mod] = B; A: til
- 226, — 15: Under] = C; B: Bag den (A mangler)
- —, — 21: Solen] = C; B: Sol end (A mangler)
- 227, — 27: Kraftens] = C; B: Kraften (A mangler)
- 228, — 20: D, men see] = B; A: D! men men see
- 234, — 3: Beltsazar] = B; A: Balzazar
- —, — 10: Elifa] = B; A: Elias
- 236, — 26: Dens] = B; A: Den
- 239, — 5: Jubelhymne.] = B; A: Jubel-hymnus.
- 244, — 20: sig] = C; B: har (A mangler)
- —, — 21: Forened] = C; B: Forenet (A mangler)
- 245: Fortroffning.] Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. — Om Steffens see Oehls Erindr., I, Side 186-193, 217, 224-225; II, Side 12-13, 28, 30, 32, 34-35; III, Side 54-56; IV, Side 159, 190-192.
- 246: Til Camma Rahbek. osv.] (A) Rahbeks Charis for

1805: „Til K. M. R. paa hendes Fødselsdag. (Skrevet for i Schlegels spanisches Theater.)“ (B) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805: „Til Gamma. Paa hendes Fødselsdag, i et Exemplar af Schlegels Spanisches Theater.“ (C) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846: „Til Gamma Rahbek. (Paa hendes Fødselsdag, i et Exemplar af Schlegels Spanisches Theater).“ Schlegels Span. Theater bærer Aarstallet 1805, men maa være udkommet mod Slutningen af 1804. — Om Fru Rahbek see Oehls Erindr., I, Side 149-150, 211-212, 214-216; II, Side 21-25, 41-43, 139; III, Side 15, 60-70.

Side 247, Linie 7-12: Snart spøber osv. indtil: Til Dantes Lund] = B; A:

Snart vil den kolde Sol afmægtigt sole
Den hvide Vinters hvide Pudderfiole,
Som rundt sig vikler om dit Bakkehuus;
Men lad kun Stormen rædsomt sig forvilde,
Du reiser under al den Suus og Duus
Til Dantes Lund

- —, — 13: J Best] = C; A: Bester
- —, — —: blide] = B; A: varme
- —, — 19: En fielden findrig Smed] = B; A: En findriig kunstig Smed
- 248: Julevisc.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
- —, Linie 7: ved kiærlige Barm] = B; A: i kiærlige Arm
- —, — 8: J] = B; A: Ved
- —, — 9: Himbær] = C; A: Jordbær
- —, — 10: Men svulmende Himbær, skiondt afpluffet] = B; A: Men Jordbærret svulmende, afpluffet
- 249, — 2: Tidt vender den om] = B; A: Den vender sig om
- —, — 14: Liig Straaler omkring den velsignede Sol] = B; A: Som Radier rundt om den sunklende Sol
- —, — 20: paa Bærret i Hæt] = B; A: paa bugnende Hæt
- 250: Vahl.] (A) Rahbeks Minerva, Dec. 1804. (B) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D) Oehls Digterværker, XIV,

1846. — Botanikeren Professor M. Vahl døde den 24de December 1804.

- Side 250, Linie 11: Medens Foraarshimlen venlig [uster] = B; A: Venligt medens Foraarshimlen luster
- —, — 17: dødsigblaa] = B; A: dødsig blaa
- —, — 19: Uden Fryd var Ristens [orte] = D (som dog ved en Trykfeil har: Uden Fryd osv.); A: Uden Girat er den [orte]
- —, — 23: Keen] = B; A: From
- 251, — 9: Hædre saa din Dfferpræst] = C; A: Hædre blidt din Dverpræst
- —, — 13: Stille var hans Liv, kun Saa ham] = B; A: Stille gif han, Saa kun her ham
- —, — 16: din Elsker] = B; A: ham venligt
- —, — 19: fromt] = C; A: sødt
- —, — 21-22: og Granbar vinde | Hver en Vinter om din Urne sig] = C; A: og Gran sig vinde | Hver en Vinter om din Gravhøi sig
- 252: 'Til Danmarks Fredrik.] Foran Adam Oehls Poetiske Skrifter, I-II, som indeholde Freias Alter, Romancer, Sange og Elegier, Langelands-Reise, Jesu Christi gientagne Liv i den aarlige Natur, Vaulundurs Saga. Aladdin.
- 253, Linie 26: dets] Orig.: dens
- —, — 28: sin] Orig.: sit
- 254: Til Callisen. osv.] (A) Særskilt Tryk: „Til Callisen. Den 29de Martii 1805.“, 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt 1) i „Sange i Anledning af Særgernes academiske Højtidsdag den 29de Marts 1805.“, 4 upag. Blade 8vo; tilh. Conferentsraadinde M. A. Bech, født Callisen; 2) i Dagen, No. 64, 1805. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Oehls Digtværker, XVI, 1846: „Til Callisen. (Eiunget af hans Lærlinge, da han fratraadte Embedet.)“ — See Oehls Erindr., II, Side 14-15; III, Side 32.
- —, Linie 17: Mednyksom til Menneskets] = B; A: Og nyktes ved Menneskets
- 256, — 14: De Levende Døden kan give;] = B; A: Kan Livet til Døden nedrive;
- —, — 25: Ustaret] = B; A: Ustaret
- 257: I Anl. af M. E. Thuras Død.] (A) Kbhns Adresse-

- Contoirs Efterretn. for 1805, No. 266, den 4de Juli; uden Underskrift. (B) Rahbeks Charis for 1806, og (C) Oehls samlede Digte, I, 1823: Gravminde. — M. E. Thura var en Datter af Mag. Albert Thura og hans anden Kone Cathr. Margr. Anchersen (Giessings Jubellærere, I, Stamtavlen ved Side 467), og en Slægtning af Oehls Bekjendt Digteren L. Kruse; see Oehls Erindr., I, Side 127-128.
- Side 257, Linie 5: Purpurblod] = C; A: skionne Blod
 — —, — 9: Venneblide] = C; A: Venffabsblide
 — —, — 12: ficerligt Grønne] = B; A: Kierligt-Grønne
 — —, — 15: indre Skionne] = B; A: Indre-Skionne
 — 258: Den lille Guds-Engel.] (A) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Den lille Gudsengel. I Erslews Lexicon anføres et særskilt Tryk: Den lille Guds Engel, en Romanze, 1805, som ikke er kommet Udg. til Hænde. — Den Besungne var Frederik den Sjettes fjerde Datter, født den 3die Juni og død den 14de Juli 1805. — See Oehls Erindr., II, Side 7.
 — —, Linie 17: Min] A og B: Mit
 — 260, — 15: blandt] = B; A: en
 — 261: Hjemvee.] (A) Rahbeks Charis for 1806. (B) Digtinger af Adam Oehl., I, 1811. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D) Oehls Levnet, II, 1831, Side 9-12. (E) Oehls Digterværker, XIV, 1846. Overskriften er allevegne blot „Hjemvee“, undtagen i B, hvor den er: „Hjemvee. (J Gravværelsen.)“ — Digtet er skrevet i Halle, i Efteraaret 1805; see Oehls Erindr., II, Side 13, 21, 32.
 — 262, Linie 1: vel fan] = B; A: troer at
 — —, — 13: Granens, Hyrens] = B; A: Hyrens, Granens
 — —, — 17: Hjemme] = B; A: Hisset
 — 263, — 2: frommer] = B; A: trænger
 — —, — 18: Sad] = B; A: Nød
 — —, — 20: ij] = B; A: til
 — —, — 22: D, det gjorde mig saa vee!] Saaledes A; smlg. Side 260, Linie 28: Min Faer er i Hiertet saa vee. B, C, D og E have: Al! det gjorde mig saa Vee.
 — 264: Vaar-Elgie.] (A) Rahbeks Den danske Tilskuer, 1806, No. 44. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Baarelegie. Digtet er skrevet

opholdt sig Juli—Sept. 1806. I B, D og E er det indlemmet i Fortællingen Munkebrødrene. Kun i A findes fjerde og femte Strophe. See Oehls Erindr., II, Side 77; III, Side 187.

- Side 267, Linie 17: Den] = B; A: Ein
 — 268, — 2: [oe] = B; A: laae
 — —, — 5: af, fan] = B; A: at fan
 — —, — 11: [ølte] A: føler (B, C, D og E mangle)
 — 269, — 3: [ift] = B; A: Her
 — —, — 4: Her] = B; A: [ift]
 — —, — 14: [stadig] A: [fadig]; B og C: [stadigt]; D og E heelt afvigende.
 — —, — 23: [Harpestrængen] = B; A: [Harpens Strænge]
 — 270, — 1: [selv naar] = D; A: naar selv
 — —, — 8: Til i dit Spor] = E; A: Til dig paa Spor
 — —: Til Hanna Steffens.] (A) Digtninger af Adam Oehl. I, 1811: „Paa en Venindes Fødselsdag.“ (B) Oehls samlede Digte, I, 1823 (hvor Digtet følger umiddelbart efter det, som i nærværende Bind findes Side 92): „Til Samme. (Haret efter.)“ (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: „Til Hanna Steffens.“ Til disse Kilder kommer endnu en Afskrift (M) fra en ubekjendt Haand i en, Fru Conferentsraadinde M. A. Bech, født Callisen, tilhørende indbunden Samling ældre oehlenschlägerske Digte, hvilken — foruden nogle tydske og nogle efter trykte Kilder afskrevne danske — indeholder ti (nemlig 1) nærværende Digt Til Hanna Steffens, 2) Den 16de, 28de og 31te Juli 1807 [De tre Fødselsdage], 3-6) Palnatokiana [de fire Digte ved Hjemsendelsen af Palnatoke], 7) Bøn til Guderne, 8) Normands-Sang, 9) Phoenix, 10) Portnerindens Tilbagekomst), som efter alle KjenDEMærker ere paalidelige Afskrifter af — nu forsvundne eller dog ubekjendte — Originalmanuskripter. — Tidsbestemmelsen for nærværende Digt støtter sig til de to Steder, Side 270, Linie 15-16, og Side 272, Linie 3-4, sammenholdte med det ovenfor, Side 315, i Anm. til Digtet Side 92 Anførte. Den Tid, Digteren selv angiver i B, kan ikke være rigtig.
 — 271, Linie 3: Minne] = M, hvor der dog synes først at have staaet Minde; A, B og C: Minde (smlg. Trag. Dram., IV., Side 274, Var. til Side 13, Linie 28)

- Side 271, Linie 10: Malm og Jord og] = M; A: Urter, Dyr og
 — —, — 17: Og den vise Troldmand] Hertil har A den Anm.:
 Hendes Fader, en Tonekunstner.
 — —, — 23-24: Ved hans Hierte nu dens Blade gløde, | Tro-
 ligt følger den ham paa] = M; A: Ved hans Barm nu hviler
 sødt den Rode, | Folger ham saa trolig paa
 — —, — 24: hans Gang] = C; A: sin Gang
 — 272, — 12: sikkert] = M (B og C); A: hisset
 — —: Dichman.] (A) Rahbeks Ny danske Tilskuer, 1807,
 No. 18 og 19. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823: Dic-
 manns Død. I A angives Versemaalet saaledes:
 — — — — — | — — — — — | — — — — —
 — Om Dichman see de ovenfor, Side 309, i Anm. til Digtet
 Side 47 anførte Steder; han døde i November 1806.
 — —, Linie 22: taaget] A og B: taagnet
 — —, — 25: en Bn] Hertil har B denne Anm.: Bergen.
 — 273, — 4: der] = B; A: den
 — —, — 6: Frugt] A og B: Flugt
 — —, — 10: Fryds Harpe] = B; A: Fryds Harpe
 — —, — 18: Kamp og ved] = B; A: Kampen, ved
 — —, — —: raskovelig] A: raskovelige (B afvigende)
 — —, — 24: Huldt af] = B; A: Frem, af
 — —, — 27: Endligskion af Natur, dustende sødt] = B; A:
 Endlig plat af Natur, dustende blidt
 — 274, — 5-13: Heller hindred mig ei osv. indtil giennem Dovre-
 fiold.] Det er vanskeligt at sige, hvem Oehl. her har tænkt
 paa, maaskee P. H. Friman.
 — —, — 10: Bierghelstenes] A: Bierghelstens (B mangler)
 — 275, — 1: Ulfernes] A: Elfernes (B mangler; smlg. Side
 274, Linie 18)
 — —, — 16: runded] = B; A: runder
 — —, — 22-23: fandt sin Forfriskelse. | Daglig] = B; A:
 fandt sig forfrisket; men ! Daglig
 — —, — 29: Guldhjra paa Strand] = B; A: Guld-Øyre paa
 Straa
 — 276: Sang paa Kongens Fødselsdag 1807.] (A) Rahbeks Ny
 danske Tilskuer, 1807, No. 16. (B) Oehls samlede
 Digte, II, 1823: Kongens Fødselsdag i Paris. — See N. V.
 Dorphs Uddrag af P. O. Brøndstedts Reise-Dagbøger,
 1850, Side 29.
 — —, — 24: Manden] = B; A: Centret
 — 278, — 2: Dan-Ust] Hertil har A denne Anm.: Suhm

fortæller om Knud, Gorm den Gamles Søn, at han havde hvidt Haar, var venlig og omgængelig mod Alle, var hændig, stærk og klog, overgik alle sine Jevnlige, hvorfor han var meget afholdt af Kongen og alt Folket, og fik det Tilnavn af Dan-Alt, det er: de Danskes Kiærlighed; det prægtigste Tilnavn, nogen kongelig Person kan bære, allerhelst naar han, som denne, fortjener at kaldes sit Folks Lyst og Kiærlighed. Historie af Danm. 3 [o: 2] Tom. p. 508.

Side 278, og Side 279: Med en Guldhalskiæde. Blindebuk. (Efter Goethe.)] (A) Nyerups Idunna, en Nytaarsgave for 1812. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. — Foruden disse to leverede Oehl. til Idunna fem andre Oversættelser af goethiske Digte, hvoriblandt Ellekoning, der af Erindr., II, Side 65, sees allerede at have været til i Skjærsommer 1806. I det næstsidste No. af Ny danske Tilskuer, der ophørte med Slutningen af 1808, indførte Rahbek en oehlenschlägersk Oversættelse af Goethes Den nye Pausias og hans Blomsterpige, da han fra Ulandet havde modtaget en skriftlig Tilladelse af Oehl. til at optage „et eller flere af hans for en Tid siden hidkomne Digte efter hans store Forgiænger Göthe“. De øvrige af disse ere vel de samme, der siden fandt Plads i Idunna, og kunne med Rimelighed henføres til omtrent 1807.

— —, Linie 7: Maa jeg med dette Blad dig byde] = B; A: Maa dette Blad Dig, Skionne! byde

— —, — 11: denne] = B; A: dog sin

— 279: De tre Fødselsdage.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811: „De tre Fødselsdage. 1807.“ (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Oehls Digtværker, XIV, 1846: „De tre Fødselsdage.“ (M) Den ovenfor, Side 333, i Anm. til Digtet Side 270 omtalte afskrevne Samling, hvor nærværende Digt kaldes „Den 16de, 28de og 31te Juli“ [Oehls Søsters, Forlovedes og Faders Fødselsdage] „1807“. Om Oehls Søster, Sophia, see hans Erindr., I, Side 7, 11, 12, 184, 216; II, Side 44-47, 86-87, 143-146, 153-154; IV, Side 2-3; om hans Kone, Christiane, I, Side 149-150; II, Side 6-7, 8-9, 37-38, 41, 139-140; III, Side 5, 6, 7, 29; IV, Side 160-161; og om

hans Fader, I, Side 2, 3, 5, 6, 7, 9, 10, 12, 13, 15, 16, 17, 21, 22, 25, 27, 31, 37, 39, 61-62, 78, 83, 91-92, 100-101, 107, 239; II, Side 25-27, 42, 87, 134; III, Side 15; IV, Side 52-57.

Side 280, Linie 3-5: Dg Bautaſtenens Runer osv. indtil: Lunden tæffer] = C; A:

Naar Flora Stenens Runer

Paa Marken pryder hiſt med Blomſterhæffer;

Naar kiølt hun Lunden tæffer

— —, — 7-8: Naar Roſer duſte røde, | Dg naar de Jordbær ſøde] = C; A:

Naar Hyazinten lugter,

Dg naar de modne Frugter

— —, — 23: med] = M; A, B og C: ved

— —, — 29: ſvinger høit] = C; A: ryſter om

— 281, — 1: breder] = B; A: ſvinger

— —, — 20: Siælen] = B; A: Dnden

— —, — 23: ſkienker] = B; A: ſkienkte

— 282, — 4: Til dette] = B; A: Dp til mit

— —, — 12: den ſom] = C; A: den en

— —, — 15: Du, Dſtersø med dine blide Bølger!] = C; A:

De ſtarke Dſtersøens Purpurbølger

— —, — 19: dette] = C; A: ſaadant

— —, — 22-23: At evig jeg forbliver | En evigtrofaſt Elſker, Søn og Broder] = M; A:

At ſtedſe jeg forbliver

En trofaſt Elſker, trofaſt Søn og Broder

— —, — 27: Hvorhelſt] = B; A: Hvorhelſt

— 283: Digte hjemſendte fra Paris med Palnatøke.] Fællesoverſkriften over dette Binds fire ſidſte Digte er hentet fra Oehls Digterværker, XIV, 1846; de ſærſkilte Overskrifter og Digtenes Orden fra den Side 333 omtalte afskrevne Samling. I C. Hauchs Iris, Nytaarsgave for 1819, ſom kun har de to første Digte og i omvendt Orden, er Fællestitlen: Ved Hiemſendelsen af Palnatøke i Manuskript fra Paris 1807. I Oehls samlede Digte I, 1823 — hvor Ordenen, ligesom i Oehls Digterværker, XIV, 1846, er: 2. 1. 4. 3. — kaldes de: Digte med Palnatøke.

— —: Til Rahbek.] (A) C. Hauchs Iris. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846. (M) Den afskrevne Samling. (m) Egenhændige For-

andringer, indførte af Oehl. i Omspredte Digte. Første Gang blev dette Digt vel trykt i Lyna, en Nytaarsgave for Aaret 1810, udg. af N. H. Sötoft, Side 71: „Til Rahbef. (Med Sørgespillet Palnatofe.)“, men er der ved en slet Correctur aldeles forvansket og ulæseligt. — Om Rahbek see Oehls Erindr., I, Side 104, 118-120, 129, 149, 210, 211-214; III, Side 15-16, 45-50, 105-106; IV, Side 6, 10, 29-30, 60-70.

Side 283, Linie 8: En Krands] Hertil har A Anmærkningen: Søfon Jarl.

- —, — 22: spired] = m; A: glæred'
- 284, — 5: staae] = B og C; A: staaer
- —, — 18: Veien] = B; A: Grunden
- 285, — 18: Herthadal] = M; A: Hertedal (B og C mangle)
- —: Til mine tre bedste Veninder osv.] (A) C. Hauchs Iris: Til nogle Veninder. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Oehls Digtværker, XIV, 1846: Til Veninderne. (M) Den afskrevne Samling. (m) Egenh. Forandr. i Omspredte Digte. — Om Camma see ovenfor, Side 329, i Anm. til Digtet Side 246, og om Christiane og Sophia Side 335, i Anm. til Digtet Side 279.
- —, Linie 23: kold og heed] = M; A, B, C og m: varm og heed
- 286, — 9: Mod] = m; A, B, C og M: Dyb
- —, — 13: Og hvad er da vel Fædrelandet] = B; A: Og nu — hvad er da Fædrelandet
- —, — 22: I Grunden Intet uden] = B; A: I Grunden egentlig kun
- —, — 24: som legemligt vi see] = B; A: som pphysisk man kan see
- 287, — 1: efter Riisbrigh] See Oehls Erindr., I, Side 138-139.
- —, — 6: Kan han] = B (og M); A: Han kan
- —, — 8: Saaledes kom vi ud af det.] I M fortsættes Digtet endnu med følgende tre Stropher:

Og hvad mig selv betræffer, Kiære!
 Saa troer jeg mere mig at være
 Ret af den sande ægte Welt
 En fiælen Hyrde, end en Helt.
 I Weimar krob jeg i en Kielder;
 Jeg taug med Retiraden heller,

Men da det kommen er for Dag,
Hvi skal jeg skiule denne Sag?

Thi skiondt jeg ei min Hovedfugle
Tor sætte mod de sorte Fugle,
Som flyve af Kanonens Krop
(Min bedste Zirat er min Top),
Saa rinder varmt i mig dog Blodet,
Mit svage Sted er ikke Modet;
Jeg er en dristig, stolt Person,
Dg det er ingen flau Gjon.

Til Heltens Saga vil jeg lytte,
Mens Rosen duster om min Hytte;
Min Phantasie af Krig kun veed,
Mens blid er min Personlighed.
Dg derfor kan jeg bedre synge
Om Heltens Daad i Kampens Rhyng,
End om en Mø; thi — i en Sum:
Den fulde Barm gjør Læben stum.

See Oehls Erindr., II, Side 88-93.

Side 287: Til Carl Heger.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811: „Til en Ven. (Med et Exemplar af Palmatoke.)“ (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Oehls Digtterværker, XIV, 1846, samt (M) den afskrevne Samling: „Til Carl Heger.“ — See Oehls Erindr., I, Side 152; II, Side 21-25, 38-41; IV, Side 138.

- —, Linie 25: Sig selv den ganske glemmer i] = B; A: Den glemmer ganske selv sig i
- 288, — 5: hans Lund] = C; A: sin Lund
- 289: Til den øvrige lille Venneflokk.] (A) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (B) Oehls Digtterværker, XIV, 1846: Til Bennerne. (M) Den afskrevne Samling. (m) Omspredte Digte, som dog kun har de tre sidste Stropher, men afskrevne efter Orig.mscrpt., og forsynede med egenhændige Forandringer.
- —, Linie 6: liden] = M; A: ringe
- —, — 9: nordlig] = M; A: nordisk
- —, — 14-15: mig nordisk Dyd, | Nordisk Kraft og nordisk Fryd] = M og m; A: mig qvindlig Dyd, | Mandig Kraft, hvad skienkte Fryd

- Side 289, Linie 16 og 17: Er] = M og m; A: Bar
 — —, — 18: Brødre] = M og m; A: Hierter
 — —, — 21: Skienkes] = Forandring i m. der først har
 havt Skienkes (= M), og tilsidst er gjort liig A, som har:
 Fatter
 — —, — 23: sparsomt] = M og m; A: sparsom
 — —, — 24: Som det finder i sin Braa] = M og m; A:
 Som jeg finder i min Braa
 — —, — 25: det] = M og m; A: jeg
 — 290, — 4: det gamle Skrift] Suhms Historie af Dan-
 mark; see Oehls Erindr., II, Side 114.
-

Rettelser.

- Side 156, Linie 13: Gibsilledet læs: Gipsilledet
— 185, — 5: viser læs: vise
— 215, — 3: ofer læs: ofer
-

- III. **Dramatiske Digte:** Syngespil, Lystspil og Skuespil, samt Forspil, Prologer og Epiloger. 6 Bind. Boglade: 5 Rdl; **nedfat Pris 4 Kr.**
- IV. **Episke Digte:** Eventyr, Fortællinger, Noveller og Nov 4 Bind. Bogladepris 4 Rdl; **nedfat Pris 3 Kr.**
- V. **Dramatiske Digte:** Tragiske Dramaer. 10 Bind. 2 ladepri 8 Rdl 64 β; **nedfat Pris 10 Kr.**
- VI. **Dramatiske Digte:** Romantiske Dramaer (St. Hansaften- Spil, Aladdin, Fiskeren). 2 Bind. Bogladepris 1 Rdl 64 β; **nedfat Pris 2 Kr.**
- VII. **Erindringer.** Bogladepris 2 Rdl 24 β; **nedfat Pris 3 Kr.**

Alle 7 Afdelinger (33 Bind), der tidligere kostede 29 Rdl 24 β, ere saaledes nedsatte til omtrent det halve, nemlig **30 Kr.**, hvilken er den ualmindelig billige Pris af **4 Ore** pr. Ark.

For yderligere at lette Anskaffelsen af dette Værk vil der samtidig blive aabnet en ny Subskription, hvorved der bydes Publikum en nem Leilighed til efterhaanden at anskaffe denne fortrinlige og prisbillige Udgave. Hver 3die Uge udkommer en Levering (indeholdende et Bind) til Pris **1 Kr.**; de sidste 3 Leveringer leveres Subskribenterne

gratis.

Subskription modtages i de fleste Boglader i Danmark, Norge og Sverrig, samt hos Selskabets Hovedkommissionær Rudolph Klein, Lille Rjœbmagergade Nr. 56 (efter Juli 1875: Pilestrœde Nr. 40).

Kjøbenhavn, i Januar 1875.

Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

1875.

Trykt hos S. H. Schulz.

